

CÍRKEV JEŽÍŠE KRISTA SVATÝCH POSLEDNÍCH DNŮ • LISTOPAD 2014

Liahona

Proslovy z generální konference

Starší Gavarret, Godoy,
Martinez a Wong
předávají poselství ve
svém rodném jazyce

Kristus a malomocní, J. Kirk Richards

Skrze Ježíše Krista „slepi vidí, a kulhaví chodí, malomocní se čistí, a hlouši slyší, mrtví z mrtvých vstávají, a chudým evangelium se zvěštuje“. (Matouš 11:5)

SOBOTNÍ DOPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 4 Vítejte na konferenci
President Thomas S. Monson
- 6 Důvod naší naděje
President Boyd K. Packer
- 9 Kam jste obráćeni?
Starší Lynn G. Robbins
- 12 Svátost – obnovení duše
Cheryl A. Esplinová
- 14 Zachraňujte v jednotě
Starší Chi Hong (Sam) Wong
- 16 Na věky svobodní, abychom jednali sami za sebe
Starší D. Todd Christofferson
- 20 Získání svědectví o světle a pravdě
President Dieter F. Uchtdorf

SOBOTNÍ ODPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 24 Vyjádření podpory úředníkům Církve
President Henry B. Eyring
- 25 Láska k druhým a respekt k odlišnostem
Starší Dallin H. Oaks
- 28 Joseph Smith
Starší Neil L. Andersen
- 32 Rodiče – hlavní učitelé evangelia pro své děti
Tad R. Callister
- 34 Přistupte k trůnu Božímu se sebedůvěrou
Starší Jörg Klebingat
- 37 Ano, Pane, budu Tě následovat
Starší Eduardo Gavarret
- 40 Nejsme snad všichni žebráci?
Starší Jeffrey R. Holland
- 43 Nacházení trvalého pokoje a budování věčné rodiny
Starší L. Tom Perry

KNĚŽSKÉ ZASEDÁNÍ

- 46 Rozhodujte se moudře
Starší Quentin L. Cook
- 50 Vím o těchto věcech sám od sebe
Starší Craig C. Christensen
- 53 Zákon pústu – osobní zodpovědnost za péči o chudé a potřebné
Biskup Dean M. Davies
- 56 „Jsem to já, Pane?“
President Dieter F. Uchtdorf
- 59 Přípravné kněžství
President Henry B. Eyring
- 67 Dovedeni bezpečně domů
President Thomas S. Monson

NEDĚLNÍ DOPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 70 Pokračující zjevení
President Henry B. Eyring
- 74 Podporujeme proroky
Starší Russell M. Nelson
- 77 Žijme podle slov proroků
Carol F. McConkieová
- 80 Život věčný – poznat Boha, našeho Nebeského Otce, a Jeho Syna, Ježíše Krista
Starší Robert D. Hales
- 83 Svátost a Usmíření
Starší James J. Hamula
- 86 Zvaž stezku noh svých
President Thomas S. Monson

NEDĚLNÍ ODPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 89 Zůstaňte na lodi a držte se!
Starší M. Russell Ballard
- 92 Necht' je používání víry vaší hlavní prioritou
Starší Richard G. Scott
- 96 Pán má pro nás plán!
Starší Carlos A. Godoy
- 99 Kniha
Starší Allan F. Packer
- 102 Naše osobní služba
Starší Hugo E. Martinez
- 104 Nezahrávej si s posvátnými věcmi
Starší Larry S. Kacher
- 107 Pojd'te a vizte
Starší David A. Bednar
- 110 Než se opět sejdeme
President Thomas S. Monson

GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ ŽEN

- 111 Připraveny způsobem, jaký nebyl nikdy znám
Linda K. Burtonová
- 114 Boží dcery smlouvy
Jean A. Stevensová
- 117 Podělte se o své světlo
Neill F. Marriottová
- 120 Žijme podle evangelia s radostí
President Dieter F. Uchtdorf
- 64 Generální autority a generální úředníci Církve Ježíše Krista Svätých posledních dnů
- 124 Rejstřík příběhů v konferenčních proslovech
- 125 Zprávy z Církve

Stručný přehled 184. pololetní generální konference

SOBOTA DOPOLEDNE, 4. ŘÍJNA 2014, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: President Thomas S. Monson.
Vedl: President Henry B. Eyring.
Úvodní modlitba: Bonnie L. Oscarsonová.
Závěrečná modlitba: Starší Bradley D. Foster.
Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir; Mack Wilberg a Ryan Murphy, dirigenti; Richard Elliott a Andrew Unsworth, varhaníci: „Paprsek jitřní“, *ZNPPD 2*, č. 53; „High on the Mountain Top“, *Hymns*, č. 5, ar. Wilberg, nepublikováno; „Beautiful Zion, Built Above“, *Hymns*, č. 44, ar. Wilberg, nepublikováno; „Veď nás, mocný Jehovo“, *ZNPPD 2*, č. 16; „If I Listen with My Heart“, DeFord, ar. Murphy, nepublikováno; „From All That Dwell below the Skies“, *Hymns*, č. 90, ar. Wilberg, nepublikováno.

SOBOTA ODPOLEDNE, 4. ŘÍJNA 2014, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: President Thomas S. Monson.
Vedl: President Dieter F. Uchtdorf.
Úvodní modlitba: Starší Wilford W. Andersen.
Závěrečná modlitba: Starší Edward Dube.
Hudbu zajistil smíšený pěvecký sbor z utahských kůlů Tooele, Grantsville a Stansbury Park; Hollie Bevanová, dirigentka; Linda Margettsová, varhanice: „Arise, O God, and Shine“, *Hymns*, č. 265, ar. Wilberg, pub. Oxford; „I Know That My Redeemer Lives“, *Hymns*, č. 136, ar. Huff, nepublikováno; „Píseň díky“, *ZNPPD 1*, str. 2; „Abide with Me; 'Tis Eventide“, *Hymns*, č. 165, ar. Gates, pub. Jackman.

SOBOTA VEČER, 4. ŘÍJNA 2014, KNĚŽSKÉ ZASEDÁNÍ

Předsedal: President Thomas S. Monson.
Vedl: President Henry B. Eyring.
Úvodní modlitba: Starší Bruce A. Carlson.
Závěrečná modlitba: Starší James B. Martino.
Hudbu zajistil kněžský pěvecký sbor z Misionářského výcvikového střediska v Provu; Ryan Eggett a Elmo Keck, dirigenti; Clay Christiansen, varhaník: „Rise Up, O Men of God“, *Hymns*, č. 324, ar. Wilberg, nepublikováno; Směs misionářských písní: „I Hope They Call Me on a Mission“, *Children's Songbook*, 169; „I Will Be Valiant“, *Children's Songbook*, 162; „Přineseme světu jeho pravdu“, *ZNPPD 2*, 29; „Called to Serve“, *Children's Songbook*, 174, ar. Evans a Eggett, nepublikováno; „My Tobě, Bože, děkujeme“, *ZNPPD 1*, str. 47; „Ye Elders of Israel“, *Hymns*, č. 319, ar. Spiel, nepublikováno.

NEDĚLE DOPOLEDNE, 5. ŘÍJNA 2014, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: President Thomas S. Monson.
Vedl: President Dieter F. Uchtdorf.
Úvodní modlitba: Starší Don R. Clarke.
Závěrečná modlitba: Rosemary M. Wixomová.
Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir; Mack Wilberg, dirigent; Andrew Unsworth a Clay Christiansen, varhaníci: „Sing Praise to Him“, *Hymns*, č. 70; „Praise the Lord with Heart and Voice“, *Hymns*, č. 73; „Praise to the Man“, *Hymns*, č. 27, ar. Wilberg, nepublikováno; „Děti Boží, zpívejme“, *ZNPPD 1*, str. 10; „Softly and Tenderly“, Thompson, ar. Wilberg, nepublikováno; „How Firm a Foundation“, *Hymns*, č. 85, ar. Wilberg, nepublikováno.

NEDĚLE ODPOLEDNE, 5. ŘÍJNA 2014, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: President Thomas S. Monson.
Vedl: President Henry B. Eyring.
Úvodní modlitba: Starší David F. Evans.
Závěrečná modlitba: John S. Tanner.
Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir; Mack Wilberg a Ryan Murphy, dirigenti; Bonnie Goodliffeová a Linda Margettsová, varhanice: „Lo, the Mighty God Appearing!“ *Hymns*, č. 55, ar. Murphy, nepublikováno; „Sečti dary“, *ZNPPD 1*, str. 12; „I Am a Child of God“, *Hymns*, č. 301, ar. Murphy, nepublikováno; „We Ever Pray for Thee“, *Hymns*, č. 23, ar. Wilberg, nepublikováno.

SOBOTA VEČER, 27. ZÁŘÍ 2014, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ ŽEN

Předsedal: President Thomas S. Monson.
Vedla: Rosemary M. Wixomová.
Úvodní modlitba: Dorah Mkhabelaová.
Závěrečná modlitba: Amy Caroline Whiteová.
Hudbu zajistil smíšený pěvecký sbor Primárek, Mladých žen a Pomocného sdružení z utahských kůlů Magna, Hunter a Taylorsville; Erin Pike Tallová, dirigentka; Linda Margettsová, varhanice: „On This Day of Joy and Gladness“, *Hymns*, č. 64, ar. Tall a Margetts, nepublikováno; „I Love to See the Temple“, *Children's Songbook*, 95, zpíval dětský pěvecký sbor ze Soulu v Koreji, ar. Zabriskie, nepublikováno; Směs písní: „I Know That My Savior Loves Me“, Bell a Creamer; „I Know That My Redeemer Lives“, *Hymns*, č. 136, ar. Tall a Margetts, nepublikováno; „I Am a Child of God“,

Children's Songbook, 2, ar. Zabriskie, nepublikováno; „Let Zion in Her Beauty Rise“, *Hymns*, č. 41, ar. Ward, nepublikováno.

DOSTUPNOST PROSLOVŮ Z GENERÁLNÍ KONFERENCE

Proslavy z generální konference jsou v mnoha jazycích k dispozici na internetu – přejděte na stránky conference.lds.org a zvolte jazyk. Proslavy jsou také dostupné v aplikaci pro mobilní telefony a tablety „Knihovna evangelia“. Obvykle do šesti týdnů po generální konferenci jsou v distribučních střediscích dostupné zvukové nahrávky konference. Informace o dostupnosti generální konference ve formátu pro osoby se zvláštními potřebami jsou k dispozici na adrese disability.lds.org.

POSELSTVÍ PRO DOMÁCÍ A NAVŠTĚVUJÍCÍ UČENÍ

Jako poselství pro domácí a navštěvující učení vyberte proslov, který nejlépe odpovídá potřebám těch, které navštěvujete.

NA OBÁLCE

Vpředu: Foto Nathaniel Ray Edwards.
Vzadu: Foto Leslie Nilsson.

FOTOGRAFIE Z KONFERENCE

Záběry z generální konference v Salt Lake City pořídili Welden C. Andersen, Cody Bell, Janae Binghamová, Randy Collier, Weston Colton, Craig Dimond, Nathaniel Ray Edwards, Ashlee Larsenová, August Miller, Brian Nicholson, Leslie Nilsson, Matthew Reier, Christina Smithová a Byron Warner; v Alexandrii ve Virginii (USA) Chance Hammock; ve Veroně ve Wisconsinu (USA) Jenifer Ann Leeová; v Peachtree Corners v Georgii (USA) David Winters; v San Lorenzu v Paraguaji Rebeca Ríos Benitesová; v Saipanu na Severních Marianách Del Benson; v Cuauhtémocu v Mexiku Niltza Beatriz Santillan Castillová; v Sobralu v Brazílii Wesley Dias; v Las Piñas na Filipínách Daniel Sanchez Labajo Jr.; ve Waterfordu v Irsku Eymard Martin; v Canoas v Brazílii Michael Morris Jr.; v Bariloche v Argentině Josué Peña; a v Kapském městě v Jihoafrické republice Samantha Scalesová.

LISTOPAD 2014, 22. ROČNÍK, ČÍSLO 4**LIAHONA 10991 121**

Oficiální mezinárodní časopis Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

První předsednictvo: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf**Kvorum Dvanácti apoštolů:** Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen**Šéfredaktor:** Craig A. Cardon**Poradci:** Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden, Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati**Výkonný ředitel:** David T. Warner**Ředitel podpory rodiny a členů:** Vincent A. Vaughn**Ředitel církevních časopisů:** Allan R. Loyborg**Manažer obchodu:** Garff Cannon**Výkonný redaktor:** R. Val Johnson**Asistenti výkonného redaktora:** Ryan Carr**Asistent pro publikaci:** Lisa C. López**Autorský a redakční tým:** Brittany Beattieová, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fullerová, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gauntová, Mindy Anne Leavittová, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirková, Joshua J. Perkey, Jan Pinboroughová, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdisonová**Výkonný ředitel pro grafickou úpravu:** J. Scott Knudsen**Ředitel pro grafickou úpravu:** Tadd R. Peterson**Designerský tým:** Jeanette Andrewsová, Fay P. Andrusová, Mindie M. Bentleyová, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckleyová, Eric P. Johnsen, Susan Lofgrenová, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorstová**Koordinátor pro duševní vlastnictví:**

Collette Nebeker Auneová

Vedoucí výroby časopisu: Jane Ann Petersová**Produkční tým:** Connie Bowthorpe Bridgeová, Julie Burdettová, Katie Duncanová, Bryan W. Gygi, Denise Kirbyová, Ginny J. Nilsonová, Gayle Tate Raffertyová**Příprava tisku:** Jeff L. Martin**Ředitel pro tisk:** Craig K. Sedgwick**Ředitel pro distribuci:** Stephen R. Christiansen**Překlad:** Martin Prachaf**Distribuce:**Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany**Informace o předplatném:**

Objednávky předplatného a změny adresy vyřizuje oddělení Customer Service

Bezplatná linka: 00800 2950 2950

Telefon: +49 (0) 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Web: store.lds.org

Cena za roční předplatné: 61,25 CZK (české vydání)

Rukopisy a dotazy zasílejte online na stránkách liahona.lds.org; poštou na adresu: *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; nebo na e-mail: liahona@ldschurch.org.*Liahona* (název pochází z Knihy Mormonovy a znamená „kompas“ neboli „ukazatel“) je vydávána albánsky, arménsky, bislamsky, bulharsky, kambodžsky, cebuánsky, čínsky, chorvatsky, česky, dánsky, holandsky, anglicky, estonsky, fidižsky, finsky, francouzsky, německy, řecky, haitsky, maďarsky, islandsky, indonésky, italsky, japonsky, kiribatsky, korejsky, lotyšsky, litevsky, malgašsky, maršalsky, mongolsky, norský, polsky, portugalsky, rumunsky, ruský, samoánsky, slovincky, španělsky, švédsky, svahilsky, tagalšsky, tahitsky, thajsky, tonžsky, ukrajinsky, urdsky a vietnamsky. (Periodičnost se liší podle jazyka.)

© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Všechna práva vyhrazena.

Vytisknuto ve Spojených státech amerických.

Text a obrazový materiál v *Liahoně* může být kopírován pro přiležitostné neobchodní použití v Církvi nebo v rodině.

Obrazový materiál nesmí být kopírován v případě, že je u díla v údaji o autorovi kopírování zakázáno. S případnými dotazy ohledně copyrightu se obračtejte na Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2014, Vol. 22 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480)

Czech (ISSN 1085-4258) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150.

USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

SEZNAM ŘEČNÍKŮ

Andersen, Neil L., 28
Ballard, M. Russell, 89
Bednar, David A., 107
Burtonová, Linda K., 111
Callister, Tad R., 32
Cook, Quentin L., 46
Davies, Dean M., 53
Esplinová, Cheryl A., 12
Eyring, Henry B., 24, 59, 70
Gavarret, Eduardo, 37
Godoy, Carlos A., 96
Hales, Robert D., 80
Hamula, James J., 83
Holland, Jeffrey R., 40
Christensen, Craig C., 50
Christofferson, D. Todd, 16
Kacher, Larry S., 104
Klebingat, Jörg, 34
Marriottová, Neill F., 117
Martinez, Hugo E., 102
McConkieová, Carol F., 77
Monson, Thomas S., 4, 67, 86, 110
Nelson, Russell M., 74
Oaks, Dallin H., 25
Packer, Allan F., 99
Packer, Boyd K., 6
Perry, L. Tom, 43
Robbins, Lynn G., 9
Scott, Richard G., 92
Stevensonová, Jean A., 114
Uchtdorf, Dieter F., 20, 56, 120
Wong, Chi Hong (Sam), 14

REJSTŘÍK TÉMAT

Aktivizace, 14
Aronovo kněžství, 53, 59
Bůh Otec, 20, 34, 80, 120
Cíle, 46
Duchovnost, 34
Duch Svatý, 70, 80, 104
Generální konference, 4, 110
Chrámová práce, 92, 99
Chrámy, 4, 111, 114, 117
Jednota, 14, 80
Ježíš Kristus, 6, 9, 12, 14, 16, 20, 25, 37, 43, 46, 67, 77, 80, 83, 86, 92, 102, 107, 117
Joseph Smith, 6, 9, 28, 50, 53, 70, 80, 96
Kněžství, 67
Křest, 114
Láska, 25, 80, 102, 120
Laskavost, 25, 110
Manželství, 46, 114
Mateřství, 43
Milosrdenství, 6, 16
Misionářská práce, 4, 37, 107
Modlitba, 20, 32, 40, 92
Moudrost, 46
Naděje, 6
Obrácení, 37, 56, 104
Odpadlictví, 9, 89
Odpovědnost, 16
Odpuštění, 6, 12, 34
Odvaha, 9
Otcovství, 43
Patriarchální požehnání, 96
Plán spasení, 16, 86, 96
Pochyby, 104
Pokání, 16, 34
Pokora, 56
Pokušení, 67, 86
Poslušnost, 34, 37, 86, 111
Pravda, 20, 25, 107
Proroci, 9, 70, 74, 77, 89
Protivenství, 89, 110
Příkázání, 120
Příklad, 32, 67, 86, 104
Příprava, 59, 111
Půst, 40, 53
Pýcha, 56
Rady, 14
Rodina, 32, 43, 92, 99, 117
Rodinná historie, 99
Rodinný domácí večer, 92
Služba, 53, 59, 102, 110, 120
Smlouvy, 114
Soběstačnost, 53
Sociální péče, 40, 53
Spravedlivost, 46, 67
Spravedlnost, 16
Studium písem, 20, 50, 89, 92
Sváry, 25
Svatost, 12, 83
Svědeckví, 6, 20, 28, 50, 80, 104
Světlo, 20, 117
Svoboda jednání, 16, 46, 86, 92, 96, 104
Tělesná zdatnost, 34
Tlak vrstevníků, 9
Úcta, 25
Učednictví, 40, 46, 56, 86, 102, 110
Učení, 32
Usmíření, 6, 12, 16, 34, 83, 92, 107, 117
Uspořádání Církve, 74
Vedení, 74
Víra, 14, 50, 77, 92
Vize, 56, 96
Zjevení, 70, 77, 111
Změna, 34, 56
Znovuzřízení, 28
Způsobilst, 67

President Thomas S. Monson

Vítejte na konferenci

Zatímco ... budeme naslouchat, kéž se jejich slova dotknou našeho srdce a naše víra se prohloubí.

Bratři a sestry, s radostí vás vítám na této velké celosvětové konferenci. Shromáždili jsme se na různých místech po celém světě, abychom naslouchali bratřím a sestrám, kterým vyjadřujeme podporu jako generálním autoritám a generálním úředníkům Církve, a abychom se od nich učili. Usilovali o nebeskou pomoc s tím, jaké poselství mají pronést, a pocítili inspiraci ohledně toho, co mají říci.

Na této konferenci si připomínáme 90. výročí rozhlasového vysílání generální konference. Během říjnové konference v roce 1924 byla zasedání poprvé vysílána v rádiu prostřednictvím Církví vlastněné stanice KSL. Na této konferenci si připomínáme také 65. výročí televizního vysílání konference. Na generální konferenci v říjnu 1949 byla zasedání poprvé vysílána v televizi v oblasti Solného jezera prostřednictvím televizní stanice KSL.

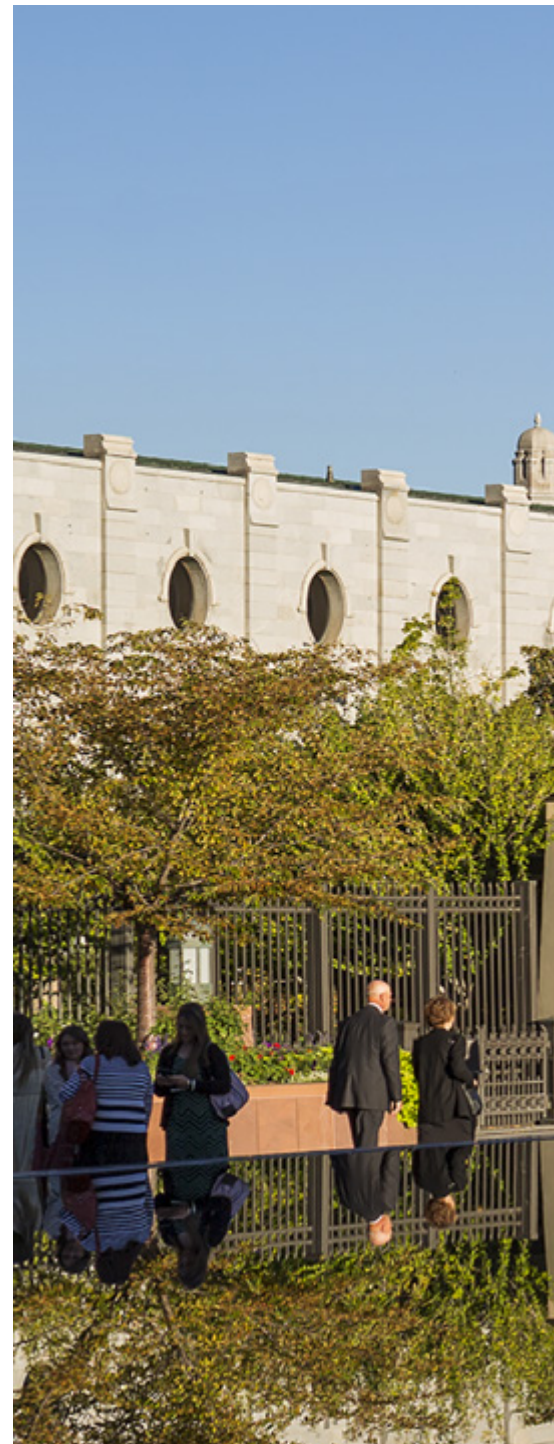
Jsmo vděční za pozhnání moderních sdělovacích prostředků, díky nimž mohou generální konferenci sledovat nebo poslouchat miliony členů Církve. Zasedání probíhající tento víkend se budou vysílat prostřednictvím televize, rozhlasu, kabelové televize,

satelitního přenosu a internetu – a to i na mobilních zařízeních.

Během posledních šesti měsíců od našeho posledního setkání byl zasvěcen jeden nový chrám a jeden byl znovuzasvěcen. V květnu prezident Dieter F. Uchtdorf zasvětil chrám Fort Lauderdale na Floridě. Den před zasvěcením se konalo úžasné kulturní vystoupení mladých. Následující den, v neděli 4. května, byl chrám zasvěcen ve třech zasedáních.

Před pouhými dvěma týdny jsem měl já tu výsadu znovuzasvětit chrám Ogden v Utahu, který původně v roce 1972 zasvětil prezident Joseph Fielding Smith. Den před znovuzasvěcením se konaly velkolepé kulturní oslavy, kterých se zúčastnilo tolik mladých členů, že proběhla dvě samostatná vystoupení, pokaždé s jinými účinkujícími. Celkem se jich zúčastnilo 16 000 mladých členů. Znovuzasvěcovací bohoslužba se konala následující den a zúčastnili se jí mnohé generální autority, vedoucí pomocných organizací, prezident chrámu, jeho rádci a jejich manželky.

Výstavba chrámů dál intenzivně pokračuje. Příští měsíc bude zasvěcen chrám Phoenix v Arizoně a příští rok, v roce 2015, očekáváme, že zasvětime

nebo znovuzasvětime nejméně pět chrámů, možná více, v závislosti na jejich dokončení.

Jak jsem již zmínil v dubnu, až budou všechny již oznámené chrámy postaveny a zasvěceny, budeme mít po celém světě v provozu 170 chrámů. Vzhledem k tomu, že se soustředujeme na dokončení chrámů, které již byly oznámeny, neoznamujeme

v současnosti žádné nové chrámy. Avšak v budoucnu, až zjistíme potřeby a najdeme pozemky, budou oznámeny chrámy další.

Církev nadále sílí. Je nás nyní více než 15 milionů a náš počet roste. Naše misionářské úsilí postupuje bez překážek kupředu. Nyní máme ve službě více než 88 000 misionářů, kteří se dělí o poselství evangelia

po celém světě. Znovu potvrzujeme, že misionářská práce je kněžskou povinností, a povzbuzujeme všechny způsobilé a schopné mladé muže, aby sloužili na misii. Velmi vděční jsme také za mladé ženy, které slouží. Jejich služba je významným přínosem, ačkoli pro ně misie nepředstavuje tutéž povinnost jako pro mladé muže.

Nyní vás zvu, abyste věnovali pozornost bratřím a sestrám, kteří vystoupí na dnešních a zítřejších konferenčních zasedáních. Všichni ti, kteří byli požádáni promluvit, to považují za velikou zodpovědnost. Zatímco jim budeme naslouchat, kéž se jejich slova dotknou našeho srdce a naše víra se prohloubí, o to se pokorně modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

President Boyd K. Packer
President Kvora Dvanácti apoštolů

Důvod naší naděje

Svědectví o naději týkající se vykoupení je něco, co nelze změřit ani spočítat. Zdrojem této naděje je Ježíš Kristus.

Před několika lety jsme se sestrou Packerovou navštívili Oxfordskou univerzitu. Hledali jsme záznamy mého prapradědečka ze sedmého pokolení. Dr. Poppelwell, děkan fakulty Christ's College na Oxfordu, byl natolik laskavý, že pověřil archiváře fakulty, aby nám tyto záznamy přinesl. V nich jsme u roku 1583 našli jméno mého předka – Johna Packera.

Následující rok jsme se do Oxfordu vrátili, abychom knihovně fakulty Christ's College věnovali sadu standardních děl v nádherné vazbě. Dr. Poppelwellovi to připadalo poněkud zvláštní. Možná si myslel, že ve skutečnosti ani nejsme křesťané. A tak zavolał kaplana fakulty, aby knihy převzal on.

Než jsem písma předal kaplanovi, otevřel jsem tématického průvodce Topical Guide a ukázal mu jedno heslo: 18 stran, s velmi drobným písmem a jednoduchým řádkováním, obsahovalo odkazy na heslo „Ježíš Kristus“. Je to jeden z nejpodrobnějších souhrnů odkazů na verše z písem, které se týkají Spasitele, jaký byl kdy v historii světa sestaven – jsou to svědectví ze Starého a Nového zákona, z Knihy Mormonovy, Nauky a smluv a Drahocenné perly.

„Ať si prostudujete tyto odkazy jakkoli,“ řekl jsem mu, „ze strany na

stranu, shora dolů, po jednotlivých knihách, či po jednotlivých heslech – zjistíte, že je to konzistentní a sladěné svědectví o poslání Pána Ježíše Krista – o Jeho narození, o Jeho životě, o Jeho učení, o Jeho Ukřižování, o Jeho Vzkříšení a o Jeho Usmíření.“

Poté, co jsem se s kaplanem podělil o několik Spasitelových nauk, se atmosféra změnila a on nás provedl budovou a ukázal nám nedávne vykopávky odkrývající zdi, jež byly datovány až do doby Římanů.

Mezi odkazy uvedenými v tématickém průvodci Topical Guide je i tento z Knihy Mormonovy – dalšího svědectví o Ježíši Kristu: „Kážeme o Kristu, prorokujeme o Kristu a píšeme podle proroctví svých, aby děti naše mohly vědět, k jakému prameni mohou hledět pro odpuštění hříchů svých.“ (2. Nefi 25:26.)

Spasitel vlastními slovy prohlásil: „Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.“ (Jan 14:6.)

A z Knihy Mormonovy prohlašuje: „Viz, já jsem ten, kdo byl připraven od založení světa, abych vykoupil lid svůj. Viz, jsem Ježíš Kristus. ... Ve mně bude mít veškeré lidstvo život, a to věčně, a to ti, kteří budou věřit ve jméno mé; a ti se stanou syny mými a dcerami mými.“ (Eter 3:14.)

Ve všech standardních dílech je mnoho a mnoho dalších veršů, jež hlásají božskou roli Ježíše Krista jakožto Vykupitele všech těch, kteří se kdy narodili nebo se kdy narodí do smrtelnosti.

Skrze Usmíření Ježíše Krista jsme všichni vykoupeni od Pádu člověka, k němuž došlo, když Adam a Eva pojedli ze zakázaného ovoce v zahradě Eden – jak se praví v Korintským: „Nebo jakož v Adamovi všickni umírají, tak i skrze Krista všickni obživeni budou.“ (1. Korintským 15:22.)

Knihy Mormonova vysvětluje: „Neboť je nezbytné, aby bylo učiněno usmíření ..., nebo jinak musí veškeré lidstvo nevyhnutelně zahynouti; ano, všichni jsou zatvrzelí; ano, všichni jsou padlí a ztraceni a museli by zahynouti, kdyby nebylo usmíření, ... [což je] oběť nekonečná a věčná.“ (Alma 34:9–10.)

Možná nevedeme dokonalý život a za naše chyby jsou stanoveny tresty, ale než jsme přišli na zemi, souhlasili jsme s tím, že se podrobíme Jeho zákonům a za porušení oněch zákonů budeme přijímat potrestání.

„Všicknití zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží.

Spravedliví pak učinění bývají [bezplatně], milostí jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši.“ (Římanům 3:23–24.)

Spasitel vykonal Usmíření, které nám umožňuje stát se čistými. Ježíš Kristus je Kristem vzkříšeným. Uctíváme Ho a jsme Mu vděční za bolest, kterou vytrpěl za nás všechny kolektivně, i za bolest, kterou strpěl za každého z nás osobně v zahradě getsemanské i na kříži. Vše snášel s obrovskou pokorou a s věčným porozuměním své božské roli a účelu.

Ti, kteří budou činit pokání a zanechají hříchu, zjistí, že Jeho milosrdné rámě je stále vztaženo. Ti, kteří

naslouchají Jeho slovům a slovům Jeho vyvolených služebníků a řídí se jimi, naleznou pokoj a porozumění i uprostřed velkého zármutku a trápení. Záměrem Jeho oběti je osvobodit nás od následků hříchu, aby z každého z nás mohla být sňata vina a mohli jsme pocítovat naději.

Kdyby Usmíření neuskutečnil, neexistovalo by žádné vykoupení. Život na světě by byl těžký, kdyby nám nikdy nemohly být odpuštěny chyby, kdybychom se nikdy nemohli očistit a jít dál.

Milosrdenství a milost Ježíše Krista se nevztahují jen na ty, kteří

se dopouštějí hříchů vědomých či z opomenutí, ale zahrnuje i zaslíbení trvalého pokoje všem těm, kteří Krista a Jeho učení přijímají a následují. Jeho milost je mocný ranhojič, dokonce i pro ty, kteří jsou zraněni nevině.

Nedávno jsem dostal dopis od ženy, která si podle svých slov prošla v životě velkým utrpením. Kdosi se vůči ní dopustil nesmírné špatnosti, kterou sice nepojmenovala, ale nepřímo se o ní zmínila. Přiznala, že zápasila s pocity veliké zahořklosti. Ve své zlosti v duchu zvolala: „Někdo za tuto nesmírnou špatnost musí zaplatit!“ Napsala, že v tomto vypjatém

okamžiku zármutku a pochybování jí do srdce okamžitě vstoupila tato odpověď: „Někdo již zaplatil.“

Nejsme-li si vědomi toho, co pro nás Spasitelova oběť může udělat, můžeme si s sebou životem nést výčitky svědomí, že jsme udělali něco, co nebylo správné, nebo že jsme se vůči někomu prohřešili. Pocit viny, který přichází, když chybujeme, lze smýt. Budeme-li se snažit porozumět Jeho Usmíření, pocítíme hlubokou úctu k Pánu Ježíši Kristu, k Jeho pozemskému působení i k Jeho božskému poslání jakožto našeho Spasitele.

Saipan na Severních Marianách

Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů byla znovuzřízena proto, aby po celém světě šířila poznání týkající se Spasitelova života a učení. Tato úžasná konference se vysílá satelitem v 94 jazycích do 102 zemí, ale je dostupná i na internetu v každé zemi, kde se Církev nachází. Máme přes 3 000 kůlů. Armáda našich misionářů na plný úvazek čítá více než 88 000 mužů a žen a celkový počet členů Církve přesáhl 15 milionů. Tato čísla jsou důkazem toho, že „kámen, který je vylomen z hory bez rukou“, se valí dál, a nakonec „naplní celou zemi“. (NaS 65:2.)

Avšak nehledě na to, jak velkou organizací se Církev stane nebo kolik milionů členů se k nám připojí, nehledě na to, na kolik kontinentů a do kolika zemí vstoupí naši misionáři nebo kolika různými jazyky mluvíme, skutečná úspěšnost evangelia Ježíše Krista se bude měřit podle duchovní síly jednotlivých členů. Potřebujeme onu sílu přesvědčení, jež se nachází v srdci každého oddaného učedníka Kristova.

Svědectví o naději týkající se vykoupení je něco, co nelze změřit ani

spočítat. Zdrojem této naděje je Ježíš Kristus.

Snažíme se posilovat svědectví mladých i starších, sezdaných i svobodných. Musíme učit evangelium Ježíše Krista muže, ženy i děti každé rasy a národnosti, bohaté i chudé. Potřebujeme nedávno obrácené i ty z nás, kteří jsou potomky pionýrů. Musíme vyhledávat ty, kteří sešli z cesty, a pomáhat jim vrátit se do stáda. Potřebujeme moudrost, náhled a duchovní sílu každého jednotlivce. Každý člen této Církve je jako jednotlivec velmi důležitou součástí celkového členstva Církve.

„Nebo jakož tělo jedno jest a mnoho má oudů, ale všickni ti jednoho těla oudové, mnozí jsouce, jedno tělo jsou: tak i Kristus.

Skrze jednoho zajisté Ducha my všickni v jedno tělo pokřtěni jsme. ...

Nebo tělo není jeden oud, ale mnozí.“ (1. Korintským 12:12–14.)

Každý člen slouží jako svědectví o životě a učení Ježíše Krista. Jsme ve válce se silami protivníka, a máme-li v díle, které pro nás má Spasitel připraveno, uspět, potřebujeme každého z vás jednotlivě.

Možná si říkáte: „Co já mohu dokázat? Vždyť jsem sám.“

Joseph Smith se určitě občas cítil velmi osaměle. Dosáhl velikosti, ale na začátku byl 14letým chlapcem, který měl otázku: „Do které ze všech církví mám vstoupit?“ (Viz Joseph Smith–Životopis 1:10.) Josephova víra a svědectví o Spasiteli rostly podobně, jako musí růst i ty naše: „Řádku za řádkou, předpis za předpisem, tu trochu a tam trochu.“ (2. Nefi 28:30; viz také NaS 128:21.) Joseph poklekl k modlitbě a z oné modlitby a Prvního vidění vyplynuly úžasné věci.

Jako jeden z Dvanácti apoštolů vydávám svědectví o Pánu Ježíši Kristu. On žije. Je náš Vykupitel a náš Spasitel. „Skrze Usmíření Kristovo může být spaseno veškeré lidstvo.“ (Články víry 1:3.) Předsedá této Církvi. Není pro své služebníky nikým neznámým. Zatímco budeme s poklidnou jistotou kráčet do budoucnosti, Jeho Duch bude s námi. Jeho moc žehnat a vést život těch, kteří hledají pravdu a spravedlivost, je bez hranic. Vydávám o Něm svědectví ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Lynn G. Robbins
Předsednictvo Sedmdesáti

Kam jste obráčení?

Snaha zavděčit se druhým spíše než Bohu je převrácením prvního a druhého velikého přikázání.

„Kam jste obráčen?“ Touto matoucí otázkou mě překvapil president Boyd K. Packer, když jsme spolu cestovali v rámci mého prvního pověření v úřadu sedmdesátníka. Bez vysvětlení, jež by otázku uvedlo do kontextu, jsem byl bezradný. „Sedmdesátník,“ pokračoval, „nezastupuje lidi před prorokem, ale proroka před lidmi. Nikdy nezapomeňte, kam jste obráčení!“ Bylo to mocné ponaučení.

Snaha zavděčit se druhým spíše než Bohu je převrácením *prvního a druhého velikého přikázání*. (Viz Matouš 22:37–39.) Znamená to zapomenout, kam jsme obráčení. I tak jsme již všichni tuto chybu z obav před lidmi udělali. V Izaiášovi nás Pán varuje: „Nebojte se [potupy od] lidí.“ (Izaiáš 51:7; viz také 2. Nefi 8:7.) V Lehiově snu tyto obavy u lidí vyvolalo to, že si na ně lidé z veliké a prostorné stavby *pohrdavě ukazovali prstem*, a mnozí tak zapomněli, kam jsou obráčení, a odešli od stromu, „jako by se styděli“. (Viz 1. Nefi 8:25–28.)

Nátlak okolí se pokouší změnit postoje člověka, či přímo jeho chování, tím, že v něm vyvolává pocity viny kvůli tomu, že se někoho dotkl. Usilujeme o zdvořilé soužití s těmi, kteří na nás ukazují prstem, ale když nás tyto obavy z lidí pokoušejí k tomu,

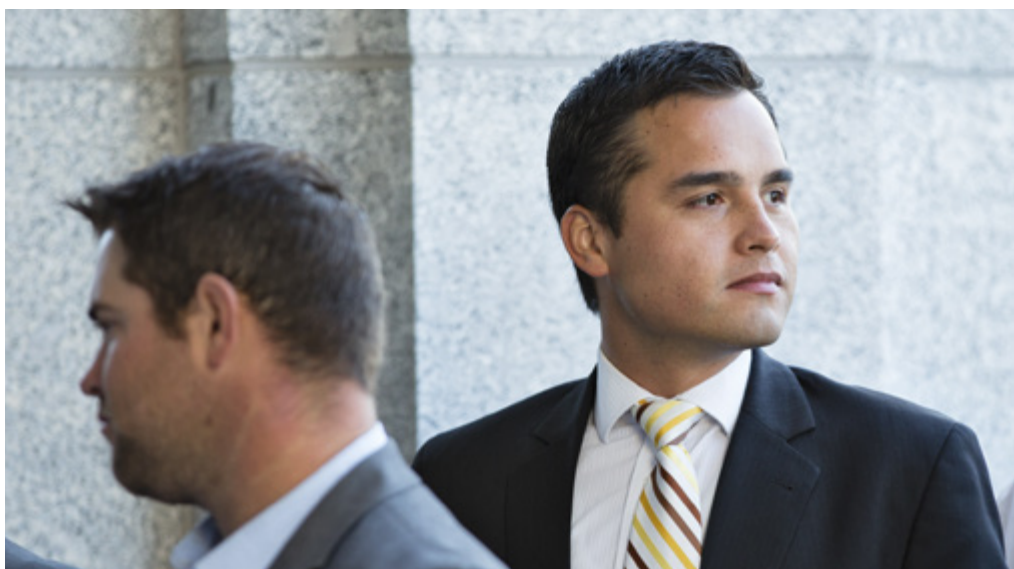
abychom tolerovali hřích, stávají se nám podle knihy Přísloví osidlem. (Viz Přísloví 29:25.) Osidlo může být chytře maskováno návnadou, která má apelovat na náš soucit, abychom tolerovali, či dokonce schvalovali něco, co Bůh odsuzuje. Pro lidi slabé víry může být toto velikým kamenem úrazu. Někteří mladí misionáři si například přinášejí tyto obavy z lidí do misijního pole a opomenou svému misijnímu presidentovi ohlásit do nebe volající neposlušnost svého vzpurného společníka, protože se ho nechtějí dotknout. Charakterní rozhodnutí činíme

tehdy, když pamatujeme na správné pořadí prvního a druhého velikého přikázání. (Viz Matouš 22:37–39.) Jakmile si tito zmatení misionáři uvědomí, že jsou zodpovědni Bohu, a ne svému společníkovi, mělo by je to přimět k *obratu o 180 stupňů*.

V mladistvém věku 22 let dokonce i Joseph Smith zapomněl na to, kam je obráčen, když opakovaně naléhavě žádal Pána, aby mohl půjčit Martinu Harrisovi 116 stran rukopisu. Možná chtěl Joseph Martinovi projevít vděk za jeho podporu. Víme, že Joseph ne-smírně usiloval o to, aby ho další očití svědkové podpořili vůči hrozivému klamu a lžím, které se o něm šířily.

Ať již to Joseph udělal z jakýchkoli důvodů, zdánlivě sebeoprávněnějších, Pán je nebral jako omluvu a ostře ho pokáral: „Jak často jsi přestupoval ... a následoval jsi přesvědčování lidí. Neboť, viz, neměl ses *báti* člověka více nežli Boha.“ (NaS 3:6–7; zvýraznění přidáno.) Tento palčivý zážitek pomohl Josephovi už navždy pamatovat na to, kam je obráčen.

Když se člověk snaží *zachovat si tvář* před lidmi, může nevědomky *ztratit*

tvář před Bohem. Domnívat se, že se člověk může zavděčit Bohu a zároveň tolerovat lidskou neposlušnost, není ne-strannost, ale licoměrnost neboli *pokrytství* či snaha „sloužití dvěma pánům“. (Viz Matouš 6:24; 3. Nefi 13:24.)

Zatímco stát tváří v tvář nebezpečí jistě vyžaduje odvahu, tím opravdovým symbolem odvahy je překonat obavy z lidí. Například Danielovi pomohly modlitby čelit lvům, ale chrabrým jako lev se stal proto, že se vzepřel králi Dariovi. (Viz Daniel 6.) Takováto odvaha je darem Ducha *bohobojným* lidem, kteří se modlí. Královně Ester dodaly modlitby tutéž odvahu k tomu, aby stanula tváří v tvář svému manželovi, králi Asverovi, přestože věděla, že tím riskuje život. (Viz Ester 4:8–16.)

Odvaha není pouze jednou z klíčových ctností, ale jak podotkl C. S. Lewis: „Odvaha je ... forma každé ctnosti v rozhodujícím bodě. ... Pilát byl milosrdný až do okamžiku, kdy to začalo být riskantní.“¹ Král Heródes pocítil lítost, když byl požádán, aby dal setnout Jana Křtitele, ale chtěl se zavděčit „[těm], kteříž spolu s ním stolili“. (Matouš 14:9.) Král Noé se chystal propustit Abinadiho, dokud nepodlehli nátlaku svých zlovolných kněží. (Viz Mosiáš 17:11–12.) Král Saul neuposlechl slova Páně, když si ponechal válečnou kořist, protože „se bál lidu, a povolil ... hlasu jejich“. (1. Samuelova 15:24.) Aby Aron uchlácholil bouřící se Izrael na úpatí hory Sinai, vyrobil zlaté tele, zapomínaje na to, kam je obrácen. (Viz Exodus 32.) Mnozí z hlavních vládců v Novém zákoně „uvěřili v [Pána], však pro farizee nevyznávali, aby ze školy nebyli vyobcováni. Nebo milovali slávu lidskou více než slávu Boží.“ (Jan 12:42–43.) Písma jsou takových příkladů plná.

Nyní si vyslechněte několik inspira-tivních příkladů:

- Nejprve Mormon: „Viz, promlouvám směle, maje pravomoc od Boha; a *nebojím se* toho, co může učiniti člověk; neboť dokonalá láska vyháňá všechnu bázeň.“ (Moroni 8:16; zvýraznění přidáno.)
- Nefi: „Pročež to, co se líbí světu, nepíšeš, ale píšeš to, co se líbí Bohu a těm, kteří nejsou ze světa.“ (1. Nefi 6:5.)
- Velitel Moroni: „Vizte, já jsem Moroni, váš hlavní velitel. Neusiluji o moc, ale o její svržení. Neusiluji o poctu světa, ale o slávu svého Boha, a o svobodu a o blaho své vlasti.“ (Alma 60:36.)

Moroni měl tak velikou odvahu, když pamatoval na to, kam byl obrácen, že se o něm říkalo: „Kdyby všichni lidé byli bývali jako Moroni, a pokud by vždy byli jako on, vizte, i moci pekelné by byly otřeseny na věky; ano, ďábel by nikdy neměl moc nad srdcem dětí lidských.“ (Alma 48:17.)

Proroci ve všech dobách jsou vždy napadáni a lidé si na ně pohrdavě ukazují prstem. Proč? Protože, jak se píše v písmech, „provinilí považují pravdu za tvrdou, neboť se jim zařezává hluboko do nitra“ (1. Nefi 16:2), neboli jak podotkl prezident

Harold B. Lee: „Potrefená husa se vždycky ozve!“² Jejich pohrdavá reakce je ve skutečnosti pocitem viny, která se snaží sama sebe uchlácholit, stejně jako tomu bylo s Korihorem, který nakonec přiznal: „Vždy jsem věděl, že Bůh jest.“ (Alma 30:52.) Korihor byl ve svém klamu natolik přesvědčivý, že nakonec uvěřil své vlastní lži. (Viz Alma 30:53.)

Opovržliví lidé často obviňují proroky z toho, že nežijí v 21. století nebo že jsou úzkoprsí. Snaží se přesvědčit, a dokonce dotlačit Církev ke snížení Božích měřítek na úroveň svého vlastního nepatřičného chování, což, slovy staršího Neala A. Maxwella, „vede k pocitu sebeuspokojení, avšak nikoli k sebezdokonalování“³ a pokání. Snížení Pánových měřítek na úroveň nevhodného chování společnosti je odpadlictvím. Dvě stě let poté, co Spasitel navštívil Nefity, začaly mnohé církve mezi nimi „snížovat náročnost“ nauky, abych si vypůjčil slova staršího Hollanda.⁴

Zatímco budete naslouchat tomuto verši ze 4. Nefiho, soustřeďte se na paralely s naší dobou: „A stalo se, že když dvě stě a deset let uplynulo, bylo mnoho církví v zemi; ano, bylo mnoho církví, které tvrdily, že znají Krista, leč popíraly většinu jeho evangelia, natolik, že přijímaly všelikou zlovolnost a udělovaly to, co je posvátné, tomu, komu to bylo zakázáno pro nehodnost.“ (4. Nefi 1:27.)

Dějá vu v posledních dnech! Někteří členové si neuvědomují, že padají do stejné léčky, když prosazují přijetí místních či etnických tradic svých otců, jež nejsou v souladu s kulturou evangelia. (Viz NaS 93:39.) Jiní, kteří oklamávají sami sebe a žijí v iluzi, prosí nebo požadují, aby biskupové snížili měřítko pro chrámová doporučení, potvrzení pro školu nebo přihlášky na misi. Není jednoduché

být biskupem pod takovým tlakem. Nicméně, stejně jako Spasitel, jenž vyčistil chrám, aby bránil jeho posvátnost (viz Jan 2:15–16), jsou dnešní biskupové vyzýváni, aby směle hájili chrámová měřítka. Spasitel řekl: „Budu se projevovat lidu svému v milosrdenství[,] ... jestliže lid můj bude zachovávat příkázání má a nepošpiní tento svatý dům.“ (NaS 110:7–8.)

Spasitel, náš velký Příklad, byl vždy obrácen ke svému Otci. Miloval své bližní a sloužil jim, ale řekl: „Chvály od lidí nepřijímám.“ (Jan 5:41.) Chtěl, aby Ho ti, které učil, následovali, ale neusiloval o jejich přízeň. Když konal nějaký skutek pravé lásky, například když uzdravoval nemocného, přicházel onen dar často s žádostí, aby dotyčný „žádnému nepravil“. (Matouš 8:4; Marek 7:36; Lukáš 5:14; 8:56.) Zčásti se chtěl vyhnout oné slávě, která Ho následovala navzdory Jeho úsilí se jí vyvarovat. (Viz Matouš 4:24.) Odsoudil farizeje za to, že konali dobré skutky jen proto, aby je viděli lidé. (Viz Matouš 6:5.)

Spasitel, jediná dokonalá bytost, která kdy žila, byl svrchovaně

odvážný. V životě čelil zástupům nactiutrhačů, ale nikdy se nepoddal tomu, jak si na Něj pohrdavě ukazovali prstem. Byl jediným člověkem, který nikdy nezapomněl na to, kam je obrácen: „Což jest [Otc] libého, to já činím *vždycky*“ (Jan 8:29; zvráznění přidáno) a „nehledám vůle své, ale vůle toho, kterýž mne poslal, Otcovy“ (Jan 5:30).

Mezi 3. Nefim, kapitolou 11 a 3. Nefim, kapitolou 28 použil Spasitel označení *Otec* nejméně 150krát, přičemž dal Nefitům velmi jasně najevo, že přišel, aby Otce zastupoval. A v Janovi, kapitolách 14 až 17, se Spasitel o Otcovi zmiňuje nejméně 50krát. Každým myslitelným způsobem byl dokonalým učedníkem svého Otce. Zastupoval svého Otce tak dokonale, že znát Spasitele zároveň znamenalo znát Otce. Vidět Syna znamenalo vidět Otce. (Viz Jan 14:9.) Slyšet Syna znamenalo slyšet Otce. (Viz Jan 5:36.) Stal se v podstatě od svého Otce k nerozeznání. Jeho Otec a On byli jedno. (Viz Jan 17:21–22.) Byl si dokonale vědom toho, kam je obrácen.

Kéž nás Jeho inspirující příklad posiluje vůči nástrahám lichocení zvnějšku či domýšlivosti pramenící z našeho nitra. Kéž nám dodává odvahy, abychom se nikdy nehrbili před těmi, kteří nás zastrašují, ani jim nepochlebovali. Kéž nás inspiruje k tomu, abychom chodili, dobře čině, tak nenápadně, jak je to jen možné, a „[neusilovali] o pocty lidí“. (NaS 121:35.) A kéž nám Jeho nedostižný příklad pomáhá vždy pamatovat na to, *kteřé* je to „přední a veliké příkázání“. (Matouš 22:38.) Kéž tehdy, když ostatní požadují schválení jednání v rozporu s Božími příkázáními, vždy pamatujeme na to, čí jsme učedníci a kam jsme obráceni, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. C. S. Lewis, *The Screwtape Letters*, rev. ed. (1982), 137–138. [Česky vyšlo pod názvem „Rady zkušeného ďábla“.]
2. Harold B. Lee, v: *Mine Errand from the Lord: Selections from the Sermons and Writings of Boyd K. Packer* (2008), 356.
3. Neal A. Maxwell, „Repentance“, *Ensign*, Nov. 1991, 32.
4. Jeffrey R. Holland, „The Call to Be Christlike“, *Liahona*, June 2014, 35.

Cheryl A. Esplinová

Druhá rádkyně v generálním předsednictvu Primárek

Svätost – obnovení duše

Duch uzdravuje a obnovuje naši duši. Slíbeným požehnáním svátosti je to, že budeme „vždy míti jeho Ducha, aby byl s [námi]“.

Jednou se mě skupina mladých žen zeptala: „Co byste si přála, abyste věděla, když jste byla v našem věku?“ Kdybych odpovídala nyní, zmínila bych tuto myšlenku: „Přála bych si, abych ve vašem věku více chápala důležitost svátosti. Přála bych si, abych svátost chápala tak, jak ji popsal starší Jeffrey R. Holland. Řekl: Jedním z neodmyslitelných aspektů obřadu svátosti je to, že může být skutečně duchovním zážitkem, svatým společenstvím a obnovením duše.“¹

Jak může být svátost každý týden „skutečně duchovním zážitkem, svatým společenstvím a obnovením duše“?

Svätost se stává duchovně posilujícím zážitkem tehdy, když nasloucháme modlitbám svátosti a znovu se zavážeme ke svým smlouvám. K tomu musíme být ochotni vzít na sebe jméno Ježíše Krista.² President Henry B. Eyring o tomto slibu řekl toto: „To znamená, že se musíme považovat za Jeho. Dáme Ho v životě na první

místo. Budeme chtít to, co chce On, a ne to, co chceme my nebo co nás učí svět, abychom chtěli.“³

Při přijímání svátosti se také zavazujeme, že budeme na Ježíše Krista „vždy ... pamatovati“.⁴ Kristus večer před svým Ukřižováním shromáždil kolem sebe apoštoly a ustanovil svátost. Nalámal chléb, požehnal ho a řekl: „Vezměte, jezte; toto je na památku těla mého, které dávám jako výkupné za vás.“⁵ Potom vzal kalich vína, vzdal díky, dal ho apoštolům, aby se z něj napili, a řekl: „Toto je na památku mé krve, ... která se prolévá za všechny, kteří budou věřit ve jméno mé.“⁶

Mezi Nefity a pak i při Znovuzřízení své Církve v posledních dnech zopakoval, že máme svátost přijímat na Jeho památku.⁷

Když přijímáme svátost, dosvědčujeme Bohu, že na Jeho Syna budeme pamatovat vždy, a ne jen během onoho krátkého obřadu svátosti. To znamená, že budeme neustále hledět na Spasitelův příklad a Jeho učení, aby nás vedly v myšlenkách, rozhodnutích a skutcích.⁸

Modlitba svátosti nám také připomíná, že musíme „zachovávat jeho přikázání“.⁹

Ježíš řekl: „Milujete-li mne, přikázání [má zachovávejte].“¹⁰ Svátost nám dává příležitost k prozkoumání nitra a k tomu, abychom se srdcem a vůlí obrátili k Bohu. Poslušnost přikázání nám vnáší do života moc evangelia a více klidu a duchovnosti.

Svätost je chvíle skutečně duchovního zážitku, když přemítáme o Spasitelově vykupující a uschopňující moci skrze Jeho Usmíření. Jedna vedoucí Mladých žen nedávno poznala, jakou sílu získáváme, když se snažíme být při přijímání svátosti pozorní. Při práci na jednom požadavku Osobního pokroku si dala za cíl zaměřit se na slova písní a modliteb ke svátosti.

Každý týden během svátosti provedla sebehodnocení. Vzpomněla si na chyby, které udělala, a zavázala se, že příští týden bude úspěšnější. Byla vděčná, že může své chyby napravit a být opět čistá. Když vzpomínala na tento zážitek, řekla: „Jednala jsem podle té části Usmíření, jež se týká pokání.“

Jednou v neděli se po sebehodnocení začala cítit sklíčeně a pesimisticky. Viděla, že znovu a znovu opakuje tytéž chyby, jeden týden za druhým. Pak však zřetelně pocítila, že přehlíží jednu důležitou součást Usmíření – Kristovu uschopňující moc. Zapomněla, že Spasitel jí celou dobu pomáhá být takovou, jakou má být, a sloužit nad rámec vlastních schopností.

S tímto vědomím se znovu zamyslela nad uplynulým týdnem. Řekla: „Mou melancholií pronikl pocit radosti, když jsem si uvědomila, že Bůh mi dal mnoho příležitostí a schopností. S vděčností jsem si uvědomila, že mám schopnost vycítit potřeby svého dítěte, i když nejsou zřejmé. Uvědomila jsem si, že když jsem jednou měla pocit, že už nedokáži udělat nic dalšího, dokázala jsem povzbudit slovy jednu svou přítelkyni. Musela jsem být trpělivá v situaci, která ve mně obvykle vyvolává opačné pocity.“

A na závěr řekla: „Když jsem Bohu děkovala za Spasitelovu uschopňující moc ve svém životě, cítila jsem mnohem více optimismu ohledně procesu pokání, na němž jsem pracovala, a na další týden jsem pohlížela s novou nadějí.“

Starší Melvin J. Ballard učil, jak může být svátost léčivým a očištným zážitkem. Řekl:

„Kdo mezi námi by od sabatu do sabatu nezranil svého ducha slovem, myšlenkou nebo skutkem? Děláme to, čeho litujeme, a toužíme

po odpuštění. ... Způsob, jak získat odpuštění, ... znamená ... činit pokání z hříchů, jít za těmi, vůči nimž jsme se prohřešili nebo se dopustili přestupku, a získat jejich odpuštění a potom se odebrat ke stolu se svátostí, kde, pokud jsme učinili upřímné pokání a uvedli se do náležitého stavu, můžeme obdržet odpuštění a do duše nám vstoupí duchovní uzdravení. ...

Jsem svědkem toho,“ pokračoval starší Ballard, „že obřad svátosti provází duch, který prohřívá duši od hlavy až k patě; cítíte, jak se uzdravují duchovní rány a břemeno je odňato. Útěcha a štěstí přicházejí k duši, která je způsobilá a opravdově touží po přijetí této duchovní potraviny.“¹¹

Naše zraněná duše může být uzdravena a obnovena nejen díky tomu, že nám chléb a voda připomínají oběť Spasitelova těla a krve, ale i tím, že nám tyto symboly připomínají, že On bude vždy naším chlebem života¹² a vodou živou.¹³

Poté, co Ježíš podal svátost Nefitům, řekl:

„Ten, kdo jí tento chléb, jí z těla mého pro duši svou; a ten, kdo pije z tohoto vína, pije z krve mé

pro duši svou; a duše jeho nebude nikdy hladověti ani žízni, ale bude naplněna.“

„Když zástup pojedl a napil se, vizte, byli naplněni Duchem.“¹⁴

Těmito slovy nás Kristus učí, že Duch uzdravuje a obnovuje naši duši. Slíbeným požehnáním svátosti je to, že budeme „vždy mítí jeho Ducha, aby byl s [námi]“.¹⁵

Při přijímání svátosti si někdy představuji obraz, na kterém je vzkříšený Spasitel s otevřenou náručí na znamení, že je připraven přijmout nás do svého láskyplného objetí. Mám tento obraz moc ráda. Když o něm přemýšlím během podávání svátosti, mou duši to pozvedá tak, jako bych téměř slyšela Spasitelova slova: „Vizte, rámě milosrdenství mého je k vám vztaheno a každý, kdo přijde, toho přijmu; a požehnání jsou ti, kteří jdou ke mně.“¹⁶

Když nositelé Aronova kněžství připravují, žehnají a roznášejí svátost, zastupují Spasitele. Když k nám nositel kněžství vztáhne ruku, aby nám tyto posvátné symboly nabídl, je to, jako by k nám vztahoval rámě milosrdenství sám Spasitel a každého z nás zval,

abychom přijali podíl na vzácných darech lásky, dostupných díky Jeho smírné oběti – na darech pokání, odpuštění, útěchy a naděje.¹⁷

Čím více přemítáme o důležitosti svátosti, tím posvátnější a smysluplnější se pro nás stává. Toto vyjádřil jeden 96letý otec, když se ho syn zeptal: „Tati, proč chodíš na shromáždění? Nevidíš, neslyšíš, těžko se pohybuješ. Proč chodíš na shromáždění?“ Otec odpověděl: „Kvůli svátosti. Chodím tam, abych přijal svátost.“

Kéž každý z nás přichází na shromáždění svátosti připraven zažít skutečně duchovní zážitek, svaté společenství [a] obnovení duše.¹⁸

Vím, že Nebeský Otec a Ježíš Kristus žijí. Jsem vděčná za to, že nám svátost umožňuje pociťovat Jejich lásku a zakoušet Ducha. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), 283.
2. Viz Nauka a smlouvy 20:77.
3. Henry B. Eyring, „Abychom jedno byli“, *Liahona*, červenec 1998, 70.
4. Nauka a smlouvy 20:77, 79.
5. Překlad Josepha Smitha, Matouš 26:22 (v Průvodci k písmům).
6. Překlad Josepha Smitha, Matouš 26:24 (v Průvodci k písmům); viz také Matouš 26:26–28; Marek 14:22–24; Lukáš 22:15–20.
7. Viz 3. Nefi 18:7, 11; Nauka a smlouvy 20:75.
8. Viz „How do I keep my covenant to always remember the Savior?“ studijní osnovy pro Nedělní školu *Come, Follow Me*; lds.org/youth/learn/ss/ordinances-covenants/remember; *Věrní víře – slovník evangelia* (2004), 149–151.
9. Nauka a smlouvy 20:77.
10. Jan 14:15.
11. Melvin J. Ballard, v: Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness* (1966), 132–133.
12. Jan 6:48.
13. Jan 4:10.
14. 3. Nefi 20:8–9.
15. Nauka a smlouvy 20:77.
16. 3. Nefi 9:14.
17. Jsem vděčná Ann Madsenové za její pohled na tuto zásadu.
18. Viz Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*, 283.

Starší Chi Hong (Sam) Wong
Sedmdesátník

Zachraňujte v jednotě

Abychom mohli Spasiteli pomáhat, musíme pracovat společně v jednotě a souladu. Každý člověk, každá pozice a každé povolání mají svou důležitost.

Často slyšíme presidenta Thomase S. Monsona říkat: „[Podávejme] pomocnou ruku, abychom zachránili [druhý].“¹ Napadá mě jeden příběh z Nového zákona. Je to dokonalá ukázka toho, jak mohou členové a misionáři spolupracovat v jednotě pomocí rady sboru, aby druhým podávali pomocnou ruku a zachraňovali je. Tento příběh se nachází v Markovi 2:1–5. Zjišťuji, že zážitky, kterými Ježíš učil určitým naukám či zásadám, jsou vždy nanejvýš inspirující a snadno srozumitelné.

Jednou z postav v tomto příběhu je muž postižený obrnou, který se nedokázal pohybovat bez pomoci druhých.

Tento muž mohl jen pobývat doma a čekat na záchranu.

V dnešní době by se to mohlo odehrát asi takto: Čtyři lidé plnili úkol, který dostali od biskupa, aby navštívili muže s obrnou u něho doma. Dovedu si představit, že mezi nimi byla sestra z Pomocného sdružení, dále pak bratr z kvora starších, bratr z Aronova kněžství a v neposlední řadě misionář na plný úvazek. Na poslední radě sboru, poté co se společně radili o potřebách ve sboru, rozdal biskup „záchranné“ úkoly. Tito čtyři měli za úkol pomoci onomu muži postiženému obrnou. Nemohli jen čekat, až přijde sám na shromáždění. Museli se vydat za ním domů a navštívit ho.

Museli ho vyhledat, a tak šli. Tento muž byl přiveden k Ježíšovi.

„Tedy přišli k němu, nesouce šlakem poraženého, kterýž ode čtyř nesen byl.“ (Marek 2:3.)

Avšak v místnosti bylo příliš mnoho lidí. Nedokázali projít dveřmi. Určitě vyzkoušeli vše, co je napadlo; snažili se, ale zkrátka neprošli. Vše nešlo tak hladce, jak si plánovali. Cestou k „záchrance“ se vyskytly překážky. Oni se ale nevzdali. Nenechali onoho muže s obrnou u dveří. Společně se poradili, co udělají – jak tohoto muže přivedou k Ježíši Kristu, aby ho Kristus uzdravil. Snaha pomáhat Ježíši Kristu spasit neboli zachránit duše nebyla, přinejmenším pro ně, nikdy příliš náročná. Vymysleli plán – ne sice jednoduchý, ale rozhodli se ho uskutečnit.

„A když k němu nemohli přistoupit pro zástupy, loupali střechu, kdež byl, a probořivše ji, spustili po provazích dolů ložce, na němž ležel šlakem poražený.“ (Marek 2:4.)

Vynesli ho na střechu. Předpokládám, že venku nebylo žádné schodiště, po kterém by mohli vystoupat, a tak jim trvalo asi docela dlouho, než se všichni na střechu dostali. Myslím, že se to přihodilo asi takto: mladý

muž z jeho sboru vylezl na střechu jako první. Protože byl mladý a plný síly, nebylo to pro něj moc těžké. Jeho společník pro domácí učení z kvora starších a vysoký a silný misionář na plný úvazek ho zdola tlačili. Sestra z Pomocného sdružení jim připomínala, aby byli opatrní, a povzbuzovala je. Muži pak odstranili střechu, zatímco sestra dál utěšovala onoho muže, který čekal na uzdravení – aby byl schopen se sám pohybovat a byl volný.

Tento záchranný úkol vyžadoval, aby všichni spolupracovali. V kritickém okamžiku bylo zapotřebí pečlivé koordinace, aby dokázali spustit muže postiženého obrnou ze střechy. Tito čtyři lidé museli spolupracovat v jednotě a souladu. Nemohly mezi nimi být žádné neshody. Museli muže s obrnou spouštět stejným tempem. Pokud by někdo pouštěl provaz rychleji než ostatní tři, muž by z lůžka vypadl. Kvůli svému oslabení by se nedokázal udržet.

Abychom mohli Spasiteli pomáhat, musíme pracovat společně v jednotě a souladu. Každý člověk, každá pozice a každé povolání mají svou důležitost. Musíme být sjednoceni v našem Pánu Ježíši Kristu.

Nakonec tohoto nemocného muže s obrnou položili před Ježíše. „A vida Ježíš víru jejich, dí šlakem poraženému: Synu, odpouštějí se tobě hříchové tvoji.“ (Marek 2:5.) Ježíš mu projevil milosrdenství a uzdravil ho – nejen tělesně, ale i duchovně: „Synu, odpouštějí se tobě hříchové tvoji.“ Není to úžasné? Nepřáli bychom si snad, aby se to stalo každému z nás? Já určitě ano.

Známe ve svém životě někoho, kdo je stížen duchovní obrnou, někoho, kdo se zkrátka nedokáže vrátit do Církve vlastními silami? Může to být jedno z našich dětí, jeden z našich rodičů, manžel nebo manželka či některý přítel.

Vzhledem k tolika misionářům na plný úvazek, kteří jsou nyní v každé církevní jednotce, by bylo moudré, aby biskupové a presidenti odboček lépe využívali své rady sboru a odbočky. Biskup může požádat každého člena rady sboru, aby připravil seznam jmen těch, kteří by mohli potřebovat pomoc. Členové rady sboru se pak spolu pečlivě radí o tom, jak mohou pomoci co nejlépe. Biskupové pozorně naslouchají návrhům a zadávají úkoly.

Misionáři na plný úvazek jsou pro sbory v tomto záchranném úsilí skvělým zdrojem pomoci. Jsou mladí a plní energie. Jsou rádi, když mají seznam konkrétních jmen lidí, s nimiž mohou pracovat. Rádi spolupracují se členy sboru. Vědí, že to jsou pro ně skvělé příležitosti k nacházení zájemců. Oddaně se zapojují do budování Pánova království. Mají pevné svědectví o tom, že když se do tohoto záchranného úsilí zapojí, stanou se více takovými, jako je Kristus.

Na závěr mi dovoluňte podělit se s vámi o jeden skrytý poklad, který se v tomto příběhu z písem nachází. Je v 5. verši: „A vida Ježíš víru *jejich*.“ (Zvýraznění přidáno.) V minulosti jsem si toho nikdy nevšiml – víru *jejich*. Naše společná víra bude rovněž působit pro blaho druhých.

Kdo byli ti lidé, které měl Ježíš na mysli? Mohli by mezi ně docela dobře patřit ti čtyři, kteří nesli muže s obrnou, sám onen muž, lidé, kteří se za něj modlili, i všichni ti, kteří tam naslouchali Ježíšovu kázání a v srdci se potichu radovali z blížícího se zázraku. Mohli mezi ně patřit i manžel či manželka, rodič, syn nebo dcera, misionář, president kvora, presidentka Pomocného sdružení, biskup nebo nějaký přítel z daleka. Všichni si můžeme navzájem pomáhat. Vždy máme být horlivě zapojeni do snahy zachraňovat ty, kteří to potřebují.

Svědčím o tom, že Ježíš Kristus je Bůh zázraků. Ježíš Kristus nás všechny miluje a má moc spasit a uzdravit – tělesně i duchovně. Když Mu budeme pomáhat v Jeho poslání spasit duše, budeme přitom zachráněni i my sami. O tom svědčím v Jeho svatém jménu, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZ

1. Viz např. Thomas S. Monson, „Naše zodpovědnost zachránit“, říjen 2013, 5.

Starší D. Todd Christofferson

Kvorum Dvanácti apoštolů

Na věky svobodní, abychom jednali sami za sebe

Bůh si přeje, abychom byli svobodní muži a ženy, kteří mohou dosáhnout všech svých možností, časně i duchovně.

Hra Williama Shakespeara *Život Jindřicha V.* obsahuje scénu, jež se odehrává v noci v táboře anglických vojáků u Azincourtu těsně před bitvou s francouzskou armádou. Za slabého osvětlení a částečně přestrojen prochází král Jindřich mezi svými vojáky nepoznán. Hovoří s nimi a snaží se odhadnout morálku svého početně mnohem slabšího vojska, a protože si neuvědomují, o koho jde, jejich výpovědi jsou upřímné. V jednom rozhovoru filozofují o tom, kdo nese zodpovědnost za to, co se stane mužům v bitvě – král, nebo každý jednotlivý voják.

V jednu chvíli král Jindřich prohlašuje: „Zdá se mi, že bych nemohl nikde umřít tak spokojeně jako ve společnosti králově, protože jeho věc je spravedlivá.“

Michael Williams mu odporuje: „To je více, než víme.“

Jeho společník to potvrzuje: „Ano, a více, než po čem bychom měli pátrat; neboť víme dost, víme-li, že jsme královi poddaní. Je-li věc jeho křivá,

naše poslušnost vůči králi z nás sejme její vinu.“

Williams dodává: „Ale není-li jeho věc dobrá, bude muset sám král složit těžký účet.“

Dle očekávání král Jindřich namítá: „Služba každého poddaného náleží králi, ale duše každého poddaného patří jemu samému.“¹

Shakespeare se nepokouší tento spor ve hře vyřešit a v té či oné formě spor pokračuje až do naší doby – kdo nese zodpovědnost za to, co se děje v našem životě?

Když se nám nedaří, máme tendenci vinit z toho druhé, nebo dokonce Boha. Někdy u jednotlivců nebo skupin vznikne pocit jakéhosi nároku a zodpovědnost za své blaho se snaží přenést na druhé lidi nebo na vládu. V duchovních záležitostech se někteří domnívají, že muži a ženy nemusí usilovat o osobní spravedlivost – protože Bůh nás miluje a spasí nás – takové, jací jsme“.

Bůh si však přeje, aby Jeho děti jednaly podle mravní svobody jednání, kterou jim dal, „aby každý člověk

mohl být v den soudu zodpovědný za své vlastní hříchy“.² Jeho plánem a Jeho vůlí je to, abychom ve svém životním dramatu hráli hlavní rozhodovací roli. Bůh za nás nebude žít náš život, ani nás nebude ovládat, jako bychom byli Jeho loutky, jak to kdysi navrhoval Lucifer. A ani Jeho proroci nepřijmou místo Boha roli „loutkovodičů“. Brigham Young prohlásil: „Nepřeji si, aby žádní Svátí posledních dnů na tomto světě, ani v nebi, byli spokojeni s tím, co dělám, aniž by je k této spokojenosti dovedl Duch Pána Ježíše Krista, duch zjevení. Přeji si, aby získali své vlastní poznání a porozumění.“³

A tak nás Bůh nespasí „takové, jací jsme“ – zaprvé proto, že „takoví, jací jsme“, jsme nečistí a „žádná nečistá věc ... nemůže přebývat ... v přítomnosti jeho; neboť, v jazyce Adamově, Muž Svatosti je jméno jeho, a jméno jeho Jednorozeného je Syn Muže [Svatosti]“.⁴ A zadruhé – Bůh z nás svým jednáním neučiní něco, čím se skrze své jednání nechceme stát. On nás opravdu miluje, a protože nás miluje, nenutí nás, ani nás nepouští. Spíše nám pomáhá a vede nás. Vskutku opravdovým projevem Boží lásky jsou Jeho příkázání.

Máme se radovat (a radujeme se) z Božího plánu, jenž nám umožňuje rozhodovat se jednat sami za sebe a zažívat následky neboli, jak to písmo vyjadřuje, „[ochutnávati to] hořké, [abychom mohli] věděti, jak oceňovati [to] dobré“.⁵ Jsme navždy vděční, že Spasitelovo Usmíření překonalo prvotní hřích, takže se můžeme narodit na tento svět a nebýt trestáni za Adamův přestupek.⁶ Díky vykoupení z Pádu vstupujeme do života nevinní před Bohem a stáváme se „na věky svobodnými, rozeznávající dobro od zla; [abychom mohli jednat sami] za sebe a aby nebylo jednáno za [nás]“.⁷

Můžeme se rozhodnout, že se staneme takovým člověkem, jakým chceme, a s Boží pomocí to může být i někdo takový, jako je On.⁸

Evangelium Ježíše Krista nám otevírá cestu k tomu, čím se můžeme stát. Díky Usmíření Ježíše Krista a Jeho milosti mohou být naše neúspěchy ve snaze žít ve smrtelnosti dokonale a důsledně podle celestiálního zákona vymazány a my jsme schopni rozvíjet křesťanský charakter. Spravedlnost si však žádá, aby se nic z toho nestalo bez našeho dobrovolného souhlasu a účasti. Vždy tomu tak bylo. Samotný fakt, že jsme na zemi jako fyzické bytosti, je důsledkem rozhodnutí každého z nás zapojit se do plánu našeho Otce.⁹ Spasení tedy určitě není výsledkem božského rozmaru, ale ani nenastává pouze na základě božské vůle.¹⁰

Spravedlnost je neodmyslitelnou Boží vlastností. Můžeme mít v Boha víru, protože On je dokonale důvěryhodný. Písma nás učí, že „Bůh nekráčí po křivých stezkách, ani se neobrací napravo, ani nalevo, ani se

neodchyluje od toho, co pravil, tudíž stezky jeho jsou přímé a cesta jeho je jeden věčný koloběh“,¹¹ a že Bůh nikomu nestrání.¹² Na Boží vlastnosti spravedlnosti zakládáme svou víru, důvěru a naději.

Ale v důsledku toho, že Bůh je dokonale spravedlný, některé věci udělat nemůže. Nemůže svévolně některé spasit, a jiné vykázat. Nemůže „pohlížeti na hřích se sebemenší mírou shovívavosti“.¹³ Nemůže dovolit, aby milosrdenství oloupilo spravedlnost.¹⁴

Důkazem Boží spravedlnosti je to, že vytvořil její protějšek – zásadu milosrdenství. Právě proto, že je spravedlný, připravil způsob, jak může milosrdenství hrát svou nenahraditelnou roli v našem věčném určení. A tak „spravedlnost vykonává všechny požadavky své, a i milosrdenství má nárok na vše, co mu patří“.¹⁵

Víme, že „utrpení a smrt toho, který žádného hříchu neučinil, v němž se [Otc] dobře zalíbilo; ... krev Syna [Jeho], jež byla prolita“¹⁶ a jež uspokojuje požadavky spravedlnosti,

poskytuje milosrdenství a vykupuje nás.¹⁷ Dokonce „podle spravedlnosti nemohl plán vykoupení býti uskutečněn, *jedině za podmínky, že lidé budou činit pokání*“.¹⁸ Právě požadavek pokání a příležitost ho činit umožňují milosrdenství vykonat svůj díl práce, aniž by pošlapalo spravedlnost.

Kristus nezemřel proto, aby spasil lidi bez rozdílu, ale aby nabídl pokání. V procesu pokání se zcela spoléháme „na zásluhu toho, který má moc ke spasení“,¹⁹ ale rozhodnutí činit pokání je změna vyvolaná vlastní vůlí. Tím, že je pokání podmínkou pro získání daru milosti, nám Bůh umožňuje uchovat si zodpovědnost sami za sebe. Pokání respektuje a podporuje mravní svobodu jednání: „A tak může milosrdenství uspokojit požadavky spravedlnosti a obklopuje je náručí bezpečí, zatímco ten, kdo neuplatňuje víru ku pokání, je vystaven celému zákonu požadavků spravedlnosti; tudíž pouze pro toho, kdo má víru ku pokání, se uskuteční veliký a věčný plán vykoupení.“²⁰

Nepochopení Boží spravedlnosti a milosrdenství je jedna věc; popírání Boží existence nebo svrchovanosti je věc druhá, ale oboje vede k tomu, že nedosáhneme – někdy zdaleka nedosáhneme – plně všech svých božských možností. Bůh, který nic nepožaduje,

je jako Bůh, který ani neexistuje. Svět bez Boha, bez žijícího Boha, který stanovuje morální zákony, aby jimi řídil a zdokonaloval své děti, je také světem bez nejvyšší pravdy či spravedlnosti. Je to svět, v němž největší moc má mravní relativismus.

Relativismus znamená, že každý člověk je sám pro sebe tou nejvyšší autoritou. Samozřejmě, že tuto filosofii vyznávají nejen ti, kteří Boha popírají. I někteří věřící se domnívají, že oni sami, jako jednotlivci, určují, co je správné a co špatné. Jeden mladý dospělý to vyjádřil takto: „Nemyslím, že bych mohl říci, že hinduismus se mýlí nebo katolicismus se mýlí nebo že být členem Episkopální církve je špatné – myslím, že to jen záleží na tom, čemu věříte. ... Nemyslím si, že by existovalo to, co je správné, a to, co je špatné.“²¹ Jiný člověk na otázku, na čem zakládá své náboženské přesvědčení, odpověděl: „Sám na sobě – od toho se to ve skutečnosti odvíjí. Jak by nějaká moc mohla rozhodovat o tom, čemu máte věřit?“²²

Těm, kteří věří, že pravda může být cokoli nebo všechno, připadá vyjádření objektivní, pevně stanovené a univerzální pravdy jako nátlak – „Neměl bych být nucen věřit, že něco, co se mi nelíbí, je pravda.“ To však nemůže změnit skutečnost. Popírání zákona zemské

přitažlivosti nezabrání tomu, abyste nespádli, uděláte-li krok z útesu. Totéž platí i o věčném zákonu a spravedlnosti. Svobodu nezískáváme tím, že jim vzdorujeme, ale tím, že je uplatňujeme. To je podstatou samotné Boží moci. Kdyby neexistovaly pevně stanovené a neměnné pravdy, dar svobody jednání by ztratil smysl, protože bychom nijak nedokázali předvídat nebo promýšlet následky svých činů. Jak řekl Lehi: „A řeknete-li, že není žádného zákona, řeknete také, že není žádného hříchu. Řeknete-li, že není žádného hříchu, také řeknete, že není žádné spravedlivosti. A není-li žádné spravedlivosti, není žádné štěstí. A není-li žádné spravedlivosti ani štěstí, není žádné trestu ani bídy. A nejsou-li tyto věci, není žádného Boha. A není-li žádného Boha, nejsme my ani země; neboť by nemohlo býti žádného stvoření, ani toho, co působí, ani toho, na co je působeno; pročež, vše by muselo pominouti.“²³

Příležitost přijmout osobní zodpovědnost v záležitostech časných i duchovních je Bohem daný dar, bez něhož nemůžeme dosáhnout svého plného potenciálu jako synové a dcery Boží. Osobní zodpovědnost se stává právem i povinností, jež musíme neustále bránit; bylo na ně útočeno již od doby před Stvořením. Zodpovědnost

musíme bránit před lidmi a programy, kteří by se mohli snažit (někdy s těmi nejlepšími úmysly) učinit nás závislími. A musíme ji bránit i před svými vlastními sklony vyhýbat se úsilí, jež je nutné pro rozvoj talentů, schopností a křesťanského charakteru.

Jeden příběh vypráví o muži, jemuž se nechtělo pracovat. Chtěl, aby se druzí postarali o všechny jeho potřeby. Podle jeho názoru mu církev nebo stát, nebo obojí, měly povinnost poskytnout živobytí, protože zaplatil daně i desátek. Neměl co jíst, ale odmítal pracovat, aby se o sebe mohl postarat. Ti, kteří se mu snažili pomoci, došli k závěru, že když nechce ani hnout prstem, aby se uživil, mohli by ho odvézt na hřbitov a nechat ho tam zemřít. Cestou na hřbitov jeden muž řekl: „To ale nemůžeme udělat. Mám nějakou kukuřici, dám mu ji.“

Když to tomu muži sdělili, zeptal se: „A už má z klasů otrhané listy?“

Odpověděli: „Ne.“

Na to jim řekl: „No tak tedy jedte dál.“

Bůh si přeje, abychom byli svobodní muži a ženy, kteří mohou dosáhnout všech svých možností, časně i duchovně, abychom se osvobodili od ponižujících omezení chudoby a zajetí hříchu, abychom se těšili sebeuctě a nezávislosti a abychom byli připraveni ve všech věcech se k Němu připojit v celestiálním království.

Nedělám si iluze, že bychom toho mohli dosáhnout vlastními silami bez Jeho velmi vydatné a neustálé pomoci. „Víme, že milostí jsme spaseni po všem, co my můžeme učiniti.“²⁴ A nemusíme dosáhnout žádné minimální míry schopností nebo dobrotivosti, než nám Bůh pomůže – božskou pomoc můžeme získat každou hodinu každého dne, bez ohledu na to, kde se na cestě poslušnosti nacházíme.

Vím však, že kromě touhy po Jeho pomoci musíme vynaložit určité úsilí, činit pokání a rozhodovat se pro Boha, aby tak mohl v našem životě působit v souladu se spravedlností a mravní svobodou jednání. Prosím jen, abychom se ujali zodpovědnosti a pustili se do práce, aby nám Bůh měl s čím pomáhat.

Vydávám svědectví, že Bůh Otec žije, že Jeho Syn, Ježíš Kristus, je náš Vykupitel a že Duch Svátý je s námi. O jejich přání nám pomáhat není pochyb a jejich schopnost tak činit je neomezená. Probudme se a povstaňme z prachu, „aby [se] smlouvy Věčného Otce, které s [námi] učinil, ... mohly naplnit“.²⁵ Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. William Shakespeare, *The Life of King Henry V*, 4. jednání, 1. scéna, řádky 127–129, 131–137, 183–185.
2. Nauka a smlouvy 101:78.
3. Brigham Young, „Sermon“, *Deseret News*, Oct. 31, 1855, 267; citováno v: Terry Givens a Fiona Givens, *The Crucible of Doubt: Reflections on the Quest for Faith* (2014), 63.
4. Mojžíš 6:57.
5. Mojžíš 6:55.
6. Viz Články víry 1:2; viz také 2. Nefi 2:25; Mojžíš 6:53–56.
7. 2. Nefi 2:26; viz také Nauka a smlouvy 93:38.
8. Viz 3. Nefi 12:48; 27:27; viz také Římanům 8:16–17; Nauka a smlouvy 84:37–38.
9. Viz Zjevení 12:7–9; Nauka a smlouvy 29:36–38; Mojžíš 4:3–4.
10. Viz Nauka a smlouvy 93:29–31.
11. Nauka a smlouvy 3:2.
12. Viz Skutkové 10:34.
13. Nauka a smlouvy 1:31.
14. Viz Alma 42:25.
15. Alma 42:24.
16. Nauka a smlouvy 45:4.
17. Viz Mosiáš 15:9.
18. Alma 42:13; zvýraznění přidáno.
19. 2. Nefi 31:19.
20. Alma 34:16.
21. Christian Smith, *Souls in Transition: The Religious and Spiritual Lives of Emerging Adults* (2009), 156.
22. Smith, *Souls in Transition*, 156.
23. 2. Nefi 2:13.
24. 2. Nefi 25:23.
25. Moroni 10:31.

Bariloche v Argentině

President Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Získání svědectví o světle a pravdě

Vaše osobní svědectví o světle a pravdě bude požehnáním nejen pro vás a vaše potomstvo zde ve smrtelnosti, ale bude vás provázet i po celou věčnost.

Jako pilot aerolinek jsem nalétal nespočet hodin přes kontinenty a oceány uprostřed noční temnoty. Když jsem z okna pilotní kabiny pozoroval noční oblohu, obzvláště Mléčnou dráhu, často jsem žasl nad rozsáhlostí a hloubkou Božích stvoření, která jsou v písmech popisována jako „[světy] bez počtu“.¹

Před necelým stoletím se většina astronomů domnívala, že naše Mléčná dráha je jedinou galaxií ve vesmíru.²

Mysleli si, že všechno, co se nachází za naší galaxií, je nezměrná nicota, nekonečná pustota – prázdná, chladná a bez hvězd, světla a života.

Když byly vyvinuty důmyslnější teleskopy (včetně teleskopů, které lze vyslat do vesmíru), začali astronomové chápat onu velkolepou a téměř nepochopitelnou pravdu, že vesmír je mnohem větší, než si kdo do té doby myslel, že nebesa jsou plná nesčetných galaxií, které jsou od nás nepředstavitelně daleko a z nichž každá obsahuje stovky miliard hvězd.³

Během krátkého časového úseku se naše chápání vesmíru navždy změnilo.

Dnes můžeme některé z těchto vzdálených galaxií i vidět.⁴

Víme, že existují.

Existují již velmi dlouho.

Ale předtím, než lidstvo vyvinulo přístroje, které jsou dostatečně výkonné na to, aby zachytily celestiální světlo a aby tyto galaxie zviditelnily, nevěřili jsme, že by něco takového bylo možné.

Nezměrnost vesmíru se náhle nezměnila, ale výrazně se změnila naše schopnost poznat pravdu a porozumět

jí. A s tímto větším světlem byly lidstvu představeny úchvatné pohledy, které byly do té doby nepředstavitelné.

Je pro nás těžké věřit něčemu, co nevidíme

Představte si, že byste cestovali zpátky v čase a mohli mluvit s lidmi, kteří žili před tisíci, nebo i jen před sto lety. Představte si, že byste se jim snažili popsat některé z moderních technologií, které dnes považujeme za samozřejmé. Co by si o nás tito lidé pomysleli, kdybychom jim například vyprávěli o tryskových letadlech, mikrovlnných troubách, příručních zařízeních, která obsahují rozsáhlé digitální knihovny, a o videích našich vnoučat, která můžeme během okamžiku sdílet s miliony lidí po celém světě?

Někteří by nám možná věřili. Většina z nich by se nám ale vysmívala, nesouhlasila by s námi, nebo by se nás dokonce snažila umlčet nebo nám ublížit. Někteří by se možná pokoušeli použít logiku, rozum a fakta, která znají, aby nám dokázali, že se mýlíme a jsme pošetilí, či dokonce nebezpeční. Možná by nás obvinili z toho, že se pokoušíme druhé oklamat.

Ale samozřejmě, že tito lidé by byli zcela na omylu. Možná by to mysleli dobře a upřímně. Možná by si byli svými názory naprosto jistí. Ale zkrátka by nebyli schopni vidět věci jasně, protože ještě neobdrželi dokonalejší světlo pravdy.

Příslib světla

Zdá se, že myslet si, že máme pravdu, i když se mýlíme, je typicky lidskou vlastností. A je-li tomu tak, jaká nám zbývá naděje? Jsme odsouzeni nechat se bezcílně unášet oceánem protichůdných informací jako trosečníci na chatrném voru, který jsme sestavili z vlastních poznatků?

Když jsem pozoroval noční oblohu, často jsem žasl nad rozsáhlostí a hloubkou Božích stvoření.

Je vůbec možné nalézt pravdu?

Cílem mého proslovu je rozhlásit ono radostné poselství o tom, že samotný Bůh – Pán zástupů, který zná veškerou pravdu – dal svým dětem příslib, že mohou poznat pravdu samy pro sebe.

Zamyslete se prosím nad významností tohoto příslibu:

Věčný a všemocný Bůh, Stvořitel tohoto obrovského vesmíru, bude promlouvat k lidem, kteří k Němu přijdou s upřímným srdcem a s opravdovým záměrem.

Bude k nim promlouvat ve snech, ve viděních, v myšlenkách a pocitech.

Bude k nim promlouvat způsobem, který je nezaměnitelný a přesahuje jakékoli lidské zkušenosti. Udělí jim božské vedení a dá jim odpovědi pro osobní život.

Samozřejmě budou lidé, kteří se budou vysmívat a tvrdit, že něco takového není možné, že kdyby Bůh existoval, měl by lepší věci na práci, než aby poslouchal modlitbu jednoho člověka a odpovídal na ni.

Ale já vám říkám toto: Bohu na vás záleží. Bude vám naslouchat a bude odpovídat na vaše osobní otázky. Odpovědi na vaše otázky budou přicházet Jeho vlastním způsobem a v Jeho vlastním čase, a proto je třeba, abyste se naučili naslouchat Jeho hlasu.

Bůh chce, abyste našli cestu zpátky k Němu, a touto cestou je Spasitel.⁵ Bůh chce, abyste poznali Jeho Syna, Ježíše Krista, a abyste pociťovali hluboký klid a radost, které plynou z kráčení po cestě božského učednictví.

Drazí přátelé, existuje jeden zcela jasný pokus, se zárukou od Boha, který se nachází v knize dávných písem a který je dostupný všem mužům, ženám i dětem, kteří jsou ochotni ho vyzkoušet:

Zaprvé – musíte zkoumat slovo Boží. To znamená číst písma a studovat slova dávných i novodobých proroků, která se týkají znovuzříženého evangelia Ježíše Krista – ne s úmyslem zpochybňovat nebo kritizovat, ale s upřímnou touhou objevit pravdu. Přemíítejte o věcech, které budete

pociťovat, a připravte svou mysl na to, aby přijala pravdu.⁶ „Nemůžete-li činiti ničeho více, nežli si přáti, abyste uvěřili, nechte toto přání v sobě působiti, ... abyste mohli dopřáti místa [slovu Božímu].“⁷

Zadruhé – musíte pamatovat na to, jak je Pán od dob Adama až po naši dobu ke svým dětem milosrdný, že posílá proroky, vidoucí a zjevovatele, aby vedli Jeho Církev a pomáhali nám najít cestu zpět k Němu, a musíte o tom přemítat, neohroženě se snažit tomu uvěřit⁸ a být za to vděční.

Zatřetí – musíte požádat svého Nebeského Otce ve jménu Jeho Syna, Ježíše Krista, aby vám projevil pravdivost Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Žádejte s upřímným srdcem a s opravdovým záměrem, majíce víru v Krista.⁹

Je ještě *čtvrtý* krok, který nám dal Spasitel: „Bude-li kdo chtíti vůli [Boží] činiti, tentž bude uměti rozeznati, jest-li to učení z Boha, čili mluvím já sám od sebe.“¹⁰ Jinými slovy, když se snažíte ověřit pravdivost zásad

evangelia, musíte podle nich prvně žít. Otestujte nauku evangelia a učení Církve ve svém životě. Dělejte to s opravdovým záměrem a vytrvalou vírou v Boha.

Když to budete dělat, máte zaslíbení od Boha, který je zavázán vlastním slovem,¹¹ že vám projeví pravdu mocí Ducha Svatého. Udělí vám větší světlo, díky němuž prohlédnete v temnotě a budete svědky nepředstavitelně úchvatných výjevů nepochopitelných pro zrak smrtelníka.

Někdo by si mohl říci, že jsou tyto kroky příliš náročné nebo že nestojí za takovou námahu. Já však tvrdím, že osobní svědectví o evangeliu a o Církvi je to nejdůležitější, co můžete v tomto životě získat. Bude vám požehnáním a vedením nejen během tohoto života, ale bude mít také přímý vliv na váš život po celou věčnost.

Věci Ducha lze pochopit jedině skrze Ducha

Vědci se neúspěšně snažili poznat šíři vesmíru až do doby, kdy vynalezli dostatečně důmyslné přístroje, díky

nimž obdrželi větší světlo a mohli porozumět dokonalejší pravdě.

Apoštol Pavel učil podobné zásadě, která se týká duchovního poznání. „Ale tělesný člověk nechápá těch věcí, kteréž jsou Ducha Božího,“ napsal Korintským, „nebo jsou jemu bláznovství, aniž jich může poznati, proto že ony duchovně mají rozsuzovány býti.“¹²

Jinými slovy, pokud chcete rozpoznat duchovní pravdu, musíte použít správné přístroje. Nemůžete porozumět duchovní pravdě s přístroji, které nejsou schopné ji odhalit.

Spasitel nám v dnešní době řekl: „To, co je od Boha, je světlo; a ten, kdo přijímá světlo a zůstává v Bohu, přijímá více světla; a to světlo je jasnější a jasnější, až přijde dokonalý den.“¹³

Čím více přikláníme své srdce a mysl k Bohu, tím více nebeského světla skrápí naši duši. A pokaždé, když ochotně a upřímně o toto světlo usilujeme, ukazujeme Bohu, že jsme připraveni obdržet více světla. Věci, které se předtím zdály být nejasné,

temné a vzdálené, začnou být postupem času jasné, zářivé a důvěrně známé.

V tomtéž smyslu platí také to, že když se vzdálíme od světla evangelia, začne naše vlastní světlo pohasínat – ne za jeden den, ani za týden, ale postupem času – až zjistíme, že vlastně ani nechápeme, proč jsme dřív věřili, že je evangelium pravdivé. Naše předchozí znalost se nám může dokonce jevit jako pošetilost, protože to, co bylo kdysi tak jasné, je znovu zastřené, nejasné a vzdálené.

Proto Pavel tak naléhavě prohlašuje, že poselství evangelia je bláznovstvím pro ty, kteří hynou, „ale [těm], kteříž spasení [dosahují], moc Boží jest“.¹⁴

Neexistuje žádný lakmusový test

Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů je místem pro lidi se všemi možnými typy svědectví. Někteří členové Církve mají pevné svědectví, které jim jasně plane v nitru. Jiní stále ještě usilují o to, aby mohli vědět sami pro sebe. Církev je domovem pro setkávání všech, nezávisle na hloubce či úrovni jejich svědectví. Nevím o tom, že by na dveřích našich kaplí byla cedule s nápisem: „Vaše svědectví musí být takto vysoké, abyste mohli vstoupit.“

Církev není jen pro dokonalé lidi, ale pro všechny, aby „[přicházeli] ke Kristu a [byli] v něm zdokonalováni“.¹⁵ Církev je pro lidi, jako jste vy a já. Církev je místem, kde jsme vítáni a vyživováni, nikoli rozdělováni či kritizováni. Je místem, kde se vzájemně povzbuzujeme, povznášíme a podporujeme při svém osobním hledání božské pravdy.

Koneckonců my všichni jsme poutníky, kteří usilují o Boží světlo, zatímco kráčíme po cestě ucednictví. Neodsuzujeme druhé kvůli množství

světla, jež mají, či nemají; naopak je vyživujeme a povzbuzujeme veškeré světlo, dokud není jasné, zářivé a pravdivé.

Zaslíbení pro všechny

Uvědomme si, že získání svědectví většinou není otázkou jedné minuty, hodiny či dne. Není to hotové jednou provždy. Proces shromažďování duchovního světla je celoživotním úkolem.

Vaše svědectví o žijícím Synu Božím a Jeho znovuzřízené Církvi, Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů, možná nepříjde tak rychle, jak byste si přáli, ale slibuji vám toto: pokud vykonáte svůj díl práce, tak přijde.

A bude to nádherné.

Vydávám vám osobní svědectví, že duchovní pravda vám naplní srdce a přinese světlo vašemu duchu. Projeví vám čistou inteligenci s úžasnou radostí a nebeským klidem. Získal jsem tutéž zkušenost sám pro sebe skrze moc Ducha Svatého.

Jak slibují dávná písmena, nevyslovitelná přítomnost Ducha Božího způsobí, že se vám bude chtít zpívat píseň vykupitelské lásky,¹⁶ pozvednout oči k nebi a provolávat chvály nejvyššímu Bohu, své Záštitě, své Naději, svému Ochránci, svému Otci. Spasitel slíbil, že budete-li hledat, naleznete.¹⁷

Svědčím o tom, že je to pravda. Budete-li hledat Boží pravdu, to, co se nyní může zdát nejasné, zkreslené a vzdálené, se postupně odkryje a vyjasní a přiroste vám to k srdci skrze světlo Boží milosti. Budou vám ukázány úchvatné duchovní výjevy, pro lidské oko nepředstavitelné.

Svědčím o tom, že toto duchovní světlo je dostupné každému Božímu dítěti. Osvítí vaši mysl a přinese uzdravení vašemu srdci a radost do vašich dnů. Drazí přátelé, prosím neodkládejte chvíli, kdy budete hledat

a posilovat osobní svědectví o Božím božském díle – o díle světla a pravdy.

Vaše osobní svědectví o světle a pravdě bude požehnáním nejen pro vás a vaše potomstvo zde ve smrtelnosti, ale bude vás provázet i po celou věčnost mezi světy bez konce. O tom svědčím a zanechávám vám své požehnání ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Mojžíš 1:33.
2. Viz Marcia Bartusiak, *The Day We Found the Universe* (2009), xii. Vždycky mě překvapuje, že si dokážeme být tak jistí svým úsudkem. Někdy je naše sebejistota tak veliká, že si myslíme, že máme veškerou pravdu, která existuje. Jako v tomto případě: „Simon Newcomb, který byl na konci devatenáctého století předsedou Americké astronomické společnosti, poznamenal při otevření observatoře roku 1887, že „co se týče astronomie, ... zdá se, že se rychle přibližujeme hranicím svých znalostí.

... Důsledkem je to, že práce, která zaměstnává pozornost astronomů, se netýká tolik objevování nových věcí, jako spíše zpracovávání toho, co je již známé.“ (Bartusiak, xv.)

3. Je zajímavé dívat se na Mojžíše 1:33, 35 ve světle těchto „nedávných“ objevů. Kniha Mojžíšova v Drahocenné perle byla zjevena Proroku Josephu Smithovi v červnu 1830, téměř sto let předtím, než Edwin Hubble oznámil svůj objev vzdálených galaxií.
4. Viz např. Hubble Heritage Image Gallery na adrese heritage.stsci.edu/gallery/gallery.html.
5. Viz Jan 14:6.
6. Viz 3. Nefi 17:3.
7. Alma 32:27.
8. Viz Nauka a smlouvy 67:3.
9. Viz Moroni 10:3–5.
10. Jan 7:17; viz také Žalm 25:14; Jan 3:21.
11. Viz Nauka a smlouvy 82:10.
12. 1. Korintským 2:14.
13. Nauka a smlouvy 50:24.
14. 1. Korintským 1:18.
15. Moroni 10:32; viz také Nauka a smlouvy 20:59.
16. Viz Alma 5:26.
17. Viz Nauka a smlouvy 88:63.

Přednesl prezident Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Vyjádření podpory úředníkům Církve

Navrhuje vyjádřit podporu Thomasu Spenceru Monsonovi jako prorokovi, vidoucímu a zjevovateli a prezidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů; Henrymu Bennionu Eyringovi jako prvnímu rádci v Prvním předsednictvu a Dieteru Friedrichu Uchtdorfovi jako druhému rádci v Prvním předsednictvu.

Kdo jste pro, zvedněte prosím ruku.

Jste-li někdo proti, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu Boydu Kennethu Packerovi jako

prezidentovi Kvora Dvanácti apoštolů a následujícím členům tohoto kvora – jsou to: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson a Neil L. Andersen.

Kdo jste pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, může to projevit stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu rádcům v Prvním předsednictvu

a Dvanácti apoštolům jako prorokům, vidoucím a zjevovatelům.

Kdo jste pro, zvedněte prosím ruku.

Jste-li někdo proti, projevte to stejným způsobem.

Navrhujeme s poděkováním uvolnit starší Carlose H. Amada a Williama R. Walkera jako členy Prvního kvora Sedmdesáti a jmenovat je emeritními generálními autoritami.

Ti, kdo si přejí připojit se k nám ve vyjádření díky za jejich oddanou službu, ať zvednou prosím ruku.

Starší Arayik V. Minasyan a Gvido Senkans byli uvolněni jako územní sedmdesátníci. Navrhujeme vyjádřit jim vděčnost za jejich službu.

Všichni, kteří jste pro, to prosím dejte najevo.

Navrhujeme vyjádřit podporu ostatním generálním autoritám, územním sedmdesátníkům a generálním předsednictvům pomocných organizací, tak jak jsou nyní povoláni.

Kdo jste pro, zvedněte prosím ruku.

Jste-li někdo proti, zvedněte ruku.

Děkujeme vám, bratři a sestry, za vaši víru a modlitby v náš prospěch. ■

Starší Dallin H. Oaks
Kvorum Dvanácti apoštolů

Láska k druhým a respekt k odlišnostem

Jako Kristovi následovníci máme žít v pokoji s těmi, kteří nesdílejí naše hodnoty nebo kteří nepřijímají učení, na němž jsou založeny.

I.

Ježíš v posledních dnech svého působení ve smrtelnosti předal svým učedníkům něco, co nazval „příkázání nové“. (Jan 13:34.) Toto příkázání, třikrát zopakované, bylo prosté, ale obtížné: „Milujte se] vespolek, jako já miloval jsem vás.“ (Jan 15:12; viz také verš 17.) Učení, abychom se měli navzájem rádi, bylo ústředním učением Spasitelova působení. Druhé největší příkázání bylo: „Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“ (Matouš 22:39.) Ježíš dokonce učil: „Milujte nepřátely své.“ (Matouš 5:44.) Avšak příkázání *milovat druhé tak, jako On miloval své stádo*, bylo pro Jeho učedníky – a je i pro nás – výzvou jedinečnou. Jak nás učil president Thomas S. Monson letos v dubnu: „Láska je ve skutečnosti samotnou podstatou evangelia a Ježíš Kristus je náš Příklad. Jeho život byl odkazem lásky.“¹

Proč je tak těžké chovat k sobě navzájem křesťanskou lásku? Je to těžké, protože musíme žít mezi lidmi, kteří nesdílejí naši víru, hodnoty a závazky vyplývající ze smluv. Ve velké Přímluvné modlitbě, kterou Ježíš pronesl

těsně před Ukřižováním, se modlil za své následovníky: „Já jsem jim dal slovo tvé, a svět jich nenáviděl; nebo nejsou z světa, jako já nejsem z světa.“ (Jan 17:14.) Pak prosil Otce: „Neprosímť, abys je vzal z světa, ale abys je zachoval od toho zlého.“ (Verš 15.)

Máme žít *ve světě*, ale nebýt *ze světa*. Musíme žít ve světě, protože, jak učil Ježíš v podobenství, Jeho království je „podobno ... kvasu“, díky jehož vlivu má nakynout celé těsto. (Viz Lukáš 13:21; Matouš 13:33; viz také 1. Korintským 5:6–8.) Jeho následovníci toto nemohou dělat, pokud se stýkají jen s lidmi, kteří mají stejné

přesvědčení a zvyky. Ale Spasitel také učil, že pokud Ho milujeme, budeme dodržovat Jeho příkázání. (Viz Jan 14:15.)

II.

Evangelium učí mnohému o tom, jak dodržovat příkázání, zatímco žijeme mezi lidmi s odlišným přesvědčením a zvyky. Zásadní význam má učení o svárech. Když vzkříšený Kristus zjistil, že se Nefité přou ohledně způsobu křtu, dal jim jasné pokyny ohledně toho, jak má být tento obřad vykonáván. Pak je učil této důležité zásadě:

„A nebudou mezi vámi žádné spory, jako byly doposud; a také nebudou mezi vámi žádné spory ohledně bodů nauky mé, jako byly doposud.

Neboť vpravdě, vpravdě pravím vám, *ten, kdo má ducha sváru, není ode mne, ale je od ďábla, který je otcem sváru a podněcuje srdce lidí, aby se navzájem hněvivě svářili.*

Vizte, naukou mou ... je to, že takové věci mají skončiti.“ (3. Nefi 11:28–30; zvýraznění přidáno.)

Spasitel neomezil své varování před svárem pouze na ty, kteří nedodržovali příkázání ohledně křtu. Zakázal jakýkoli svár. Ani ti, kteří dodržují příkázání, nesmějí podněcovat srdce lidí,

aby se hněvivě sváříli. „Otcem sváru“ je ďábel; Spasitel je Kníže pokoje.

Podobně Bible učí, že „moudří odvracují hněv“. (Příslaví 29:8.) První apoštolové učili, že máme „[následovat] toho, což jest ku pokoji,“ (Římanům 14:19) a „upřímě [mít se] v lásce“ (Efezským 4:15), „nebo hněv muže spravedlnosti Boží nepůsobí“ (Jakub 1:20). V novodobých zjeveních Pán přikázal, že radostné zvěsti znovuzřízeného evangelia má hlásat „každý člověk bližnímu svému, v poklidu a v mírnosti“ (NaS 38:41), „ve vši pokoře ..., nespíraje těm, kteří spílají“ (NaS 19:30).

III.

Ale ani při své snaze být mírní a vyhýbat se svárům nesmíme slevovat ze své oddanosti vůči pravdám, jež chápeme, nebo ji oslabovat. Nesmíme činit ústupky ve svých postojích nebo hodnotách. Evangelium Ježíše Krista a smlouvy, které jsme uzavřeli, z nás nevyhnutelně činí bojovníky ve věčném zápase mezi pravdou a omylem. V tomto zápase neexistuje neutrální území.

Spasitel nám ukázal, jak postupovat, když Ho Jeho odpůrci

konfrontovali se ženou, jež byla přistižena „při skutku, když cizoložila“. (Jan 8:4.) Zahanbeni vlastním pokrytectvím od Ježíše odešli a nechali Ho s touto ženou samotného. Zachoval se k ní laskavě tím, že ji v té chvíli neodsoudil. Ale také jí nekompromisně nařídil: „Nehřeš více.“ (Jan 8:11.) Láskyplná vlídnost je nutná, ale následovník Krista bude – stejně jako jeho Mistr – vždy pevný v pravdě.

IV.

Tak jako Spasitel jsou i Jeho následovníci někdy konfrontováni s hříšným chováním a dnes jsou občas označováni za „nesnášenlivé“ nebo „fanatiky“, když si stojí za svým chápáním správného a špatného. Takovou zkoušku představuje pro Svaté posledních dnů mnoho světských hodnot a zvyků. V mnoha státech a provinciích USA a Kanady a v mnoha zemích světa je dnes mezi nimi na prvním místě silný proud legalizace sňatků osob stejného pohlaví. Někteří lidé, kteří mezi námi žijí, také nevěří ve sňatek vůbec. Někteří se domnívají, že nemá smysl mít děti. Někteří se stavějí proti jakýmkoli omezením ohledně pornografie nebo drog. Další

příkladem – známým většině věřících – jsou obtíže, které vznikají, když žijeme s nevěřícím manželským partnerem nebo členem rodiny nebo když se stýkáme s nevěřícími lidmi v práci.

V zasvěcených prostorách, jako jsou chrámy, domy uctívání nebo náš vlastní domov, máme učit pravdě a přikázáním jasně a důkladně, tak jak jim rozumíme z plánu spasení, jenž byl zjeven ve znovuzřízeném evangeliu. Naše právo tak činit je chráněno ústavními zárukami svobody projevu a náboženství a také soukromím, které je ctěno i v zemích postrádajících formální ústavní záruky.

To, co nábožensky založení lidé říkají a dělají na veřejnosti, je předmětem jiné úvahy. Náboženství lze svobodně projevovat při většině veřejného dění, ale je přitom nutné brát ohled na přesvědčení a zvyky druhých lidí. Zákony mohou zakázat chování, jež je obecně vnímáno jako špatné nebo nepřijatelné, jako například sexuální zneužívání, násilí nebo teroristické činy, ač je extremisté provádějí ve jménu náboženství. Méně zavržením hodné chování, i když je pro některé věřící nepřijatelné, je třeba snášet, pokud je legalizováno tím, co proroci

Knihy Mormonovy nazývají „[hlasem] lidu“. (Mosiáš 29:26.)

Co se týče veřejné diskuse, všichni se máme řídit učením evangelia o lásce k bližním a o vyhýbání se svárům. Kristovi následovníci mají být příkladem zdvořilosti. Máme mít rádi všechny lidi, pozorně jim naslouchat a projevovat zájem o jejich upřímné přesvědčení. I když s nimi můžeme nesouhlasit, nemáme být nepřijemní. Ve svých postojích ohledně kontroverzních témat a v tom, jak tyto názory vyjadřujeme, máme být nekonfliktní. Při vysvětlování a prosazování svých názorů a uplatňování svého vlivu si máme počínat moudře. Zároveň žádáme ostatní, aby se neuráželi kvůli našemu upřímnému náboženskému přesvědčení a svobodnému vyznávání našeho náboženství. Vyzýváme nás všechny, abychom se řídili zlatým Spasitelovým pravidlem: „Protož všechno, jakž byste chtěli, aby vám lidé činili, tak i vy činite jim.“ (Matouš 7:12.)

Když náš názor nezvítězí, máme nepříznivé výsledky přijmout kultivovaně

a jednat se svými odpůrci zdvořile. V každém případě máme být lidmi dobré vůle vůči všem a máme odmítat jakýkoli útisk, včetně útisku založeného na rase, národnosti, náboženské víře nebo nevíře a odlišnostech v sexuální orientaci.

V.

Hovořil jsem o obecných zásadách. Nyní budu mluvit o tom, jak tyto zásady uplatňovat v mnoha známých situacích, v nichž se máme věrněji řídit Spasitelovým učením.

Začnu tím, čemu se učí naše malé děti, když si hrají. Příliš často nemormony zde v Utahu urazí a znepřátelí si je někteří naši členové, kteří nedovolují svým dětem kamarádit se s dětmi jiné víry. Své děti můžeme nepochybně učit hodnotám a měřítkům chování, aniž by se musely izolovat nebo chovat nezdvorně ke komukoli, kdo je jiný.

Mnoho učitelů v Církvi i ve školách se rmoutí nad tím, jak se k sobě chovají někteří dospívající, včetně

mládeže Svatých posledních dnů. Příkázání chovat lásku jeden k druhému se dozajista týká i lásky a respektu vně náboženských hranic a také vně hranice rasové, kulturní a sociální. Vyzýváme všechny mladé, aby se zdržovali šikany, urážek nebo slov a činů, které vědomě ubližují druhým. Toto vše porušuje Spasitelův příkaz mít se navzájem rádi.

Spasitel učil, že svár je nástrojem ďábla. Toto zajisté hovoří proti některým současným způsobům vyjadřování a chování v politice. Život v politice se bez neshod ve strategii neobejde, ale součástí těchto neshod nemusí být osobní útoky, které ničí správné procesy a škodí těm, kteří se jich účastní. Všichni máme přestat s nenávisťnými slovy a projevovat zdvořilost vůči odlišným názorům.

Nejdůležitějším prostředím, kde se máme zřít svárů a chovat se s respektem k odlišnostem, je náš domov a rodinné vztahy. Odlišnosti jsou nevyhnutelné – některé malé, jiné větší. Co se týče větších odlišností, představme si, že člen rodiny žije v nemanželském svazku. To vnáší do konfliktu dvě důležité hodnoty – naši lásku k tomuto členovi rodiny a náš závazek vůči příkázáním. Řídíme-li se Spasitelovým příkladem, můžeme projevovat láskyplnou vlídnost, a přitom být pevní v pravdě tím, že se zřekneme činů, jež podporují nebo zdánlivě omlouvají to, o čem víme, že je špatné.

Na závěr uvedu jiný příklad z rodinného prostředí. Asi před 10 lety jsem se na jedné konferenci křtu na Středozápadě setkal se sestrou, která mi řekla, že její manžel-nečlen ji už 12 let doprovází na shromáždění, ale do Církve nechce vstoupit. Zeptala se, co má dělat. Radil jsem jí, aby dál dělala všechny správné věci a aby měla se svým manželem trpělivost a byla k němu laskavá.

Asi po měsíci mi napsala toto: „Myslím, že těch 12 let jsem byla hodně trpělivá, ale nevím, jestli jsem k němu byla dostatečně laskavá. A tak jsem se více než měsíc opravdu snažila a on se dal pokřtít.“

Laskavost má velikou moc, zvláště v rodinném prostředí. V dopise dále stálo: „Snažím se být ještě laskavější, protože tento rok pracujeme na chrámovém zpečetění!“

Po šesti letech mi napsala znovu: „Můj manžel byl [právě] povolán a ustanoven biskupem [našeho sboru].“²

VI.

V životě se musíme v mnoha vztazích a situacích vyrovnat s odlišnostmi. Kde je to nezbytné, nemáme v těchto odlišnostech popřít nebo opustit své stanovisko, ale jako Kristovi následovníci máme žít v pokoji s těmi, kteří nesdílejí naše hodnoty nebo kteří nepřijímají učení, na němž jsou založeny. Otcův plán spasení, který známe díky prorockému zjevení, nás přivádí do podmínek smrtelnosti, kde máme dodržovat Jeho příkázání. K tomu patří chovat takovou lásku k bližním z odlišných kultur a náboženství, jakou chová On k nám. Jak učil jeden z proroků Knihy Mormonovy, musíme se tlačit kupředu a mít „lásku k Bohu a ke všem lidem“. (2. Nefi 31:20.)

Jakkoli může být těžké žít v onom zmatku, který nás obklopuje, Spasitelův příkaz mít se navzájem rádi, tak jako On má rád nás, je pro nás asi tou největší výzvou. Modlím se o to, abychom toto pochopili a abychom se tím řídili ve svých vztazích i v chování. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Thomas S. Monson, „Láska – podstata evangelia“, *Liahona*, květen 2014, 91.
2. Dopisy Dallinu H. Oaksovi, 23. ledna 2006 a 30. října 2012.

Starší Neil L. Andersen
Kvorum Dvanácti apoštolů

Joseph Smith

Ježíš Kristus vybral svatého muže, spravedlivého muže, aby vedl Znovuzřízení plnosti Jeho evangelia. Vybral Josepha Smitha.

Anděl při své první návštěvě Proroka Josepha Smitha, kterému tehdy bylo 17 let, oslovil Josepha jménem a řekl mu, že on, Moroni, je poslem vyslaným z přítomnosti Boží a že Bůh má pro něj určitou práci. Představte si, co si asi Joseph pomyslel, když mu anděl řekl, že jeho jméno bude „pokládáno za dobré i zlé mezi všemi národy, pokoleními a jazyky“.¹ Možná, že kvůli překvapení, které bylo na Josephovi zjevné, musel Moroni znovu zopakovat, že se o něm bude mezi všemi lidmi mluvit v dobrém i ve zlém.²

V dobrém se o Josephu Smithovi začalo mluvit poznenáhlu; ve zlém se o něm začalo mluvit okamžitě. Joseph napsal: „Je velmi podivné, že bezvýznamný chlapec ... má být považován za postavu natolik důležitou, aby přitáhl pozornost ... nanejvýš těžkého pronásledování.“³

Zatímco láska druhých k Josephovi rostla, sílilo i nepřátelství. Ve věku 38 let byl zavražděn davem 150 mužů s nabarvenými tvářemi.⁴ I když Prorokův život náhle skončil, v dobrém i ve zlém se o Josephovi teprve mluvit začínalo.

Máme být překvapeni, když se o něm mluví ve zlém? Apoštol Pavel byl nazván bláznivým a pomateným.⁵

Našeho milovaného Spasitele, Syna Božího, lidé označovali jako žrouta, pijáka vína a posedlého ďáblem.⁶

Pán Josephovi řekl, jaký bude jeho osud:

„Končiny země se budou tázati po jménu tvém a blázni tě budou mít v posměchu a peklo bude zuřiti proti tobě;

Zatímco čistí v srdci a moudří a ... ctnostní budou neustále usilovati o ... požehnaní pod rukou tvou.“⁷

Proč Pán dovoluje, aby zlořečení pronásledovalo to, co je dobré? Je to i proto, že odpor k věcem Božím nutí ty, kteří hledají pravdu, aby hledali odpovědi na kolenou.⁸

Joseph Smith je Prorokem Znovuzřízení. Jeho duchovní působení započalo zjevením se Otce a Syna, po kterém následovala řada nebeských návštěv. Byl nástrojem v rukou Božích, aby přinesl na svět posvátné písmo, zapomenutou nauku a znovuzřízení kněžství. Význam Josephova působení vyžaduje něco více než jen intelektuální posouzení; vyžaduje, abychom se podobně jako Joseph zeptali Boha.⁹ Duchovní otázky si zasluhují duchovní odpovědi od Boha.

Mnozí z těch, kteří dílo Znovuzřízení odmítají, zkrátka nevěří, že k lidem na zemi promlouvají nebeské

bytosti. Říkají, že je nemožné, aby anděl doručil zlaté desky a ty pak byly mocí Boží přeloženy. Kvůli této nevěře rychle zavrhnou Josephovo svědectví a několik z nich se naneštěstí snižuje k tomu, že zostuzuje Prorokův život a haní jeho charakter.

Zvláště nás mrzí, když někdo, kdo měl kdysi Josepha Smitha v úctě, od svého přesvědčení ustupuje a poté Proroka pomlouvá.¹⁰

Starší Neal A. Maxwell kdysi řekl, že „zkoumat Církev ... očima jejích odpadlíků je jako dotazovat se Jidáše, abychom porozuměli Ježíšovi. Odpadlíci nám toho vždy říkají více o sobě než o tom, od čeho odešli.“¹¹

Ježíš pravil: „Dobrořečte těm, kteříž vás proklínají ..., a modlte se za ty, kteříž vás utiskují a [pronásledují].“¹² Projevujeme laskavost vůči těm, kteří Josepha Smitha kritizují, a přitom v srdci mějme poznání, že byl prorokem Božím, a nacházejme útěchu v tom, že toto vše již dávno předpověděl Moroni.

Jak máme odpovědět upřímnému tazateli, který je znepokojen negativními poznámkami, které o Proroku Josephu Smithovi slyšel nebo četl? Vždy samozřejmě vítáme upřímně a vážně míněné otázky.

Pokud jde o otázky ohledně Josephova charakteru, mohli bychom

zmínit slova tisíců těch, kteří ho znali osobně a kteří věnovali život dílu, jež pomáhal založit. John Taylor, kterého dav, jenž zabil Josepha, postřelil čtyřmi ranami, později prohlásil: „Svědčím před Bohem, anděly a lidmi, že [Joseph] byl dobrý, úctyhodný [a] ctnostný muž – ... [a] že jeho charakter v soukromí i na veřejnosti byl bezúhonný – a že žil a zemřel jako muž Boží.“¹³

Mohli bychom upřímnému tazateli připomenout, že informace na internetu neprocházejí „pravdivostním“ filtrem. Některé informace, ať znějí jakkoli přesvědčivě, zkrátka nejsou pravdivé.

Před několika lety jsem v časopise *Time* četl článek, který popisoval objevení dopisu, údajně napsaného Martinem Harrisem, který vyvracel zprávu Josepha Smitha o nalezení desek Knihy Mormonovy.¹⁴

Několik členů kvůli tomuto dokumentu odešlo z Církve.¹⁵

Naneštěstí odešli předčasně. O několik měsíců později odborníci zjistili (a padělatel to přiznal), že tento dopis je naprostý podvod.¹⁶ Můžete samozřejmě zpochybňovat to, co slyšíte ve zprávách, ale nikdy nemusíte pochybovat o svědectví Božích proroků.

Mohli bychom tazateli připomenout, že některé informace

o Josephovi, ač pravdivé, jsou možná prezentovány zcela mimo kontext jeho doby a okolností.

Starší Russell M. Nelson tuto skutečnost uvedl na příkladu. Řekl: „Pracoval jsem jako konzultant vlády Spojených států v Národním středisku pro kontrolu nemocí v Atlantě v Georgii. Když jsem jednou čekal na taxi, aby mě po setkání odvezlo na letiště, lehl jsem si na trávník, abych si vychutnal příjemné sluneční paprsky, než se vrátím do zimního počasí v Utahu. ... Později jsem poštou dostal fotografii, na níž fotograf s teleobjektivem zachytil okamžik mého odpočinku na trávniku. Pod fotografií byl popisek: ‚Vládní konzultant v Národním středisku.‘ Fotografie byla pravá, popisek pravdivý, ale pomocí pravdy byl propagován falešný dojem.“¹⁷ Neodkládáme něco, o čem víme, že je pravdivé, kvůli něčemu, čemu dosud nerozumíme.

Mohli bychom tazateli připomenout, že Joseph nebyl sám, koho navštívili andělé.

Svědkové Knihy Mormonovy napsali: „Prohlašujeme slovy rozvážnosti, že anděl Boží sestoupil s nebe a ... [my jsme tyto desky] spatřili a viděli.“¹⁸ A mohli bychom citovat i mnoho dalších.¹⁹

Upřímný tazatel by měl na šíření znovuzříženého evangelia nahlížet jako na ovoce Pánova díla skrze tohoto Proroka.

Nyní je na celém světě přes 29 000 kongregací a 88 000 misionářů, kteří učí evangelium. Miliony Svatých posledních dnů se snaží následovat Ježíše Krista, vést úctyhodný život, starat se o chudé a věnovat svůj čas a talenty při pomáhání druhým.

Ježíš řekl:

„Nemůžeť dobrý strom zlého ovoce nésti, ani strom zlý ovoce dobrého vydávati. ...

Upravte si svou duchovní kyslíkovou masku, abyste byli připraveni pomoci ostatním, kteří hledají pravdu.

... Po ovocích jejich poznáte je.²⁰

Tato vysvětlení jsou přesvědčivá, ale upřímný tazatel by se při svém hledání pravdy neměl spoléhat jen na ně.

Je třeba, aby každý věřící získal duchovní potvrzení o božském poslání a charakteru Proroka Josepha Smitha. To platí pro každou generaci. Duchovní otázky si zasluhují duchovní odpovědi od Boha.

Když jsem byl nedávno na východním pobřeží Spojených států, jeden navrátilší se misionář mi vyprávěl o příteli, který byl rozčarován z informací, jež se dozvěděl o Proroku Josephu Smithovi. Několikrát spolu mluvili a zdálo se, že i onen navrátilší se misionář má v důsledku těchto diskusí určité pochybnosti.

I když jsem doufal, že svého přítele posílí, měl jsem obavu o jeho vlastní svědectví. Bratři a sestry, dovolte mi dát vám jednu výstrahu: pokud vaše víra není pevně ukotvena, nebudete schopni pomoci ostatním.

Před několika týdny jsem nastoupil do letadla směřujícího do Jižní Ameriky. Letuška nás upozornila na bezpečnostní video. Bylo nám řečeno: „Je to sice nepravděpodobné, ale pokud se tlak v kabině změní, panel nad vašim sedadlem se otevře a odkryje kyslíkovou masku. Pokud toto nastane, uchopte masku a stáhněte ji k sobě. Vložte si ji na nos a na ústa. Přetáhněte pružný popruh přes hlavu a upravte si masku dle potřeby.“ A pak

toto upozornění: „Nejprve si upravte vlastní masku, než budete pomáhat druhým.“

Tak jak se budeme přibližovat Druhému příchodu Spasitele, negativní komentáře o Proroku Josephu Smithovi se budou šířit čím dál více. Polopравdy a zákeřné klamy se nevytráí. Členové vaší rodiny a přátelé budou potřebovat vaši pomoc. Nyní je ta chvíle, kdy si máte upravit svou duchovní kyslíkovou masku, abyste byli připraveni pomoci ostatním, kteří hledají pravdu.²¹

Svědectví o Proroku Josephu Smithovi může přicházet ke každému z nás jinak. Může přijít tehdy, když klečíte v modlitbě a ptáte se Boha, zda byl Joseph Smith opravdový prorok. Může přijít tehdy, když čtete Prorokův popis Prvního vidění. Toto svědectví může spočinout na vaší duši, když znovu a znovu čtete Knihu Mormonu. Může přijít tehdy, když budete vydávat vlastní svědectví o Prorokovi nebo když budete stát v chrámu a uvědomíte si, že právě skrze Josepha Smitha byla svatá pečeti moc na zemi znovuzřížena.²² Díky víře a opravdovému záměru bude vaše svědectví o Proroku Josephu Smithovi posíleno.

Neustálé salvy vodních balonků zpoza postranních čar vás mohou občas namočit, ale není třeba, aby uhasily váš planoucí oheň víry.

Vám, mladým členům, kteří dnes nasloucháte nebo kteří budete tato slova číst později, dávám tuto konkrétní výzvu: získajte osobní svědectví o Proroku Josephu Smithovi. Nechť váš hlas pomůže naplnit Moroniova prorocká slova, že se o Proroku bude mluvit v dobrém. Uvedu dvě doporučení: Nejprve si v Knize Mormonově najdete verše, u nichž pocítujete a o nichž víte, že jsou naprosto pravdivé. Pak se o ně podělte s rodinou a přáteli na rodinném domácím večeru, v semináři a ve třídě Mladých mužů a Mladých žen a vyjádřete přitom přesvědčení, že Joseph byl nástrojem v rukou Božích. Pak si přečtete svědectví Proroka Josepha Smitha v Drahocenné perle nebo v této brožurce, která je nyní dostupná ve 158 jazycích. Můžete ji najít on-line na LDS.org nebo u misionářů. Toto je Josephovo vlastní svědectví o tom, co se skutečně stalo. Čtete ji často. Zvažte možnost zaznamenat si svědectví o Josephu Smithovi vlastním hlasem a pravidelně ho poslouchat a dělit se

Brožurka Svědectví Proroka Josepha Smitha je nyní přeložena do 158 jazyků.

o ně s přáteli. Když budete poslouchat Prorokovo svědectví zaznamenané vlastním hlasem, pomůže vám to získat potvrzení, které hledáte.

Čekají nás velké a významné dny. President Thomas S. Monson řekl: „Tato vznešená věc ... půjde dál a bude měnit život druhých a žehnat jim. ... Žádná síla v celém světě nemůže zastavit dílo Boží. Nehledě na to, co přijde, tato vznešená věc půjde dál.“²³

Vydávám vám svědectví, že Ježíš je Kristus, náš Spasitel a Vykupitel. Vybral svatého muže, spravedlivého muže, aby vedl Znovuzřízení plnosti Jeho evangelia. Vybral Josepha Smitha.

Svědčím o tom, že Joseph Smith byl čestným a ctnostným mužem, učedníkem Pána Ježíše Krista. Skutečně se mu zjevili Bůh Otec a Jeho Syn Ježíš Kristus. Darem a mocí Boží skutečně přeložil Knihu Mormonovu.

Až se setkáme za závojem smrti, budeme posvátnému povolání a božskému poslání Proroka Josepha Smitha rozumět zcela dokonale. V onom nepřilíh vzdáleném dni vy i já a „miliony [dalších] bratra Josepha“ znovu znát budou“.²⁴ Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Joseph Smith–Životopis 1:33.
2. Viz Joseph Smith–Životopis 1:29–46.
3. Joseph Smith–Životopis 1:23.
4. Viz Nauka a smlouvy 135:1.
5. Viz Skutkové 26:24.
6. Viz Matouš 11:19; Jan 10:20.
7. Nauka a smlouvy 122:1–2.
8. President Dieter F. Uchtdorf řekl: „Nejprve zpochybněte své pochybnosti, než zpochybněte svou víru. Nikdy nesmíme dopustit, aby nás pochybnosti držely jako rukojmí a oddělovaly nás od božské lásky, pokoje a darů, které přicházejí skrze víru v Pána Ježíše Krista.“ („Pojďte, přidejte se k nám“, *Liahona*, listopad 2013, 23.) Starší Jeffrey R. Holland řekl: „Toto je božské dílo, které je v pohybu a které se všude projevuje hojností požehnání, a tak prosím nebudte přespříliš znepokojeni, když čas od času vyvstanou věci, které je třeba prozkoumat, pochopit a vyřešit. A ony

vyvstávají a vyřeší se. V této Církvi je to, co víme, vždy důležitější než to, co nevíme.“ („Věřím, Pane“, *Liahona*, květen 2013, 94.)

9. Viz Jakub 1:5; viz také Joseph Smith–Životopis 1:11–13.
10. Daniel Tyler vzpomínal: „S bratrem Isaacem Behuninem [jsme Proroka navštívili] u něj doma. Předmětem našeho rozhovoru byla jeho pronásledování. Zopakoval nám mnohá falešná, rozporuplná a protirečící si tvrzení, která prohlašovali odpadlíci. ... Také nám vyprávěl o tom, že většina vedoucích činitelů, kteří by ho bývali [ochotně] připravili o život, se po jeho zatčení přiklonila na jeho stranu, když se s ním seznámili. ... Bratr Behunin poznamenal: ‚Kdybych opustil tuto církev, neudělal bych to, co cito muži: odešel bych na nějaké odlehle místo, kde o mormonismu nikdy neslyšeli, tam bych se usadil a nikdo by se nikdy nedozvěděl, že jsem o tom něco věděl.‘ [Joseph] ihned odpověděl: ‚Bratře Behunine, vy nevíte, co byste udělal. Tito muži si kdysi bezpochyby mysleli totéž co vy. Než jste vstoupil do této Církve, stál jste na neutrální půdě. ... Když jste vstoupil do této Církve, dal jste se do služby Bohu. Když jste to učinil, opustil jste neutrální půdu, a nikdy se již na ni nemůžete vrátit. Pokud byste opustil Pána, kterému jste se rozhodl sloužit, stane se to na základě ponoukání onoho zlého, a vy budete následovat jeho příkazy a budete jeho služebníkem.‘“ (*Učení presidentů Církve: Joseph Smith* [2008], 321–322.)
11. Neal A. Maxwell, „All Hell Is Moved“ (Brigham Young University devotional, Nov. 8, 1977), 3; speeches.byu.edu.
12. Matouš 5:44.
13. *Teachings of Presidents of the Church: John Taylor* (2001), 83; viz také Nauka a smlouvy 135:3.
14. Viz Richard N. Ostling, „Challenging Mormonism’s Roots“, *Time*, May 20, 1985, 44.
15. Viz Ostling, „Challenging Mormonism’s Roots“, 44; viz také Gordon B. Hinckley, „Lord, Increase Our Faith“, *Ensign*, Nov. 1987, 52; Neil L. Andersen, „Zkouška vaší víry“, *Liahona*, listopad 2012, 41.

16. Viz Richard E. Turley Jr., *Victims: The LDS Church and the Mark Hofmann Case* (1992).
17. Russell M. Nelson, „Truth – and More“, *Ensign*, Jan. 1986, 71.
18. „Svědectví tří svědků“, *Knihy Mormonova*.
19. Viz Joseph Smith–Životopis 1:71, poznámka pod čarou; viz také Nauka a smlouvy 76:23.
20. Matouš 7:18, 20.
21. Když president Henry B. Eyring mluvil o těch, kteří mají pochyby, řekl: „Vzhledem k lásce, kterou k nim chováte, se možná rozhodnete, že se pokusíte jim dát to, o co žádají. Možná budete pokoušení procházet s nimi jejich pochyby – s nadějí, že budete moci najít nějaký důkaz nebo rozumový argument, kterým jejich pochyby rozptýlíte. Lidé s pochybami si chtějí často povídat o tom, co považují za fakta nebo za argumenty, které zapřičinily jejich pochyby, a o tom, jak moc je to zraňuje. ... Vy i já uděláme dobře, když nezůstane moc dlouho u toho, co naši studenti považují za zdroj svých pochyb. ... Jejich problém nespočívá v tom, co podle svého názoru vidí; spočívá v tom, co dosud vidět nemohou. ... Uděláme nejlépe, když rozhovor brzy stočíme k tomu, co se týká srdce, k oněm změnám srdce, které otevírají duchovní oči.“ („And Thus We See: Helping a Student in a Moment of Doubt“ [proslov určený učitelku náboženství Církvevního vzdělávacího systému, 5. února 1993], 3, 4; si.lds.org.)
22. President Gordon B. Hinckley řekl: „Před mnoha lety, když jsem byl ve věku dvanácti let vysvěcen jáhnem, měl můj otec, který byl presidentem našeho kůlu, vzal na mě první kněžské shromáždění kůlu. ... [Úvodní písní byla píseň „Chvalte proroka.“] Když zpívali o Proroku Josephu Smithovi, v srdci jsem pocítil velkou vlnu lásky a víry k onomu mocnému Proroku této dispensace. ... Tehdy jsem mocí Ducha Svatého poznal, že Joseph Smith je vskutku prorok Boží.“ („Praise to the Man“, *Tambuli*, Jan. 1984, 1, 2.)
23. Thomas S. Monson, „Opět se scházíme“, *Liahona*, květen 2012, 4.
24. „Praise to the Man“, *Hymns*, č. 27.

Starší Tad R. Callister
Generální prezident Nedělní školy

Rodiče – hlavní učitelé evangelia pro své děti

Koneckonců, ideálním prostředím pro výuku evangelia Ježíše Krista je domov.

Ben Carson o sobě řekl: „Byl jsem tím nejhorším žákem z celého pátého ročníku.“ Ben psal jednu test z matematiky se 30 úlohami. Spolužák, který seděl za ním, mu práci opravil a vrátil mu ji. Paní učitelka Williamsonová začala žáky vyvolávat, aby jí nadiktovali počet bodů. Konečně se dostala k Benovi. Z rozpaků svůj počet jen zamumlal. Paní učitelka si myslela, že řekl „9“, a řekla, že pro něj je 9 bodů ze 30 úžasným zlepšením. Spolužák za Benem vykřikl: „Ne devět! ... Nevypočítal správně ... nic.“ Ben řekl, že se chtěl propadnout do země.

V téže době čelila Benova matka Sonya vlastním problémům. Byla z 24 dětí, do školy chodila jen tři roky a neuměla číst. Ve 13 letech se vdala, poté se rozvedla a své dva syny vychovávala v detroitském ghettu. Nicméně byla naprosto soběstačná a pevně věřila, že Bůh jí a jejím synům pomůže, když vykonají svůj díl práce.

Jednoho dne nastal pro ni a její syny zlomový okamžik. Uvědomila si, že úspěšní lidé, kterým doma uklízí, mají knihovny a čtou. Po práci přišla domů a vypnula televizi, na kterou se Ben a jeho bratr dívali. Řekla v podstatě toto: Kluci, díváte se na televizi

až moc. Od této chvíle se můžete podívat na tři pořady týdně. Ve volném čase budete chodit do knihovny, každý týden přečtete dvě knihy a podáte mi o nich zprávu.

Chlapci byli šokováni. Ben řekl, že za celý život nepřečetl jedinou knihu kromě těch, které po něm vyžadovali ve škole. Protestovali, stěžovali si a přeli se, ale vše bylo marné. Poté Ben řekl: „Stanovila pravidla. Ta pravidla se mi nelíbila, ale její odhodlanost pomoci nám zlepšit se mi změnila život.“

A ta změna byla veliká! V sedmé třídě patřil k nejlepším žákům ve třídě.

Získal stipendium na Yaleově univerzitě a poté studoval medicínu na Univerzitě Johnse Hopkinse, kde se ve 33 letech stal primářem pediatrické neurochirurgie a světově proslulým chirurgem. Jak to dokázal? Převážně díky matce, která přestože byla sociálně znevýhodněná, zvelebovala své povolání rodiče.¹

Písma hovoří o roli rodičů – že je jim přikázáno, aby učili své děti „nauce o pokání, víře v Krista, Syna živého Boha, a o křtu a daru Ducha Svätého“. (NaS 68:25.)

Jako rodiče máme být těmi hlavními učiteli evangelia a příklady svých dětí – nikoli biskup, Nedělní škola, Mladé ženy nebo Mladí muži, ale rodiče. Jako hlavní učitelé evangelia je můžeme učit tomu, že Usmíření je mocné a skutečné, a také jejich totožnosti a božskému určení, a tím jim dávat pevné základy, na nichž budou moci stavět. Koneckonců, ideálním prostředím pro výuku evangelia Ježíše Krista je domov.

Zhruba před rokem jsem byl služebně v Bejrútu v Libanonu. Dozvěděl jsem se tam o dvanáctileté dívce jménem Sarah. Její rodiče a dva starší sourozenci se stali členy Církve v Rumunsku, ale později, když bylo Sarah 7 let, se museli vrátit zpět do

své vlasti. Církev nebyla v jejich vlasti zorganizována, neměla tam žádné jednotky, Nedělní školu ani program Mladých žen. Po pěti letech se tato rodina dozvěděla o odbočce v Bejrútu a těsně před mým příjezdem poslala svou dvanáctiletou dceru Sarah v doprovodu starších sourozenců, aby byla pokřtěna. Vedl jsem tam zasvěcující shromáždění o plánu spasení. Sarah se čas od času hlásila a odpovídala na mé otázky.

Po shromáždění jsem k ní přistoupil a s vědomím, že s Církví měla minimální kontakt, jsem se jí zeptal: „Jak to, že jsi znala odpovědi na mé otázky?“ Sarah ihned odpověděla: „Učila mě maminka.“ Ve svém městě sice neměli Církev, ale měli evangelium ve svém domově. Její matka byla její hlavní učitelkou evangelia.

Byl to Enos, kdo řekl: „Slova o věčném životě a o radosti svatých, jež jsem často slyšel svého otce promlouvat, mi pronikla hluboko do srdce.“ (Enos 1:3.) O tom, kdo byl hlavním učitelem evangelia pro Enose, není pochyb.

Pamatuji si, jak můj otec odpočíval u krbu a četl písmo a další dobré knihy a já jsem odpočíval vedle něj. Pamatuji si, že v náprsní kapse košile míval citáty z písem a z Shakespeara a nová slova, která se učil zpaměti. Pamatuji si otázky a diskuse týkající se evangelia, které jsme mívali u večere. Pamatuji si, jak mě otec často brávil na návštěvy ke starším členům – jak jsme zastavovali, abychom pro jednoho koupili zmrzlinu či pro druhého kuře k večeri, nebo jak jeho ruka skrývala při loučení peníze. Pamatuji si na ten dobrý pocit a na touhu být takovým, jako byl on.

Pamatuji si, jak maminka v devadesáti letech v kuchyňce něco uvařila a poté s podnosem jídla odcházela. Zeptal jsem se jí, kam

jde. Odpověděla: „Nesu jen nějaké jídlo starším lidem.“ Pomyslel jsem si: „Mami, ty sama jsi starší člověk.“ Nikdy nebudu moci vyjádřit dostatečnou vděčnost za své rodiče, kteří byli mými hlavními učiteli evangelia.

Jednou z nejvýznamnějších věcí, které jako rodiče můžeme dělat, je učit děti moci modlitby, ne jen rutinní modlitbě. Když mi bylo zhruba sedmnáct, klečel jsem u postele a pronášel večerní modlitbu. Aniž bych to věděl, ve dveřích stála maminka. Když jsem skončil, zeptala se: „Tade, prosíš Pána, aby ti pomohl najít dobrou manželku?“

Její otázka mě naprosto zaskočila. To bylo to poslední, na co jsem myslel. Přemýšlel jsem o basketbalu a o škole. A tak jsem odpověděl: „Ne.“ Načež ona odpověděla: „Tak to bys měl, synku; bude to to nejdůležitější rozhodnutí, jaké kdy v životě učiníš.“ Její slova se mi vryla hluboko do srdce, a tak jsem se po příštích šest let modlil, aby mi Bůh pomohl najít dobrou

manželku. A jak skvěle mou modlitbu zodpověděl!

Jako rodiče můžeme své děti učit, aby se modlily o věci s věčnými důsledky – o sílu být morálně čistými v nesnadném světě, být poslušnými a mít odvahu stát za tím, co je správné.

Nepochybuji o tom, že většina naší mládeže pronáší večerní modlitby, ale je možné, že mnohým z nich se nedaří pronášet ranní osobní modlitby. Jako rodiče a hlavní učitelé evangelia to můžeme napravit. Který rodič z dob Knihy Mormonovy by svému synovi dovolil odejít do předních řad bitvy bez náprsního pancíře, štítu a meče, které by ho chránily před potenciálně smrtelnými údery nepřítelů? Ale kolik z nás nechává své děti ráno vykročit ze dveří do toho nejnebezpečnějšího bitevního pole a čelit Satanovi a jeho nesčetným pokušením bez duchovního náprsního pancíře, štítu a meče, jež pocházejí z ochranné moci modlitby? Pán řekl: „Modli se vždy, ... abys mohl porazit Satana.“ (NaS 10:5.) Jako

rodiče můžeme svým dětem pomáhat vstřípit si zvyk a moc ranní modlitby.

Také své děti můžeme učit, aby využívaly moudře svůj čas. Příležitostně budeme muset zakročit, tak jako Sonya Carsonová, a laskavě, ale pevně omezit čas dětí u televize a dalších elektronických zařízení, která v mnoha případech okupují jejich život. Místo toho budeme možná muset přesměrovat jejich čas k produktivnějším činnostem zaměřeným na evangelium. Zpočátku se možná setkáme se vzdorem a reptáním, ale podobně jako Sonya Carsonová musíme mít vizi a držet se jí. Jednou tomu, co jsme udělali, děti porozumějí a budou za to vděčné. Pokud to neuděláme my, tak kdo to udělá?

Všichni se můžeme ptát: dostávají naše děti to nejlepší z našeho duchovního, duševního a tvořivého úsilí, nebo dostávají jen zbytky času a talentů poté, co jsme ze sebe dali všechno církevnímu povolání nebo svému zaměstnání? Nevím, zda v životě, který přijde, přežijí tituly, jakými jsou biskup nebo presidentka Pomocného sdružení, ale vím, že tituly manžela a manželky, otce a matky přetrvají a budou ctěny ve světech bez konce. To je jeden z důvodů, proč je velmi důležité cítit své zodpovědnosti rodiče zde na zemi – abychom se mohli připravit na ještě větší, ale podobné zodpovědnosti v životě, který přijde.

Jako rodiče můžeme postupovat s ujištěním, že Bůh nás nikdy nepustí. Bůh nám nikdy nedá žádnou zodpovědnost, aniž by nám nabídl božskou pomoc – to mohu dosvědčit. Kéž se ve své božské úloze rodiče staneme ve spolupráci s Bohem těmi hlavními učiteli evangelia a příklady svých dětí, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZ

1. Viz Ben Carson, *Gifted Hands: The Ben Carson Story* (1990).

Starší Jörg Klebingat
Sedmdesátník

Přistupte k trůnu Božímu se sebedůvěrou

Využíváním Usmíření Ježíše Krista můžete začít zvyšovat své duchovní sebedůvěru ještě dnes, jste-li ochotní naslouchat a jednat.

Jak byste na stupnici od 1 do 10 ohodnotili svou duchovní sebedůvěru před Bohem? Máte osobní svědectví o tom, že vaše současné oběti jako Svatého posledních dnů jsou dostatečné pro získání věčného života? Můžete si ve svém nitru říci, že je s vámi Nebeský Otec spokojen? Jaké myšlenky by vám přišly na mysl, kdybyste měli mít za minutu osobní pohovor se Spasitelem? Převažovaly by ve vašem sebehodnocení hříchy, výčitky a nedostatky, nebo byste prostě pociťovali radostné očekávání? Podívali byste se Mu do očí, nebo byste uhýbali pohledem? Přešlapovali byste u dveří, nebo byste k Němu přistoupili se sebedůvěrou?

Vždy, když se protivníkovi nedaří přesvědčit nedokonalé, leč snaživé Svaté, jako jste vy, aby se zřekli své víry v osobního a milujícího Boha, zapojí své podlé taktiky, aby vás od Boha co nejvíce vzdálil. Protivník ví, že víra v Krista – taková, která přináší stálý proud láskyplných milosrdenství, a dokonce i mocné zázraky – jde ruku v ruce s osobním ujištěním, že se vždy snažíte zvolit si to správné. Proto se snaží získat přístup do vašeho srdce,

aby vám mohl podsouvat lži – lži o tom, že Nebeský Otec je z vás zklamaný, že Usmíření je nedosažitelné, že ani nemá cenu se snažit, že všichni ostatní jsou lepší než vy, že nejste způsobilí, a tisíce dalších verzí týchž zlých myšlenek.

Dokud budete takovýmto hlasům dovolovat, aby drásaly vaši duši, nemůžete přistoupit k Božímu trůnu s opravdovou sebedůvěrou. Ať děláte cokoli, modlíte se za cokoli nebo máte jakoukoli naději v zázraky, vždycky zbudete dost pochybností o sobě samých, jež budou ukrajovat z vaší víry – ne z vaší víry v Boha, ale z důvěry v sebe sama. Takovýto způsob života podle evangelia není ani příjemný, ani moc zdravý. A hlavně je úplně zbytečný! Zda se rozhodnete to změnit, je pouze a jen na vás.

Rád bych uvedl šest praktických doporučení, která – budete-li jich dbát – rozptýlí tyto zlé hlasy a znovu vám vrátí ono pokojné ujištění a duchovní sebedůvěru, které můžete mít, pokud jen budete chtít. Bez ohledu na to, jak jste se ohodnotili na stupnici od 1 do 10, využíváním Usmíření Ježíše Krista můžete začít zvyšovat své duchovní

sebevědomí ještě dnes, jste-li ochotní naslouchat a jednat. Budu promlouvat směle a v naději, že vás povznesu a neurazím.

1. *Ujměte se zodpovědnosti za své duchovní blaho.* Přestaňte svádět vinu na druhé nebo na okolnosti, přestaňte se ospravedlňovat a přestaňte hledat výmluvy, proč se možná plně nesnažíte být poslušní. Přijměte fakt, že jste „svobodni podle těla“ a „svobodni, [abyste] si zvolili svobodu a věčný život“. (2. Nefi 2:27.) Pán zná dokonale vaši situaci, ale také velmi dobře ví, zda jste se jednoduše nerozhodli, že nebudete žít plně podle evangelia. Je-li tomu tak, buďte natolik upřímní, abyste si to přiznali, a snažte se být dokonalí tak, jak vám to okolnosti dovolují. *Duchovní sebedůvěra roste tehdy, když se ujímáte zodpovědnosti za vlastní duchovní blaho tím, že každý den využíváte Usmíření Ježíše Krista.*

2. *Ujměte se zodpovědnosti za své fyzické blaho.* Vaše duše sestává z těla a ducha. (Viz NaS 88:15.) Živení ducha a zároveň zanedbávání těla, které je chrámem, vede většinou k duchovnímu nesouladu a sníženému sebevědomí. Pokud nejste ve formě a pokud

se ve svém těle necítíte dobře a můžete s tím něco udělat, tak to udělejte! Starší Russell M. Nelson učil, že máme „považovat své tělo za chrám, který patří jen nám“, a že máme „dbát na svou stravu a cvičit, abychom byli v dobré kondici“. („Jsme děti Boží“, *Liahona*, leden 1999, 103.)

President Boyd K. Packer učil, že „náš duch a naše tělo jsou spojeny takovým způsobem, že se tělo stává nástrojem mysli a základem osobnosti“. („The Instrument of Your Mind and the Foundation of Your Character“, [freeside Církevního vzdělávacího systému, 2. února 2003], 2; speeches. byu.edu.) Proto prosím dobře zvažujte, co jíte a hlavně v jakém množství, a pravidelně tělu dopřávejte fyzickou aktivitu, kterou potřebuje a kterou si zaslouží. Jste-li toho fyzicky schopní, rozhodněte se dnes, že budete pánem ve vlastním domě, a začněte s pravidelným a dlouhodobým cvičebním programem přizpůsobeným vašim schopnostem a spojeným se zdravějším stravováním. *Duchovní sebedůvěra roste tehdy, když váš duch za pomoci Spasitele skutečně ovládá vašeho přirozeného člověka.*

3. *Učiňte součástí svého života dobrovolnou a zcela upřímnou poslušnost.* Uznejte, že nemůžete milovat Boha, aniž byste milovali také Jeho přikázání. Spasitelovo měřítko je jasné a prosté: „Milujete-li mne, přikázání [má zachovávejte].“ (Jan 14:15.) Selektivní poslušnost přináší selektivní požehnání a zvolit si něco špatného místo něčeho horšího je stále špatné rozhodnutí. Nemůžete se dívat na špatný film a očekávat, že se budete cítit ctnostně proto, že jste se nedívali na *obzvlášť* špatný film. Věrné dodržování některých přikázání neospravedlňuje zanedbávání jiných. Jak pravdivě pronesl Abraham Lincoln: „Když konám dobro, cítím se dobře. Když jedním špatně, cítím se špatně.“ (William H. Herndon a Jesse William Weik, *Herndon's Lincoln: The True Story of a Great Life*, 3 vols. [1889], 3:439.)

A také konejte správné věci z těch správných důvodů. Pán, který „požaduje srdce a ochotnou mysl“ (NaS 64:34) a který „je rozeznavačem myšlenek a záměrů srdce“ (NaS 33:1), ví, proč chodíte na shromáždění – zda jste přítomni

pouze fyzicky, nebo zda Její opravdu uctíváte. Nemůžete v neděli zpívat: „Ó, Babylone, Babylone, musíme jít“ a poté o chvíli později opět vyhledávat či tolerovat jeho společnost. („Ó, vy, starší Izraele“, ZNPPD 2, č. 98.) Pamatujte, že nedbalost v duchovních otázkách nikdy nebyla štěstím. Postarejte se, aby se Církev a znovuzřízené evangelium staly celým vaším životem, a ne pouze součástí vašeho vnějšího či společenského života. Pokud si dnes vyvolíte, komu budete sloužit, tak dokud podle toho nezačnete žít, jedná se pouze o uctívání rty. (Viz Jozue 24:15.) *Duchovní sebedůvěra roste tehdy, když se ze správných důvodů upřímně snažíte vést oddaný život, navzdory svým nedokonalostem!*

4. Naučte se opravdu velmi důkladně a rychle činit pokání. Jeli-kož Usmíření Ježíše Krista je velmi praktická věc, měli byste z něj čerpat hojně 24 hodin denně, neboť se nikdy nevyčerpá. Přijímejte Usmíření Ježíše Krista a pokání jako něco vítaného, co má být denně užíváno podle nařízení Velkého lékaře. Vytvořte si postoj nepřetržitého šťastného a radostného pokání tím, že si ho zvolíte jako svůj životní styl. Až tak učiníte, vyvarujte se pokušení odkládat ho na později a neočekávejte, že vás bude svět povzbuzovat. Zatímco stále hledíte ke Kristu, dbejte více na to, co si o vás myslí On, a nechte důsledky plynout. *Duchovní sebedůvěra roste tehdy, když dobrovolně a radostně činíte pokání z malých i velkých hříchů*

tím, že neustále využíváte Usmíření Ježíše Krista.

5. Naučte se opravdu velmi dobře odpouštět. „Já, Pán, odpustím tomu, komu odpustím, ale od vás je požadováno, abyste odpouštěli všem lidem.“ (NaS 64:10.) Odpouštějte všem, všechno, pořád, nebo se o to alespoň snažte, a tím umožníte, aby vám odpuštění vstoupilo do života. Nechovejte k nikomu zášť, nebudte urážliví, odpouštějte a rychle zapomínejte a nikdy si nemyslete, že se vás toto přikázání netýká. *Duchovní sebedůvěra roste tehdy, když víte, že Pán ví, že nechováte vůči žádné jiné duši špatné pocity.*

6. Přijímejte zkoušky, zklamání a „překvapení“ jako součást své smrtelné existence. Pamatujte, že jste zde proto, abyste byli zkoušeni, „[aby bylo viděti, budete-li] činiti všechny věci, jež [vám] Pán, [váš] Bůh, přikáže“ (Abraham 3:25) – a dovolu, abych k tomu přidal: „za všech okolností“. Miliony vašich bratrů a sester byly nebo právě jsou zkoušeny, tak proč byste vy měli být výjimkou? Některé zkoušky přicházejí kvůli vlastní neposlušnosti nebo nedbalosti. Jiné zkoušky přicházejí kvůli nedbalosti druhých nebo zkrátka proto, že toto je padlý svět. Když tyto zkoušky přijdou, protivníkovi přívrženci začnou rozhlášovat, že jste udělali něco špatně a že toto je trest a projev toho, že vás Nebeský Otec nemiluje. Ignorujte to! Místo toho se pokuste vyloudit úsměv, pohledte k nebi a řekněte: „Chápu, Pane. Víím, o co jde. Jde o příležitost, abych se osvědčil, že ano?“ Poté s Ním začnete pracovat na tom, abyste úspěšně vytrvali až do konce. Duchovní sebedůvěra roste tehdy, když se smíříte s tím, že „zkoušky a soužení často přicházejí do života kvůli tomu, co [děláte] správně“. (Glenn L. Pace, „Crying with the Saints“ [Brigham

Young University devotional, Dec. 13, 1987], 2; speeches.byu.edu.)

Jako prezident Ukrajinské misie Kyjev jsem se jednou zeptal jedné z nevěrnějších sester, proč je na sebe tak tvrdá, proč se vždycky bičuje i za ty nejmenší nedostatky. Její odpověď byla typickým příkladem toho, když někdo naslouchá špatnému hlasu. Řekla: „Aby mě pak nemohl bičovat nikdo jiný.“

Bratři a sestry, moje rada této sestře misionářce je i radou pro vás: uznávejte své slabosti a stavte se jim čelem, ale nebuďte jimi paralyzováni, protože některé z nich budou vašim společníkem až do doby, než opustíte tento svět. Bez ohledu na váš současný stav, ve chvíli, kdy se dobrovolně rozhodnete pro upřímné, radostné, každodenní pokání tím, že se budete zkrátka snažit dělat to nejlepší a být co nejlepší, Spasitelovo Usmíření vás bude jakoby obklopotvat a provázet, ať půjdete kamkoli. Budete-li žít tímto způsobem, můžete si vskutku „udržovat odpuštění hříchů svých“ (Mosiáš 4:12) každou hodinu každého dne a každou vteřinu každé minuty, a díky tomu být *neustále* zcela čistí a přijatelní před Bohem.

Máte obrovskou výsadu, že pokud chcete, můžete dnes nebo brzy sami pro sebe zjistit, že Bůh je s vámi i navzdory vašim nedostatkům spokojen. Svědčím o milujícím Spasiteli, který od nás očekává, že budeme žít podle příkázání. Svědčím o milujícím Spasiteli, který touží po tom, aby mohl udělovat svou milost a milosrdenství. Svědčím o milujícím Spasiteli, který se raduje, když každý den využíváme Jeho Usmíření s klidným a šťastným ujištěním, že jdeme správným směrem. Svědčím o milujícím Spasiteli, který touží po tom, aby vaše sebedůvěra v přítomnosti Boží rostla. (Viz NaS 121:45.) Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Eduardo Gavarret
Sedmdesátník

Ano, Pane, budu Tě následovat

Pán nás vyzývá různými slovy: „Pojďte ke mně“, „Následujte mne“, „Kráčejte se mnou“. Ve všech případech je to výzva k činu.

Neboť vizte, Pán dává všem národům z jejich vlastního národa a jazyka, aby učili slovu jeho, ano, v moudrosti.¹ Dnes se tento verš naplnil znovu, neboť jsem dostal příležitost vyjádřit své pocity v rodném jazyce.

Psal se rok 1975 a já jsem sloužil jako mladý misionář v Uruguayské/Paraguayské misii. Během prvního měsíce na misi vedoucí zóny připravili hru, pomocí níž znázornili jednu zásadu evangelia. Každému misionáři v zóně zavázali oči a řekli, že se máme vydat do kulturního sálu. Měli jsme následovat hlas jednoho konkrétního vedoucího – hlas, který jsme slyšeli předtím, než jsme se vydali na cestu. Byli jsme ale varováni, že cestou uslyšíme další hlasy, které se nás budou snažit zmást a svést nás na scestí.

Po několika minutách hluku, mluvení a – uprostřed toho všeho – hlasu, který říkal: „Následuj mne“, jsem si byl jistý, že následuji ten správný hlas. Když jsme došli do kulturního sálu kaple, byli jsme požádáni, abychom si sundali pásku z očí. Když jsem to udělal, zjistil jsem, že jsou tam dvě skupiny a já jsem v té, která následovala

nesprávný hlas. „Zněl velmi podobně jako ten správný,“ pomyslel jsem si.

Tento zážitek, který se odehrál před 39 lety, na mě hluboce zapůsobil. Řekl jsem si: „Nikdy už nebudu následovat nesprávný hlas.“ A pak jsem si řekl: „Ano, Pane, budu následovat Tebe.“

Chci vám vyprávět tento zážitek v souvislosti s tím, k čemu nás Spasitel láskyplně vyzývá:

„Já jsem ten dobrý pastýř, a známť ovce své. ...

Ovceť mé hlas můj slyší, a já je znám, a následujíť mne.“²

Výzva „následovat Ho“ je ta nejjednodušší, nejpřímější a nejmocnější výzva, kterou můžeme obdržet. Zaznívá jasným hlasem, který si nelze splést.

Pán nás vyzývá různými slovy: „Pojďte ke mně“, „Následujte mne“, „Kráčejte se mnou“. Ve všech případech to není pasivní výzva; je to výzva k činu. Je adresována všem lidem tím, kdo je Prorok proroků, Učitel učitelů, Syn Boží, Mesiáš.

Výzva „Pojďte ke mně“

„Podtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.“³

Vy, kteří dosud nejste členy Církve, obdržíte tuto výzvu skrze hlas misionářů – těmito slovy: „Budete si číst v Knize Mormonově? Budete se modlit? Přijdete na shromáždění? Budete následovat příklad Ježíše Krista a dáte se pokřtít tím, kdo má příslušnou pravomoc?“⁴ Jak dnes odpovíte na tuto výzvu?⁵

Vyzývám vás, abyste onomu poselství naslouchali a přijali ho se slovy: „Ano, Pane, budu Tě následovat!“

Carlos Badiola a jeho rodina se v uruguayském městě Minas scházeli s misionáři. Bratři misionáři jim během lekcí pokládali mnoho otázek, a tak se rozhodli pozvat sousedku-nečlenku, krásnou 14letou dívku jménem Norma, aby jim pomohla s odpověďmi. Norma byla nadšená středoškolačka, která onoho roku studovala ve škole Bibli, takže když se jí misionáři na něco zeptali, Norma odpověděla. Byla to „zlatá zájemkyně“.

Onoho dne byla lekce o Slovu moudrosti.

Když se Norma po lekci s misionáři vrátila domů, věděla, co má udělat. Řekla mamince: „Mami, ode dneška nechci žádnou kávu s mlékem. Jen mléko.“ Tato reakce byla viditelným projevem její touhy přijmout výzvu následovat Krista, kterou jí dali misionáři.

Carlos Badiola i Norma se dali pokřtít. Později, díky příkladu Normy, se dali pokřtít i její matka, otec a sourozenci. Vyrůstal jsem spolu s Normou v oné malé, ale silné odbočce. Později, když jsem se vrátil z misie, jsme se vzali. Vždy jsem věděl, že s ní po mém boku bude snazší následovat Spasitele.

Ten, kdo je členem Církve a přijal tuto výzvu, obnovuje tento závazek tím, že každý týden přijímá svátost.⁶ Součástí tohoto závazku je i dodržovat příkázání, čímž členové říkají: „Ano, Pane, budu Tě následovat!“⁷

Výzva „Následuj mne“

Slova „následuj mne“ byla Pánovou výzvou určenou bohatému mladému knížeti. Onen bohatý mladík celý život dodržoval příkázání. Když se zeptal, co dalšího má udělat, dostal odpověď s jasnou výzvou: „Podí, následuj mne.“⁸ I když to byla výzva jednoduchá, nemohla být splněna bez přinesení oběti. Vyžadovala úsilí – spojené s rozhodnutím a konáním.

Prorok Nefti nás vyzval k tomu, abychom se zamysleli sami nad sebou, když se zeptal: „A [Ježíš] pravil dětem lidským: Následujte mne. Pročež, milovaní bratři moji, můžeme následovat Ježíše, pokud nebudeme ochotni zachovávat příkázání Otcova?“⁹

Výzva „pojdte k Němu“ a naslouchajte Jeho hlasu a následujte ho je již od počátku předmětem poselství misionářů a pomáhá mnoha lidem změnit život k lepšímu.

Před padesáti lety misionáři vstoupili do hodinářství mého tatínka, aby si tam nechali opravit hodinky. Jak to dobří misionáři dělají, využili příležitosti promluvit si s mými rodiči o evangeliu. Tatínek přijal misionáře a maminka přijala poselství a výzvu následovat Krista. Od onoho dne až dosud je aktivní členkou Církve. Řekla: „Ano, Pane, budu Tě následovat!“

Když se budete snažit k Němu přijít, získáte moc ulehčit si v životě břemena, ať již fyzická či duchovní, *a prožijete pozitivní vnitřní změnu, která vám pomůže být šťastnější.*

Výzva „Kráčejte se mnou“

Enoch byl povolán kázat evangelium svéhlavému a zatvrzelému lidu. Neměl pocit, že je k tomu způsobilý. Pochyboval, zda to zvládne. Pán ho uklidnil a posílil jeho víru skrze výzvu: „Kráčej se mnou“ – výzvu, která, podobně jako hůl slepce nebo

jako ruka přítele, může vést kroky toho, jehož chůze je nejistá. Když se Enoch chopil Spasitelovy ruky a kráčel s Ním, zjistil, že jeho chůze je pevná, a stal se velkým misionářem a prorokem.¹⁰

Rozhodnutí „přijít k Němu“ a „následovat Ho“ je rozhodnutí osobní. Když tuto výzvu přijmeme, úroveň naší oddanosti se prohloubí, a právě pak můžeme „kráčet s Ním“. Tato úroveň vytváří blízký vztah se Spasitelem, což je ovocem toho, že jsme přijali onu první výzvu.

Norma i já jsme každý osobně přijali onu výzvu „pojdte ke mně“ a „následujte mne“. Nyní, společně a se vzájemnou podporou, se učíme kráčet s Ním.

Úsilí a odhodlání hledat Ho a následovat Ho bude odměněno pozhnáním, která potřebujeme.

To byl i případ ženy, které se s velkým úsilím podařilo dotknout Spasitelova roucha,¹¹ nebo případ slepce Bartimea, jehož odhodlání hrálo klíčovou roli v zázraku, který se mu v životě stal.¹² V obou případech bylo poskytnuto uzdravení těla i ducha.

Natáhněte ruku, dotkněte se Jeho roucha, přijměte Jeho výzvu, řekněte: „Ano, Pane, budu Tě následovat!“ – a kráčejte s Ním.

„Pojďte ke mně“, „následujte mne“ a „kráčejte se mnou“ jsou výzvy, které v sobě mají moc – pro ty, kteří je přijmou – vyvolat *ve vašem nitru změnu*, která vás přiměje říci: „Již [nemám] sklonu činiti zlo, ale neustále činiti dobro.“¹³

Pokud jde o vnější projev této změny, pocítíte silnou touhu „[pomáhat] slabým, [pozdvihovat] ruce, které jsou skleslé, a [posilovat] kolena zemdlená“.¹⁴

Jaké kroky dnes můžeme podniknout, abychom „kráčeli s Ním“?

1. *Vyživujte touhu* být lepším následovníkem Krista.¹⁵
2. *Modlete se* o tuto touhu, aby vaše víra v Něho mohla růst.¹⁶
3. *Získávejte poznání* z písem, které bude osvětlovat vaši cestu a posilovat vaši touhu se měnit.¹⁷
4. *Rozhodněte se již dnes*, že budete jednat a řeknete: „Ano, Pane, budu Tě následovat!“ Pouhá znalost pravdy váš svět nezmění,

dokud tuto znalost neproměníte ve *skutek*.¹⁸

5. *Vytrvejte* v rozhodnutí, k němuž jste došli, tím, že budete denně praktikovat tyto zásady.¹⁹

Kéž nás slova našeho milovaného proroka – presidenta Thomase S. Monsona – motivují k činu v naší touze přijmout Spasitelovu výzvu. President Monson řekl: „Kdo je ten Král slávy, tento Pán zástupů? Je to náš Mistr. Je to náš Spasitel. Je to Syn Boží. Je Původcem našeho spasení. Kyne nám: ‚Pod’ za mnou.‘ Učí nás: ‚Jdi, i ty učíš též.‘ Naléhavě prosí: ‚Přikázání [má zachovávejte].‘“²⁰

Kéž se dnes rozhodneme prohloubit úroveň toho, jak uctíváme Boha a jak jsme Mu oddáni, a kéž naší odpovědí na Jeho výzvu je hlasité a jasné: „Ano, Pane, budu Tě následovat!“²¹ V posvátném jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Alma 29:8.
2. Jan 10:14, 27.
3. Matouš 11:28; viz také Izaiáš 55:3.
4. Viz *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* (2005), 31, 195–202.
5. Viz Skutkové 2:37–38.
6. Viz Nauka a smlouvy 20:37, 77–79.
7. Viz Nauka a smlouvy 42:29.
8. Marek 10:21.
9. 2. Nefi 31:10.
10. Viz Mojžíš 6:33–35.
11. Viz Lukáš 8:43–48.
12. Viz Marek 10:46–52.
13. Mosiáš 5:2.
14. Nauka a smlouvy 81:5; viz také Izaiáš 35:3.
15. Viz Alma 22:15–16; Dallin H. Oaks, „Touha“, *Liahona*, květen 2011, 42–45.
16. Viz Alma 34:17–27; 37:37.
17. Viz Žalm 119:105; Helaman 3:29.
18. Viz Mosiáš 5:5.
19. Ralph Waldo Emerson řekl: „To, co děláme a v čem vytrváváme, se pro nás stává snazším – nikoli proto, že by se změnila podstata věci samé, ale protože se zvýšila naše schopnost ji vykonávat.“ (Heber J. Grant, *Gospel Standards*, comp. G. Homer Durham [1941], 355.)
20. Thomas S. Monson, „Nacházejte radost na cestě“, *Liahona*, listopad 2008, 88.
21. Viz „Lord, I Would Follow Thee“, *Hymns*, č. 220.

Bariloche v Argentině

Starší Jeffrey R. Holland
Kvorum Dvanácti apoštolů

Nejsme snad všichni žebráky?

Ať již jsme bohatí, či chudí, když jsou druzí v nouzi, máme „udělat, co můžeme“.

Jak úžasný nový prvek se objevil na naší generální konferenci! Bien hecho, Eduardo.

Ježíš, v tom nejpřekvapivějším okamžiku počátku svého pozemského působení, se ve své domovské synagoze v Nazaretu postavil a přečetl tato slova prorokovaná Izaiášem a zaznamenaná v Lukášově evangeliu: „Duch Páně nade mnou, proto že pomazal mne, kázati evangelium chudým poslal mne, a uzdravovati skroušené srdcem, zvěstovati jatým propuštění ... [a] propustiti ssoužené v svobodu.“¹

Takto Spasitel poprvé veřejně oznámil své mesiášské působení. Tímto většinou bylo také jasně řečeno, že Ježíšova hlavní a prvořadá mesiášská zodpovědnost na Jeho cestě k vrcholné smírné oběti a Vzkříšení bude spočívat v tom, že bude žehnat chudým, včetně těch, kteří jsou chudí v duchu.

Ježíš již od počátku svého působení neobyčejným způsobem miloval zbídačené a znevýhodněné. Dvěma takovými lidem se narodil a vyrůstal mezi mnoha dalšími jim podobnými. Neznáme sice všechny podrobnosti Jeho časného života, ale jednou řekl: „Lišky doupata mají, a ptactvo ... hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by

hlavu [složil].“² Stvořitel nebe a země „a [všeho], co na nich je“,³ byl zjevně přinejmenším v dospělosti bez domova.

Po celou historii je chudoba považována za největší a nejrozšířenější problém lidstva. Očividná daň, kterou s sebou chudoba přináší, se obvykle týká fyzického života, ovšem duchovní a citové poškození, které může způsobit, může být dokonce ještě více ochromující. Veliký Vykupitel každopádně nepronášel důsledněji jinou výzvu, než abychom se k Němu přidali ve snaze sejmout z druhých toto břímě. Jakožto Jehova řekl, že bude soudit dům Izraele tvrdě, neboť „loupež [potřebných] jest v domích vašich.

Proč vy nuzíte lid můj, a tváře chudých zahanbujete?“ zvolal.⁴

Pisatel Přísloví to vyjádřil pronikavě jasně: „Kdo utiská chudého, útržku činí [Stvořiteli] jeho“ a „kdo zacpává ucho své k volání chudého, i on sám volati bude, a nebude vyslyšen“.⁵

Pokud jde o dnešní dobu, znovu-zřízené Církvě Ježíše Krista nebyl ani rok, když Pán přikázal členům, aby „se [starali] o chudé a potřebné a [poskytovali jim] úlevu, aby netrpěli“.⁶

Všimněte si, že se v onom verši zdůrazňuje: „aby netrpěli“. To znamená, že to Bůh myslí opravdu vážně.

Vzhledem k tomu, že řešení nerovnosti ve světě je tak ohromnou výzvou, co může udělat jeden muž či jedna žena? Sám Mistr nabídl odpověď. Když Maria před Kristovým zrazením a Ukřižováním pomazala Ježíšovi hlavu drahou pohřební masťou, Jidáš Iškariotský se vůči tomuto plýtvání ohradil a reptal proti ní.⁷

Ježíš řekl:

„Proč ji rmoutíte? Dobrýť skutek učinila nade mnou. ...

Ona což mohla, to učinila.“⁸

„Ona což mohla, to učinila!“ Jak výstižně vyjádření! Jistý novinář se jednou ptal Matky Terezy z Kalkaty na její beznadějný úkol zachránit strádající lidi v onom městě. Řekl jí, že z pohledu statistiky nedosahuje naprosto ničeho. Tato pozoruhodná drobná žena ale rázně opáčila, že její práce se týká lásky, nikoli statistik. Nehledě na enormní počet těch, kterým *nemohla* podat pomocnou ruku, uvedla, že může dodržovat přikázání milovat Boha a bližního tím, že bude sloužit těm, kterým s prostředky, jež má, podat pomocnou ruku *může*. „To, co děláme, je jen kapka v moři,“ řekla při jiné příležitosti. „Ale pokud bychom to neudělali, moře by bylo o jednu kapku menší [než nyní].“⁹ Onen novinář rozvážně dospěl k závěru, že křesťanství očividně *není* záležitostí statistiky. Usoudil, že pokud je v nebi více radosti nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti, kteří pokání nepotřebují, pak se Bůh o procenta zjevně nestará.¹⁰

Jak tedy lze „udělat, co můžeme“?

Především můžeme, jak učil král Benjamin, přestat neudílet ze svých prostředků kvůli tomu, že na chudé pohlížíme jako na ty, kteří si svou bídu na sebe přivodili sami. Možná, že

někteří si své těžkosti *opravdu* způsobili sami, ale copak my ostatní neděláme totéž? Neptá se právě proto tento soucitný vladař: „Nejsme snad všichni žebračky?“¹¹ Nevoláme snad všichni o pomoc a o naději a o odpovědi na modlitby? Nežebříme snad všichni o odpuštění kvůli chybám, které jsme udělali, a kvůli trápení, které jsme způsobili? Nežadoníme snad všichni o to, aby naše slabosti vyvážila milost, aby alespoň v našem případě milosrdenství zvítězilo nad spravedlností? Není divu, že král Beniamin říká, že odpuštění hříchů *získáváme* tím, že naléhavě prosíme Boha, který soucitně odpovídá, ale *udržujeme* si ho tím, že soucitně odpovídáme chudým, kteří naléhavě prosí nás.¹²

Kromě konání skutků milosrdenství ve prospěch potřebných se za ně máme rovněž modlit. Skupina Zoramitů, které jejich spoluvěřící považovali za „špinavé“ a za „strusku“ – to jsou slova z písem – byla vypuzena ze svých modliteben „pro hrubost svého šatu“. Jak říká Mormon, byli

„chudí co do věcí světa; a také ... chudí v srdci“¹³ – což jsou dva stavy, které jdou téměř vždy ruku v ruce. Misionářští společníci Alma a Amulek reagují na toto hanebné zavržení těchto chudě oblečených lidí tím, že jim říkají, že ať již jim mohou druzí upírat jakákoli práva, vždy se mohou modlit – na polích i doma, v rodině i v srdci.¹⁴

Ale pak právě této skupině, která sama byla zavržena, Amulek říká: „Jestliže poté, co [jste se pomodlili,] ... *budete* odmítati potřebné a nahé a nebudete navštěvovati nemocné a soužené a nebudete udíleti ze jmění svého, *máte-li [ho]*, těm, kteří toho mají zapotřebí – pravím *vám*, ... modlitba vaše je marná a nic vám neprospěje a vy jste jako pokrytci, kteří zapírají víru.“¹⁵ To je úžasná připomínka toho, že ať již jsme bohatí, *či* chudí, když jsou druzí v nouzi, máme „udělat, co můžeme“.

Abych nebyl obviněn z toho, že podporuji nějaké nepraktické globální sociální programy nebo že schvaluji

žebřání jako odvětví, které má budoucnost, ujišťuji vás, že úcta, kterou chovám k zásadám pracovitosti, šetrnosti, soběstačnosti a cílevědomosti, je tak hluboká jako u kohokoli jiného. Očekává se od nás, že než budeme prosit o pomoc druhé, máme si nejprve pomoci sami. Navíc nevím, jak přesně by každý z vás měl plnit svou zodpovědnost vůči těm, kteří sami sobě nepomáhají nebo si vždy pomoci nemohou. Vím ale, že Bůh to ví, a On vám pomůže a povede vás při vašich soucitných skutcích uřednictví, pokud svědomitě chcete a modlíte se a hledáte možnosti, jak dodržovat přikázání, které nám opakovaně dává.

Jistě si uvědomujete, že nyní mluvím o obtížných sociálních potřebách, které jsou nad rámec schopností členů Církve. Naštěstí Pánův způsob pomáhání našim vlastním členům je snazší – všichni ti, kteří jsou toho fyzicky schopni, mají dodržovat zákon pústu. Izaiáš napsal:

„Není-liž toto púst, kterýž oblibuji? ...

Není-liž: Abys lálal lačnému chléb svůj, a chudé vypověděné abys uvedl do domu? Viděl-li bys nahého, abys jej přioděl, ... [abys sňal břemena] obtěžující [a propustil utiskované na svobodu].¹⁶

Vydávám svědectví o zázracích, duchovních i časných, které se stávají těm, kteří podle zákona půstu žijí. Vydávám svědectví o zázracích, které se staly i mně. Vskutku, jak Izaiáš zaznamenal, volal jsem nejednou při půstu k Bohu a Bůh vskutku odpověděl: „[Zde] jsem.“¹⁷ Važte si posvátné výsady postit se alespoň jednou měsíčně a budte štedří do té míry, do jaké vám to okolnosti umožňují, v postních obětech i v ostatních humanitárních, vzdělávacích a misio-nářských příspěvcích. Slibuji vám, že Bůh bude štedrý k vám a ti, kterým pomůžete, vás budou blahorečit na věky. Více než tři čtvrtě milionu členů Církve získalo vloni pomoc z postních obětí spravovaných oddanými biskupy

a presidentkami Pomocného sdružení. To představuje hodně vděčných Svatých posledních dnů.

Bratři a sestry, takovýto proslov si žádá, abych i já otevřeně projevili vděčnost za nezasloužená a nekončící požehnání ve svém životě, časná i duchovní. Tak jako vy jsem si i já musel občas dělat starosti ohledně financí, ale nikdy jsem nebyl chudý, a ani nevím, jaké to je. Navíc neznám všechny důvody, proč se okolnosti našeho narození, zdraví, vzdělání a ekonomických příležitostí zde ve smrtelnosti tak moc liší, ale když vidím nouzi tolika lidí, vím, že „jen milostí Boží jsem byl ušetřen“.¹⁸ Také vím, že i když možná nejsem strážný bratra svého, jsem bratr bratra svého, a „protože mi bylo mnoho dáno, i já dávat mám“.¹⁹

V tomto ohledu vzdávám osobní hold prezidentu Thomasu Spenceru Monsonovi. Mám to požehnání, že tohoto muže nyní znám již 47 let a až do

smrti si budu uchovávat v mysli obraz toho, jak odlétal domů z tehdy ekonomicky zdevastovaného Východního Německa jen v přezůvkách, protože někomu daroval nejen svůj druhý oblek a náhradní košile, ale i vlastní boty. „Jak krásné na horách [a šourající se letištním terminálem jsou] nohy toho, ještě potěšené věci zvěstuje, a ohlašuje pokoj.“²⁰ President Monson, více než kdokoli jiný, koho znám, vždy „dělá vše, co může,“ pro vdovy a sirotky, pro chudé a utiskované.

Pán ve zjevení Proroku Josephu Smithovi v roce 1831 řekl, že chudí jednoho dne uvidí království Boží přicházející „s mocí a velikou slávou“, aby je vysvobodilo.²¹ Kéž pomáháme naplňovat toto proroctví tím, že přijdeme s mocí a slávou svého členství v pravé Církvi Ježíše Krista vysvobodit všechny ty, které můžeme, z chudoby, jež je svazuje a ničí mnoho jejich snů. O to se modlím v milosrdném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Lukáš 4:18.
2. Matouš 8:20.
3. 2. Nefi 2:14; 3. Nefi 9:15.
4. Izaiáš 3:14–15.
5. Přísloví 14:31; 21:13.
6. Nauka a smlouvy 38:35.
7. Viz Marek 14:3–5; viz také Matouš 26:6–9; Jan 12:3–5.
8. Marek 14:6, 8; zvýraznění přidáno.
9. Mother Teresa of Calcutta, *My Life for the Poor*, ed. José Luis González-Balado and Janet N. Playfoot (1985), 20.
10. Viz Malcolm Muggeridge, *Something Beautiful for God* (1986), 28–29, 118–119; viz také Lukáš 15:7.
11. Mosiáš 4:19.
12. Viz Mosiáš 4:11–12, 20, 26.
13. Alma 32:2–3.
14. Viz Alma 34:17–27.
15. Alma 34:28; zvýraznění přidáno.
16. Izaiáš 58:6–7.
17. Izaiáš 58:69.
18. Připisováno Johnu Bradfordovi; viz *The Writings of John Bradford*, ed. Aubrey Townsend (1853), xlii.
19. „Because I Have Been Given Much“, *Hymns*, č. 219. © Harper San Francisco.
20. Izaiáš 52:7.
21. Nauka a smlouvy 56:18; viz také verš 19.

Starší L. Tom Perry
Kvorum Dvanácti apoštolů

Nacházení trvalého pokoje a budování věčné rodiny

Základem, na němž můžeme najít trvalý pokoj a vybudovat věčnou rodinu, je evangelium Ježíše Krista.

V našem putování životem jsou období, kdy se nám daří i kdy se nám nedaří. Každé takové období s sebou přináší jiné výzvy. To, jak se naučíme vyrovnat se se změnami, které přicházejí, závisí na tom, na jakém základě stavíme. Jistý a pevný základ představuje evangelium našeho Pána a Spasitele. Vytváří se kousek po kousku, zatímco poznáváme Pánův věčný plán pro Jeho děti. Spasitel je Mistr Učitel. My Ho následujeme.

Písma o Něm svědčí a poskytují nám příklad dokonalé spravedlivosti, který můžeme následovat. Na jedné z minulých konferencí jsem členům Církve vyprávěl, že mám několik zápisníků, do nichž si má maminka zapisovala různé věci, které používala při přípravě lekcí na Pomocné sdružení. Tyto poznámky jsou právě tak aktuální dnes, jako byly tehdy. Jednou z těchto poznámek byla i slova, která v roce 1908 napsal Charles Edward Jefferson o charakteru Ježíše Krista. Znějí takto:

„Být křesťanem znamená obdivovat Ježíše tak upřímně a tak vroucně, že

celým svým životem toužíme stát se takovým, jako je On.

... Můžeme Ho poznat skrze slova, která promlouval, skrze skutky, které činil, a také skrze okamžiky, kdy mlčel. Můžeme Ho také poznat podle toho, jaký dojem udělal v první řadě na své přátele, v druhé řadě na své nepřátele a v třetí řadě všeobecně na své současníky. ...

Jedním z rysů života ve dvacátém století [jsou] nespokojenost [a starosti]. ...

... Lidé ve světě po něčem touží, ale málokdo ví, po čem. Přišlo bohatství ... [a] svět je plný vynálezů stvořených ... lidskou dovedností a inteligencí, ale ... my jsme [přesto] neklidní, nespokojení [a] zmatení. ... [Otevřeme-li] Nový zákon, [přivítají nás tato slova]: „Pojďte ke mně a já vám odpočinutí dám, já jsem chléb života, já jsem Světlo světa, žízni-li někdo, pojd' ke mně a napij se, svůj pokoj vám dávám, obdržíte moc, budete se radovat.“ (*The Character of Jesus* [1908], 7, 11, 15–16.)

Muže a ženy zčásti utvářejí ti, mezi nimiž se rozhodnou žít. Rovněž je

utvářejí ti, k nimž vzhlížejí a které se snaží napodobovat. Velikým Příkladem je Ježíš. Jediný způsob, jak najít trvalý pokoj, je vzhlížet k Němu a žít.

Co ohledně Ježíše stojí za to, abychom studovali?

„Novozákonní pisatelé ... se nestarali o to, jakou měl [Ježíš] postavu, jaké nosil oblečení nebo v jakém domě bydlel. ... Narodil se ve stáji, pracoval v truhlářské dílně, tři roky učil a pak zemřel na kříži. ... Nový zákon napsali muži, jejichž úmyslem bylo to, abychom ... zaměřili pozornost na Něho“ (*The Character of Jesus*, 21–22) – s jistotou, že On vskutku byl a je Syn Boží, Spasitel a Vykupitel světa.

Jsem přesvědčen, že jedno Spasitelovo podobenství se zvláště týká naší současné doby.

Ve 13. kapitole Matouše čteme:

„Když pak lidé [usnuli], přišel nepřítel jeho, a nasál koukole mezi pšenici, a odšel.

A když zrostla bylina a užitek přinesla, tedy ukázal se i koukol.

I přistoupiť služebníci hospodáře toho, řekli jemu: Pane, zdalíže dobrého semene nenasál na poli svém? Kde že se pak vzal koukol?

A on řekl jim: Nepřítel člověk to učinil. Služebníci pak řekli mu: Chceš-liž tedy, ať jdeme a vytrháme jej?

On pak odpověděl: Nikoli, abyste trhající koukol, spolu s ním nevytrhali pšenice.

Nechte ať obě spolu roste až do žně. A v čas žně dím žencům: Vytrhejte nejprv koukol a svažte jej v snopy k spálení, ale pšenici shromazďte do stodoly mé.“ (Verše 25–30.)

Onen starý nepřítel veškerého lidstva hledá tolik prostředků, kolik jen může vymyslet, aby do všech stran rozséval koukol. Nachází způsoby, jak koukolem proniknout dokonce i do posvátného útočiště našeho

domova. Tyto zlovolné a světské způsoby se tak rozmohly, že se zdá, jako by neexistovala možnost, jak tento plevel vytrhat. Přicházejí po kabelu nebo vzduchem do zařízení, která jsme vytvořili pro to, aby nás vzdělávala a bavila. Pšenice a koukol rostou velmi blízko u sebe. Hospodář, který se stará o pole, musí ze všech sil vyživovat to, co je dobré, a musí to natolik posilovat a zkrášlovat, aby koukol nijak nepřitahoval jeho zrak ani sluch. Jako členové Pánovy Církve jsme nesmírně požehnání tím, že máme drahocenné evangelium našeho Pána a Spasitele jakožto základ, na němž můžeme budovat svůj život.

V Knize Mormonově ve 2. Nefim čteme: „Neboť vizte, opět vám pravím, že když vstoupíte na cestu a obdržíte Ducha Svatého, on vám ukáže všechny věci, které máte činit.“ (2. Nefi 32:5.)

Nikdy nesmíme dopustit, aby hluk světa přehlušil a přemohl onen tichý a jemný hlas.

Před událostmi, kterým budeme v naší době čelit, jsme byli dozajista varováni. Naší výzvou je to, jak se připravíme na tyto události, o nichž Pán řekl, že určitě nastanou.

Mnozí v naší ustarané společnosti chápou, že rozpad rodiny přinese do nepokojného světa jediné zarmutek a beznaděj. Jako členové Církve máme zodpovědnost zachovávat a chránit rodinu jako základní jednotku společnosti a věčnosti. Proroci varují před nevyhnutelnými a ničivými důsledky úpadku rodinných hodnot a předem na tuto skutečnost upozorňují.

Svět nás bude nadále sledovat, a tak dbejme na to, aby náš příklad podpíral a podporoval onen plán, který Pán stvořil pro své děti zde ve smrtelnosti. Nejdůležitější výuka musí probíhat formou spravedlivého

příkladu. Naš domov musí být svatým místem, má-li odolávat tlakům světa. Pamatujte na to, že ta největší Pánova požehnání ze všech jsou dávána spravedlivým rodinám a přicházejí skrze ně.

Jakožto rodiče musíme neustále pečlivě hodnotit, jak dobří jsme. Ta nejdůležitější výuka, která se dítěti kdy dostane, bude pocházet od starostlivých a spravedlivých otců a matek. Pojďme se nejprve podívat na roli matky. Poslechněte si tento citát od presidenta Gordona B. Hinckleyho:

„Ženy, které z domu vytvářejí domov, mají pro společnost mnohem větší přínos než ti, kteří velí ohromným vojskům nebo stojí v čele působivých korporací. Kdo dokáže ocenit vliv, který má matka na své děti, babička na své potomstvo nebo tety a sestry na svou širší rodinu?

Nelze ani zdaleka změřit nebo popsat vliv žen, které svým způsobem přispívají k budování stabilního rodinného života pro věčné dobro budoucích generací. Rozhodnutí, která činí ženy tohoto pokolení, budou ve svých důsledcích věčná. Dovolte mi podotknout, že dnešní matky nemají důležitější příležitost a náročnější výzvu než se ze všech sil snažit posilovat [domov].“ (*Standing for Something: 10 Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* [2000], 152.)

Nyní se podívejme, jakou roli v našem životě hraje otec.

Otcové dávají požehnání a vykonávají pro své děti posvátné obřady. Tyto chvíle se stanou v jejich životě těmi nejvýznamnějšími duchovními událostmi.

Otcové jsou osobně zapojeni do vedení rodinných modliteb, každodenní četby písem a týdenních rodinných domácích večerů.

Otcové vytvářejí rodinné tradice tím, že se zapojují do plánování

prázdninových cest a výletů, které zahrnují všechny členy rodiny. Na tyto mimořádné společné chvíle jejich děti nikdy nezapomenou.

Otcové také vedou osobní rozhovory s dětmi a učí je zásadám evangelia.

Otcové učí syny a dcery hodnotě práce a pomáhají jim stanovovat si v životě hodnotné cíle.

Otcové jsou příkladem věrné služby v evangeliu.

Pamatujte prosím, bratři, na své posvátné povolání otce v Izraeli – na své nejdůležitější povolání v čase i ve věčnosti – na povolání, z něhož nebudete nikdy uvolněni.

Před mnoha lety jsme na konferencích kůlů promítali krátký film, abychom názorně objasnili téma poselství, které jsme členům předávali. V průběhu roku, kdy jsme cestovali po Církvi a navštěvovali nám přidělené konference, jsme se s obsahem tohoto filmu velmi dobře seznámili. Téměř jsme ho dokázali citovat z paměti. Toto poselství mi zůstává v paměti i po všech těch letech. Film namluvil prezident Harold B. Lee a popisoval jednu událost, která se přihodila doma u jeho dcery. Stalo se asi toto:

Jednou večer se matka horečně snažila dokončit zavařování nějakého ovoce. Konečně byly děti připraveny na to, aby šly do postele, a všechno se zklidnilo. Matka se mohla vrátit k ovoci. Jakmile začala loupat a vypeckovávat ovoce, v kuchyni se objevili dva malí chlapci a oznámili, že jsou připraveni na modlitbu před spaním.

Matka nechtěla být vyrušována, a tak chlapcům obratem odvětila: „Co kdybyste se dnes pomodlili sami a maminka bude moci dál připravovat ovoce?“

Starší ze dvou synů se pevně rozkročil a zeptal se: „Co je důležitější

– modlitby, nebo ovoce?“ (Viz *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* [2000], 143–144.)

Někdy se nacházíme v situacích, kdy máme možnost předat dětem ponaučení, které bude mít na jejich mladý život trvalý vliv. Modlitby jsou samozřejmě důležitější než ovoce. Úspěšný rodič nemá být nikdy natolik zaneprázdněný, aby v životě dítěte nepodchytil okamžik, kdy ho může něčemu důležitému naučit.

Jsem pevně přesvědčen o tom, že během oněch mnoha let, která jsem již prožil, nikdy nebylo období, kdy by děti našeho Otce v nebi nepotřebovaly více vedení od věrných a oddaných rodičů. Máme velký a ušlechtilý odkaz rodičů, kteří se vzdali téměř všeho, co měli, aby našli místo, kde by mohli vychovávat svou rodinu s vírou a odvahou, aby další pokolení mělo více příležitostí, než měli oni sami. Musíme v sobě najít téhož odhodlaného ducha

a musíme překonávat těžkosti, s nimiž se potýkáme, s tímž duchem oběti. Musíme vštěpovat budoucím pokolením, aby se ještě více spoléhala na učení našeho Pána a Spasitele.

„A nyní, synové moji, pamatujte, pamatujte, že na skále Vykupitele našeho, jenž jest Kristus, Syn Boží, musíte postavit základ svůj; aby, až ďábel vyšle mocné větry své, ano, šípy své ve vichřici, ano, až vás bude tlouci všechno krupobití jeho a mocná bouře jeho, to nemělo nad vámi žádné moci k tomu, aby vás to stáhlo do propasti bídy a nekonečné bědy pro onu skálu, na níž jste postaveni, která je jistým základem, základem, stavějí-li lidé na něm, nemohou padnouti.“ (Helaman 5:12.)

Tímto základem, na němž můžeme najít trvalý pokoj a vybudovat věčnou rodinu, je evangelium Ježíše Krista. O tom svědčím ve jménu našeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista, amen. ■

Starší Quentin L. Cook
Kvorum Dvanácti apoštolů

Rozhodujte se moudře

Zavrhněte zlé a rozhodujte se pro dobré. (Viz Izaiáš 7:15.)

Milovaní bratři, dnes večer bych se s vámi rád podělil o několik rad ohledně rozhodnutí a volby.

Když jsem jako mladý právník působil v oblasti Sanfranciského zálivu, zastupovala naše firma mimo jiné společnost, která byla producentem animovaných příběhů s Charliem Brownem.¹ Stal jsem se příznivcem Charlese Shulze a jeho tvorby – kresleného seriálu *Peanuts*, ve kterém figurovali Charlie Brown, Lucy, Snoopy a další úžasné postavy.

V jednom z mých nejoblíbenějších příběhů figurovala Lucy. Pokud si vzpomínám dobře, tak baseballové družstvo Charlieho Browna v něm hrálo důležitou hru – Lucy bránila pravé pole a právě k ní mířil do výšky odpálený míček. Mety byly plné a toto byl poslední míček deváté směny. Kdyby Lucy míček chytila, její družstvo by vyhrálo. Kdyby Lucy míček upustila, vyhrálo by druhé družstvo.

Jak se to může stát jen v komiksu, kolem Lucy a padajícího míčku se shromáždilo celé družstvo. Lucy si pomyslela: „Když míček chytním, budu hrdinkou; když ho upustím, bude ze mě obětní beránek.“

Míček dopadl a Lucy ho před dychtivými pohledy spoluhráčů upustila.

Charlie Brown znechuceně odhodil rukavici na zem. Lucy se poté podívala na spoluhráče, dala si ruce v bok a řekla: „Jak ode mě můžete očekávat, že chytím míček, když mi dělá starosti zahraniční politika naší země?“

Toto byl jeden z mnoha míčků, které Lucy za ty roky upustila, a po každé měla jinou výmluvu.² I když nás Lucyiny výmluvy vždy pobavily, ona se jimi ospravedlňovala; byly to smyšlené důvody ospravedlňující fakt, že míček nechytla.

President Thomas S. Monson během svého působení často učí tomu, že rozhodnutí určují náš osud.³ V tomto duchu dnes večer přicházím s radou, abychom se povznegli nad ospravedlňování, které nám brání činit spravedlivá rozhodnutí, obzvláště ve vztahu ke službě Ježíši Kristu. V Izaiášovi se učíme: Zavrhněte zlé a rozhodněte se pro dobré.⁴

Věřím, že v naší době, kdy Satan běsní v srdci lidí tolika novými a rafinovanými způsoby, je obzvláště důležité, aby naše rozhodnutí a volby byly činěny pozorně a v souladu s cíli a hodnotami, ke kterým se v životě hlásíme. Potřebujeme jednoznačnou oddanost příkázáním a přísné zachování posvátných smluv. Když dovolíme, aby ospravedlňování stála v cestě

chrámovému obdarování, službě na misi a chrámovému sňatku, pak jsou obzvláště škodlivá. Je nanejvýš politováníhodné, když vyznáváme víru v tyto cíle, ale opomíjíme každodenní skutky nutné pro jejich dosažení.⁵

Někteří mladí lidé tvrdí, že jejich cílem je být oddáni v chrámu, ale nechodí na rande s lidmi hodnými

vstupu do chrámu. Upřímně řečeno, někteří na rande nechodí vůbec! Svobodní muži, čím déle zůstanete po dosažení náležitého věku a vyspělosti svobodnými, tím příjemnějším se to pro vás může stát. Ale tím by se to pro vás *mělo* stát *nepríjemnějším*! Prosím, začněte být „horlivě zaměstnání“⁶ v duchovních a společenských

činnostech a akcích, jež jsou slučitelné s vaším cílem chrámového sňatku.

Někteří sňatek odkládají až na dobu, kdy dokončí vzdělání a najdou si práci. Ačkoli ve světě je to obecně přijímáno, takoveto uvažování není projevem víry, neřídí se radami novodobých proroků a není slučitelné s řádnou naukou.

Nedávno jsem se setkal se znamenitým dospívajícím mužem. Jeho cílem bylo jít na misii, získat vzdělání, mít sňatek v chrámu a mít věrnou a šťastnou rodinu. Jeho cíle mne velmi potěšily. Během našeho rozhovoru se ale ukázalo, že jeho chování a rozhodnutí, která činil, nebyly v souladu s jeho cíli. Měl jsem pocit, že na misii opravdu jít chce a že se vyhýbá závažným hříchům, které by mu v misii zabránily, ale jeho každodenní chování ho nepřipravovalo na tělesné, citové, společenské, duševní a duchovní zkoušky, kterým bude čelit.⁷ Nenaučil se usilovně pracovat. Nebral vážně ani školu, ani seminář. Navštěvoval shromáždění, ale nečetl Knihu Mormonovu. Trávil spoustu času u videoher a na sociálních sítích. Zdálo se, že se domnívá, že stačí, když se na misii dostaví. Mladí muži, obnovte prosím svůj závazek chovat se způsobilé a usilovně se připravovat na to, abyste byli vyslancem Pána a Spasitele Ježíše Krista.

Nemám na mysli pouze velká, zlomová rozhodnutí, ale také to vše mezi nimi – každodenní svět a zdánlivě běžná rozhodnutí, nad kterými trávíme většinu svého času. V těchto oblastech musíme zdůrazňovat umírněnost, rovnováhu a obzvláště moudrost. Je důležité, abychom se povznegli nad ospravedlňování a činili ta nejlepší rozhodnutí.

Skvělým příkladem potřeby umírněnosti, rovnováhy a moudrosti je používání internetu. Můžeme ho

používat k misionářské práci, k pomoci s kněžskými zodpovědnostmi, k vyhledávání drahocenných předků pro posvátné chrámové obřady a k mnoha dalším věcem. Potenciál pro činění dobra je nesmírný. Také ale víme, že může přenášet mnoho zla, včetně pornografie, digitálního násilí⁸ a anonymního tlachání. Může také vést k nekonečné pošetilosti. Jak na minulé generální konferenci výstižně učil bratr Randall L. Ridd, když mluvil o internetu: „Můžete ... uváznout v nekonečných smyčkách triviálností, které vás okrádají o čas a snižují váš potenciál.“⁹

Rozptýlení a protiklad spravedlivosti nejsou jen na internetu; jsou všude. Neovlivňují pouze mládež, nýbrž každého z nás. Žijeme ve světě, který je doslova ve zmatku.¹⁰ Obklopují nás nekonečná vyobrazení „zábavy a her“ a nemorálních a dysfunkčních životů. Ve většině médií jsou prezentována jako něco normálního.

Starší David A. Bednar nedávno upozornil členy, že mají být při používání sociálních sítí hodnověrnými.¹¹ Tuto myšlenku zdůrazňuje významný myslitel Arthur C. Brooks. Všímá si, že na sociálních sítích máme sklon šířit jen ty šťastné chvíle svého života, ale těžké chvíle ve škole nebo v práci už ne. Líčíme neúplný život – a někdy tak činíme způsobem, který je sebevelebící nebo klamavý. O tento život se podělíme a poté zhltneme „téměř výhradně klamavý život [svých] „přátel“ na sociálních sítích“. Brooks říká: „Jak byste se také necítili hůř, když polovinu svého času trávíte předstíráním, že jste šťastnější, než opravdu jste, a tu druhou sledováním toho, o kolik se druzí zdají být šťastnější než vy.“¹²

Někdy se zdá, že jsme zahlceni povrchními pošetilostmi, nesmyslnými rušivými vlivy a neustálými nesváry.

Když se ztišíme a prozkoumáme jádro věci, nalezneme jen velmi málo toho, co nám pomáhá v naší věčné snaze dosahovat spravedlivých cílů. Jeden otec na četné žádosti svých dětí, aby se těchto rozptýlení mohly účastnit, odpovídá moudře. Jednoduše se jich zeptá: „Udělá to z tebe lepšího člověka?“

Když si ospravedlňujeme špatná rozhodnutí, ať už malá, či velká, která nejsou v souladu se znovuzřízeným evangeliem, přicházíme o požehnání a ochranu, které potřebujeme, a často se chytáme do pastí hříchu nebo prostě zbloudíme.

Obzvláště mě znepokojuje posedlost¹³ a posedlost „každou novou věcí“. V Církvi povzbuzujeme a oslavujeme pravdu a poznání všeho druhu. Když jsou však kultura, poznání a společenské mravy odděleny od Božího plánu štěstí a zásadní role Ježíše Krista, přichází nevyhnutelný rozpad společnosti.¹⁴ V naší době jsou navzdory nevídaným přínosům v mnoha oblastech, obzvláště v oblasti vědy a komunikace, narušeny nezbytné základní hodnoty a je oslaben pocit celkového štěstí a blahobytu.

Když byl apoštol Pavel požádán, aby promluvil na pahorku Areopág v Aténách, našel tam stejnou intelektuální domýšlivost a nedostatek pravé moudrosti, jaké existují i dnes.¹⁵ Ve Skutcích čteme: „Atenští zajisté všickni, i ti, kteříž tu byli hosté, k ničemu jinému tak hotovi nebyli, než praviti

neb slyšeti něco nového.“¹⁶ Pavel kladl důraz na Vzkříšení Ježíše Krista. Když si dav uvědomil náboženskou povahu jeho poselství, někteří se mu posmívali; jiní ho v podstatě odbyli, když řekli: „Budeme tě slyšeti o tom podruhé.“¹⁷ Pavel odešel z Atén *bez úspěchu*. Děkan Frederic Farrar o této návštěvě napsal: „V Aténách nezaložil žádnou církev, Aténám nenapsal žádnou epištolu a do Atén, přestože kolem nich procházel často, již nikdy nev kročil.“¹⁸

Jsem přesvědčen, že efektivní způsob, jak zhodnotit svá rozhodnutí a své priority, nám poskytuje inspirované poselství staršího Dallina H. Oakse rozlišující mezi „dobrým, lepším a nejlepším“.¹⁹ Mnohá rozhodnutí nejsou ve své podstatě špatná, ale pokud pohlcují všechnen náš čas a zdržují nás od těch nejlepších rozhodnutí, pak se stávají zákeřnými.

I hodnotné cíle je třeba zhodnotit, abychom zjistili, zda se z nich nestala rozptýlení odvádějící nás od těch nejlepších cílů. Když jsem dospíval, měl jsem jednou nezapomenutelný rozhovor se svým otcem. Domníval se, že jen málo mladých lidí se zaměřuje a připravuje na důležité dlouhodobé cíle, jakými jsou zaměstnání a zabezpečení rodiny.

Na prvním místě priorit doporučovaných mým otcem vždy bylo hodnotné studium a přípravná praxe. Chápal, že mimoškolní činnosti, jakými byly například účast na debatách

nebo ve studentské samosprávě, by mohly mít přímou spojitost s některými z mých důležitých cílů. Méně jistý si byl množstvím času, který jsem trávil hraním amerického fotbalu, basketbalu, baseballu a běháním. Uznal, že sport může rozvíjet sílu, výdrž a kolektivní souhru, ale navrhoval, že by bylo lepší zaměřit se jen na jeden druh sportu na kratší dobu. Podle něho byl sport dobrý, ale nebyl tím nejlepším *pro mě*. Obával se, že u některých sportů šlo spíše o proslavení se v okolí, a to na úkor důležitějších dlouhodobých cílů.

Vezmeme-li toto v úvahu, pak jedním z důvodů, proč se mi líbil příběh o tom, jak Lucy hraje baseball, bylo to, že podle mého otce jsem měl studovat zahraniční politiku, a ne si dělat starosti s tím, zda chytím míček. Měl bych říci, že moje maminka sport milovala. Musela by být hospitalizována, než by si nechala ujít jeden z mých zápasů.

Rozhodl jsem se uposlechnout tátinkovu radu a na vysoké škole nehrát univerzitní sporty. Poté mě fotbalový trenér ze střední školy informoval, že by s Merlinem Olsenem a se mnou rád poobědval fotbalový trenér ze Stanfordu. Ti mladší z vás možná Merlina neznají. Byl to jeden z nejlepších hráčů amerického fotbalu v Americe, který hrál za střední školu Logan v obraně, zatímco já jsem tam hrál na pozici zadáka a vracel jsem výkopy a odkopy. Na střední škole Merlinovi

nabízela stipendium většina prestižních fotbalových týmů z celé země. Na vysoké škole získal Outlandovu trofej jako nejlepší hráč země na své pozici. Merlin se nakonec stal třetím hráčem, který byl vybrán, aby hrál v Národní fotbalové lize, a odehrál úžasných 14 sezón po sobě. V roce 1982 byl uveden do Síně slávy hráčů profesionálního fotbalu.²⁰

Oběd s trenérem ze Stanfordu jsme měli v restauraci Bluebird v utažském Loganu. Poté, co jsme si podali ruce, se mi již ani jednou nepodíval do očí. Mluvil přímo k Merlinovi a mě si nevšímal. Po

obědě se ke mně poprvé obrátil, ale nepamatoval si, jak se jmenuji. Poté Merlinovi řekl: „Pokud si vybereš Stanford a budeš s sebou chtít přivést svého kamaráda, tak pokud má dostatečně dobré známky, mohli bychom to snad nějak zařídit.“ Tento zážitek mě utvrdil v tom, že mám poslechnout tatínkovu moudrou radu.

Mým úmyslem není zrazovat od sportu, používání internetu nebo dalších hodnotných činností, které mladé lidi baví. Jsou to však činnosti, které vyžadují umírněnost, rovnováhu a moudrost. Když je používáme moudře, obohacují nám život.

Povzbuzuji ale všechny, mladé i starší, abyste přehodnotili své cíle a úkoly a usilovali o osvojení větší sebekázně. To, co každý den děláme a jak se rozhodujeme, má být v souladu s našimi cíli. Musíme se povznést nad ospravedlňování se a nad rozptýlení. Je obzvláště důležité, abychom činili rozhodnutí, která jsou v souladu se smlouvami, že budeme sloužit Ježíši Kristu ve spravedlivosti.²¹ Z tohoto míčku nesmíme spustit oči ani ho nechat spadnout – v žádném případě.

Tento život je dobou na to, abychom se připravili na setkání s Bohem.²² Jsme šťastní, radostní lidé. Ceníme si dobrého smyslu pro humor a vážíme si neorganizovaných chvil s přáteli a s rodinou. Musíme si však uvědomit, že náš přístup k životu a všechna naše rozhodnutí musí být založena na opravdovém úmyslu. Rozptýlení a ospravedlňování, která omezují náš pokrok, jsou sama o sobě dost škodlivá, ale když oslabují víru v Ježíše Krista a Jeho Církev, jsou tragická.

Modlím se o to, abychom se jakožto nositelé kněžství chovali tak, aby to bylo v souladu s ušlechtilými záměry, které jsou požadovány od těch, kteří slouží Mistru. Ve všem máme pamatovat na to, že být „[udatnými] ve svědectví o Ježíšovi“ je onou velikou zkouškou oddělující celestiální a terestriální království.²³ Chceme se nacházet na celestiální straně této dělicí čáry. Jako jeden z Jeho apoštolů vydávám vroucí svědectví o tom, že Usmíření je skutečné, a svědčím o božskosti Ježíše Krista, našeho Spasitele. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Lee Mendelson-Bill Melendez Production TV Specials.
2. Lucy si vždy ospravedlnila, proč jí míček spadl, ať již kvůli rušivému vlivu měsíce Saturna, nebo kvůli možné přítomnosti toxických látek v rukavici.

3. Viz „Decisions Determine Destiny“, 8. kapitola v *Pathways to Perfection: Discourses of Thomas S. Monson* (1973), 57–65.
4. Viz Izaiáš 7:15.
5. „Kdyby činění tak snadné bylo jak vědění kterak co činiti, z kapliček staly by se kostely, a paláce z chýšů chudých lidí.“ (William Shakespeare, *Kupec benátský*, 1. jednání, 2. výstup, řádky 12–14.)
6. Nauka a smlouvy 58:27.
7. Viz *Adjusting to Missionary Life* (brožurka, 2013), 23–49.
8. Viz Stephanie Rosenbloom, „Dealing with Digital Cruelty“, *New York Times*, Aug. 24, 2014, SR1.
9. Randall L. Ridd, „Pokolení možností“, *Liahona*, květen 2014, 56.
10. Viz Nauka a smlouvy 45:26.
11. Viz David A. Bednar, „Zaplavte zemi jako povodeň“ (proslov pronesený na BYU Campus Education Week, 19. srpna 2014); lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/to-sweep-the-earth-as-with-a-flood.
12. Arthur C. Brooks, „Love People, Not Pleasure“, *New York Times*, July 20, 2014, SR1.
13. Naneštěstí jedním rozptýlením, které se v dnešní době rozšiřuje, je čistá pošetilost. Když Spasitel jmenoval některé věci, které mohou člověka poskvřnit, zahrnul mezi ně i pošetilost. (Viz Marek 7:22.)
14. Toto se přihodilo jak v dávném Řecku a Římě, tak civilizacím v Knize Mormonově.
15. Viz Frederic W. Farrar, *The Life and Work of St. Paul* (1898), 302. Byli tam filozofové všeho druhu včetně epikurejců a stoiků, znepřátelených skupin, které někteří popisovali jako farizeje a saduceje pohanského světa. Viz také Quentin L. Cook, „Looking beyond the Mark“, *Liahona*, Mar. 2003, 21–24.
16. Skutkové 17:21.
17. Skutkové 17:32.
18. Farrar, *The Life and Work of St. Paul*, 312.
19. Viz Dallin H. Oaks, „Dobré, lepší, nejlepší“, *Liahona*, listopad 2007, 104–108.
20. Merlin Olsen byl hráčem amerického fotbalu, který byl uveden do Síně slávy, hercem a komentátorem televizní stanice NBC, pro kterou komentoval Národní ligu amerického fotbalu. Když hrál fotbal za Utažskou státní univerzitu, získal ocenění Outland Trophy. Hrál profesionálně za tým Los Angeles Rams. Vedle herce Michaela Landona si zahrál roli Jonathana Garveyho v televizním seriálu *Little House on the Prairie* a hrál také ve vlastním televizním seriálu *Father Murphy*. Merlin již zemřel (11. března 2010) a velmi nám chybí.
21. Viz Nauka a smlouvy 76:5.
22. Viz Alma 34:32.
23. Nauka a smlouvy 76:79.

Starší Craig C. Christensen
Předsednictvo Sedmdesáti

Vím o těchto věcech sám od sebe

Osobní poznání toho, že znovuzřízené evangelium Ježíše Krista je pravdivé, může být jednou z nejdůležitějších a nejradostnějších věcí v životě.

Drazí bratři, všichni jsme nepřetržitě inspirováni osobním příkladem a kněžskou službou presidenta Thomase S. Monsona. Nedávno se někdo zeptal několika jáhnů: „Co na presidentu Monsonovi nejvíc obdivujete?“ Jeden jáhen si vzpomněl na příběh, jak president Monson, když byl malý, dal své hračky potřebným kamarádům. Jiný zmínil to, jak president Monson pečoval o mnohé vdovy ve svém sboru. Třetí jáhen poznamenal, že byl povolán apoštolem jako velmi mladý a že od té doby žehná lidem po celém světě. Pak jeden mladý muž řekl: „Na presidentu Monsonovi obdivuji nejvíc jeho silné svědectví.“

My všichni skutečně pocítujeme ono zvláštní svědectví našeho proroka o Spasiteli Ježíši Kristu a jeho závazek vždy jednat podle nabádání Ducha. S každým příběhem, o který se s námi president Monson podělí, nás vyzývá k tomu, abychom žili plněji podle evangelia a usilovali o vlastní svědectví a posilovali ho. Připomeňme si, co pronesl od tohoto pultu před několika málo konferencemi: „Abychom dokázali být silní a odolávat všem silám,

které nás táhnou špatným směrem, ... musíme mít vlastní svědectví. Ať je vám 12, nebo 112 – nebo něco mezi tím – můžete sami pro sebe poznat, že evangelium Ježíše Krista je pravdivé.“¹

Ačkoli mé dnešní poselství je určeno těm, kterým je spíše 12 než 112, zásady, které zmíním, se týkají všech. V reakci na slova presidenta Monsona bych se rád zeptal: Ví každý z nás sám pro sebe, že evangelium Ježíše Krista je pravdivé? Dokážeme s jistotou říci, že naše svědectví je skutečně naše?

Znovu cituji presidenta Monsona: „Já tvrdím, že do bezpečí [před hříchem a zlem, jež vás obklopují,] vás pomůže dovést silné svědectví o našem Spasiteli a Jeho evangeliu. ... Pokud o tomto ještě nemáte svědectví, udělejte vše, co je potřeba, abyste ho získali. Je nezbytně nutné, abyste měli vlastní svědectví, neboť svědectví druhých vás daleko nedonese.“²

Vím o těchto věcech sám od sebe

Osobní poznání toho, že znovuzřízené evangelium Ježíše Krista je pravdivé, může být jednou z nejdůležitějších a nejradostnějších věcí v životě. Možná budeme muset začít tím, že se budeme spoléhat na svědectví druhých a budeme říkat, tak jako mladí válečníci: „Nepochybujeme o tom, že naše matky to věděly.“³ To je dobrý začátek, ale musíme na tom začít stavět. Abychom byli silní, pokud jde o život podle evangelia, není nic důležitějšího než obdržet a posilovat své vlastní svědectví. Musíme být schopni spolu s Almou prohlásit: „Vím o těchto věcech sám od sebe.“⁴

„A jak myslíte, že vím o jistotě jejich?“ pokračoval Alma. „Vizte, pravím vám, že mi byly oznámeny Svatým Duchem Božím. Vizte, po mnoho dnů jsem se postil a modlil, abych mohl poznati tyto věci sám za sebe. A nyní opravdu vím sám za sebe, že jsou pravdivé.“⁵

Přeji si spatřit to, co viděl můj otec

Tak jako Alma, i Nefi poznal pravdu sám za sebe. Poté, co Nefi slyšel svého otce vyprávět o jeho mnohých duchovních zážitcích, chtěl poznat to, co věděl jeho otec. Toto bylo více než jen pouhá zvědavost – bylo to něco, po čem hladověl a žíznil. Ačkoli byl „velmi mlád, ... velmi toužil znáti tajemství Boží“.⁶ Přál si, aby „viděl a slyšel a znal tyto věci, mocí Ducha Svatého“.⁷

Zatímco Nefi „seděl přemítaje v srdci svém“, byl „unesen Duchem ... na nesmírně vysokou horu“, kde se ho Duch zeptal: „Co si přeješ?“ Jeho odpověď byla prostá: „Přeji si spatřiti to, co viděl můj otec.“⁸ Nefi byl díky svému věřícímu srdci a pečlivému úsilí požehnan úžasným zážitkem. Obdržel svědectví o budoucím narození, životě a Ukřižování Spasitele Ježíše Krista; spatřil příchod Knihy Mormonovy a Znovuzřízení evangelia v posledních dnech – a to vše následkem své upřímné touhy poznat tyto věci sám za sebe.⁹

Tyto osobní zážitky s Pánem připravily Nefiho na protivenství a zkoušky, kterým měl brzy čelit. Díky nim byl pevný, i když další členové jeho rodiny se potýkali s problémy. Dokázal to proto, že sám pro sebe *poznal* a sám za sebe *věděl*. Byl požehnan vlastním svědectvím.

Žádejž ... od Boha

Podobně jako Nefi byl i Prorok Joseph Smith „velmi mlád“, když byla jeho „mysl pobízena k vážnému uvažování“ o duchovních pravdách. Pro Josepha to byla doba „[velikého] neklidu“, kdy byl obklopen protichůdnými a matoucími poselstvími ohledně

náboženství. Chtěl vědět, která církev byla pravdivá.¹⁰ Byl inspirován těmito slovy z Bible: „Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha,“¹¹ a tak začal sám jednat, aby našel odpověď. Jednoho krásného rána na jaře roku 1820 odešel do lesíku a poklekl k modlitbě. Díky své víře a protože Bůh chtěl, aby vykonal zvláštní dílo, obdržel Joseph nádherné vidění Boha Otce a Jeho Syna, Ježíše Krista, a sám pro sebe poznal, co má udělat.

Vidíte v Josephově zážitku vzor, který byste mohli uplatnit i při usilování o vlastní svědectví nebo při jeho posilování? Joseph umožnil písmům, aby mu pronikla do srdce. Hluboce o nich přemítal a vztáhl je na svou situaci. Poté jednal podle toho, co zjistil. Výsledkem bylo ono nádherné První vidění – a vše, co přišlo po něm. Tato Církev byla v podstatě doslova založena na zásadě, že každý – i 14letý farmářský chlapec – může „žádat od Boha“ a obdržet odpovědi na své modlitby.

Co je tedy svědectví?

Často slyšíme členy Církve říkat, že jejich svědectví o evangeliu je

to nejdrahocennější, co mají. Je to posvátný dar od Boha, který získáváme mocí Ducha Svätého. Je to ona pokojná a neochvějná jistota, jež se dostavuje tehdy, když studujeme, modlíme se a žijeme podle evangelia. Je to onen pocit, kdy Duch Svätý dosvědčuje naší duši, že to, čemu se učíme a co děláme, je správné.

Někteří lidé mluví o svědectví, jako by to byl vypínač – buď je vypnuto, nebo zapnuto; buď svědectví máte, nebo ho nemáte. Ve skutečnosti je ale svědectví spíše jako strom, který prochází různými obdobími růstu a vývoje. Jedny z nejvyšších stromů na zemi jsou sekvoje v národním parku Redwood na západě Spojených států. Když stojíte u paty těchto mohutných stromů, ohromí vás představa, že každý z nich vyrostl z malého semínka. A tak je to i s naším svědectvím. Ačkoli mohlo začít jedním duchovním zážitkem, tak s postupem času roste a rozvíjí se díky neustálé výživě a častým duchovním prožitkům.

Nikoho tedy nepřekvapí, že když prorok Alma vysvětloval, jak máme svědectví rozvíjet, mluvil o seménku, z něhož vyroste strom. „Jestliže dopřejete místa,“ řekl, „aby v srdci

Kapské Město v Jihoafrické republice

vašem mohlo být zasazeno seménko, vizte, je-li to pravé seménko neboli dobré seménko, nevypudíte-li je nevírou svou, ... počne v prsou vašich bobtnati; a když ucítíte tyto pohyby, jak bobtná, počnete si říkati – Musí nezbytně být, že to je dobré seménko, neboli ono slovo je dobré, neboť počíná rozšiřovati duši mou; ano, počíná osvěcovati porozumění mé, ano, počíná mi být lahodným.¹²

A právě tak svědectví často začíná – posvátnými, osvěcujícími a ujišťujícími pocity, jež nám dosvědčují, že slovo Boží je pravdivé. Nicméně, ač jsou tyto pocity jakkoli úžasné, jsou pouhým začátkem. Práce na rozvíjení vašeho svědectví tím není ukončena – stejně jako není ukončen růst sekvoje, když ze země vyraší první malý výhonek. Pokud budeme ignorovat nebo zanedbávat tato raná duchovní vnuknutí, pokud je nebudeme vyživovat neustálým studiem písem a modlitbou a snahou získat další zážitky s Duchem, naše pocity se utlumí a naše svědectví zeslábne.

Jak to vyjádřil Alma: „Zanedbáte-li strom a nebudete-li myslet na výživu jeho, vizte, žádné kořeny nezapustí; a když přijde sluneční žár a spálí ho, protože nemá žádné kořeny, uschne a vy ho vytrhnete a odhodíte.“¹³

Ve většině případů naše svědectví poroste tak, jako roste strom

– postupně, téměř nepostřehnutelně, jako výsledek naší neustálé péče a vytrvalého úsilí. „Ale jestliže budete slovo vyživovati,“ slibuje Alma, „ano, vyživovati strom, když počíná růsti, vírou svou s velikou pílí a s trpělivostí, a jestliže budete vyhlížeti ovoce jeho, zapustí kořeny; a vizte, bude to strom vyrůstající k životu věčnému.“¹⁴

Nyní je ten správný čas; dnešek je ten správný den

Mé vlastní svědectví začalo tím, že jsem studoval nauky uvedené v Knize Mormonově a přemítal o nich. Když jsem poklekl, abych se v pokorné modlitbě zeptal Boha, Duch Svatý mé duši dosvědčil, že to, co jsem četl, je pravdivé. Toto rané svědectví se stalo katalyzátorem pro mé svědectví o mnoha dalších pravdách evangelia, neboť, jak učil president Monson:

„Když poznáme, že Kniha Mormonova je pravdivá, následuje poznání toho, že Joseph Smith byl opravdu prorokem a že viděl Boha Věčného Otce a Jeho Syna, Ježíše Krista. Následuje také poznání toho, že evangelium bylo znovuzříženo v těchto posledních dnech prostřednictvím Josepha Smitha – včetně znovuzřížení Aronova i Melchisedechova kněžství.“¹⁵ Od té doby jsem měl spoustu posvátných zážitků s Duchem Svatým, které mi opakovaně potvrzovaly to, že Ježíš

Kristus je Spasitel světa a že Jeho znovuzřížené evangelium je pravdivé. Spolu s Almou mohu s jistotou říci, že o těchto věcech vím sám od sebe.

Mladí přátelé, nyní je ten správný čas a dnešek je ten správný den k tomu, abychom sami pro sebe poznali nebo se znovu ujistili o tom, že evangelium je pravdivé. Každý z nás má vykonat důležité dílo. Abychom mohli toto dílo konat a abychom byli ochraňováni před světskými vlivy, které na nás, jak se zdá, působí ze všech stran, musíme mít takovou víru, jakou měli Alma, Nefi a mladý Joseph Smith, abychom obdrželi a rozvinuli své vlastní svědectví.

Tak jako onen mladý jáhen, o kterém jsem mluvil na začátku, i já obdivuji presidenta Monsona za jeho svědectví. Jeho svědectví je jako vysoká sekvoje; ale i svědectví presidenta Monsona muselo s postupem času vyrůst a rozvinout se. Sami pro sebe můžeme poznat, tak jako president Monson, že Ježíš Kristus je náš Spasitel a Vykupitel světa, že Joseph Smith je prorokem Znovuzřížení, včetně znovuzřížení kněžství Božího. My jsme nositeli onoho svatého kněžství. Kéž toto všechno poznáme sami pro sebe, o to se pokorně modlím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Thomas S. Monson, „Mějte odvahu stát si za svým“, listopad 2011, 62.
2. Thomas S. Monson, „Kněžská moc“, květen 2011, 66.
3. Alma 56:48.
4. Alma 5:46.
5. Alma 5:45–46.
6. 1. Nefi 2:16.
7. 1. Nefi 10:17.
8. 1. Nefi 11:1–3.
9. Viz 1. Nefi 11–14.
10. Viz Joseph Smith–Životopis 1:8–10.
11. Jakub 1:5.
12. Alma 32:28.
13. Alma 32:38.
14. Alma 32:41.
15. Thomas S. Monson, listopad 2011, 67.

Biskup Dean M. Davies

Druhý rádce v Předsedajícím biskupstvu

Zákon pústu – osobní zodpovědnost za péči o chudé a potřebné

Jako následovníci Spasitele máme osobní zodpovědnost pečovat o chudé a potřebné.

Drazí bratři, mám rád kněžství a jsem moc rád, že jsem zde s vámi. Jsem nesmírně vděčný za to, že můžeme v této veliké věci sloužit společně.

Žijeme v pozoruhodné době. Zázračný pokrok v lékařství, vědě a technice zdokonaluje kvalitu života mnoha lidí. Přesto jsme však svědky i velikého lidského utrpení a nouze. Kromě válek a pověstí o válkách ovlivňuje život milionů lidí po celém světě rostoucí počet přírodních katastrof – včetně záplav, požárů, zemětřesení a nemocí.

Vedoucí Církve se pozorně zajímají o blaho Božích dětí, ať jsou kdekoli. Kdykoli a kdekoli je to možné, jsou církevní zdroje pro nouzové situace poskytovány na pomoc těm, kteří to potřebují. Například vloni v listopadu udeřil na ostrovní národ Filipíny tajfun Haiyan.

Tento supertajfun 5. kategorie za sebou zanechal rozsáhlé zpusošení a utrpení. Byla zničena celá města; mnoho lidí přišlo o život; miliony domů byly značně poškozeny nebo

zničeny a nefungovaly ani základní služby jako dodávky vody, kanalizace či elektřina.

Církevní zdroje byly k dispozici za několik málo hodin po této katastrofě. Členové Církve na Filipínách se vydali zachraňovat své bratry a sestry tím, že členům i nečlenům poskytli potraviny, vodu, oblečení a hygienické balíčky.

Kdykoli a kdekoli je to možné, jsou církevní zdroje pro nouzové situace poskytovány na pomoc těm, kteří to potřebují.

Církevní sborové domy se staly útočištěm pro tisíce lidí bez domova. Pod vedením předsednictva území a místních vedoucích kněžství, z nichž mnozí přišli o všechno, co měli, bylo zjištěno, v jakém stavu jsou všichni členové a zda jsou v bezpečí. Začaly vznikat inspirované plány na to, jak členům pomoci opět získat přijatelné životní podmínky a soběstačnost.

Členům Církve byly poskytnuty skromné prostředky, aby si mohli znovu postavit dřevěné přístřešky a domy. Nebyla to ale nějaká almužna. Členové byli vyškoleni a potřebnou práci vykonali nejprve sami pro sebe a poté i pro druhé.

Jedním z toho vyplývajících požehnání bylo to, že díky tomu, že si členové osvojili tesařské, instalatérské a další stavební dovednosti, mohli získat dobré pracovní příležitosti při opětovné výstavbě nedalekých měst a vesnic.

Péče o chudé a potřebné je základní naukou evangelia a základním prvkem věčného plánu spasení.

Jehova před svým působením ve smrtelnosti skrze svého proroka prohlásil: „Nebo nebudete bez chudých v zemi vaší; protož přikazuji tobě, řka: Abys ochotně otvíral ruku svou bratru svému, chudému svému a nuznému svému v zemi své.“¹

V dnešní době je péče o chudé a potřebné jednou ze čtyř božsky daných zodpovědností Církve, které pomáhají jednotlivcům a rodinám připravit se na oslavení.²

Péče o chudé a potřebné se týká časného i duchovního spasení. Zahnuje jak službu jednotlivých členů Církve, kteří osobně pečují o chudé a potřebné, tak i formální církevní program sociální péče, který spravují kněžské autority.

Ústředním bodem Pánova plánu pro péči o chudé a potřebné je *zákon*

půstu. „Pán ustanovil zákon půstu a postní oběti, aby mohl žehnat svému lidu a poskytl mu způsob, jak sloužit potřebným.“³

Jako následovníci Spasitele máme osobní zodpovědnost pečovat o chudé a potřebné. Věrní členové Církve, ať jsou kdekoli, pomáhají tím, že se každý měsíc postí – zdržují se jídla a vody po dobu 24 hodin – a poté Církvi dávají finanční postní oběť, která se rovná přinejmenším hodnotě jídla, které by jinak snědli.

V každé rodině se mají s modlitbou brát na zřetel a vyučovat tato Izaiášova slova:

„Není-liž toto půst, kterýž obliбуji: Rozvázati svazky bezbožnosti; roztrhnouti snopky obtěžující, a potřené propustiti svobodné, a tak všelijaké jeho abyste roztrhli?

Není-liž: Abys lámal lačnému chléb svůj, a chudé vypověděně abys uvedl do domu? Viděl-li bys nahého, abys jej přioděl, a před tělem svým abys se neskrýval.“⁴

Izaiáš pak vyjmenovává úžasná požehnání, jež Pán slibuje těm, kteří zákon půstu dodržují. Říká:

„Tehdáž se vyrazí jako jitřní záře světlo tvé, a zdraví tvé rychle zkvete; předcházeš tě zajisté bude spravedlnost tvá, a sláva Hospodinova zbeře tě.

Tehdy volati budeš, a Hospodin vyslyší tě; zavoláš, a řekneš: [Zde] jsem. ...

A vyleješ-li lačnému duši svou, a strápenou duši nasytíš-li: vzejde v temnostech světlo tvé, a mrákota tvá bude jako poledne.

[A] povede tě Hospodin ustavičně, a nasytí i v náramné sucho duši tvou.“⁵

President Harold B. Lee ohledně těchto veršů řekl: „Nesmírná požehnání, která vyplývají [z půstu], byla popisována v každé dispensaci a zde nám Pán skrze svého velkého proroka říká, proč se postíme a jaká požehnání z půstu plynou. ... Pokud prozkoumáte ... 58. kapitolu knihy Izaiášovy, odhalíte, proč Pán chce, abychom platili postní oběti, proč chce, abychom se postili. Právě díky tomu, že toto činíme, můžeme volat a Pán může odpovídat. Můžeme zvolat a Pán řekne: ‚Zde jsem.‘“

President Lee dodává: „Chceme se někdy dostat do situace, kdy budeme volat, a On neodpoví? Kdy v nouzi zvoláme, a On s námi nebude? Myslím, že je na čase, abychom o těchto základních zásadách přemýšleli, protože před námi jsou dny, kdy budeme potřebovat více a více Pánových požehnání, až se soudy vylijí bez zředění na celou zemi.“⁶

Náš milovaný prorok, president Thomas S. Monson, se podělil

o svědectví ohledně těchto zásad – o svědectví zrozené z osobní zkušenosti. Řekl: „Žádný člen Církve, který kdy pomáhal potřebným, nikdy na tuto zkušenost nezapomene, ani jí nebude litovat. Pracovitost, spřívnost, soběstačnost a dělení se s druhými nejsou pro nás ničím novým.“⁷

Bratří, členové Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů jsou lidem, který uzavírá smlouvy a dodržuje přikázání. Nevybavuji si žádný zákon, žádné přikázání, které, pokud se věrně dodržuje, by bylo snadnější zachovávat a které by poskytovalo větší požehnání než zákon půstu. Když se postíme a dáváme poctivé postní oběti, přispíváme do Pánovy záso-bárny tím, co bychom bývali zaplatili za jídlo. Nevyžaduje to peněžní oběť, která by převyšovala to, co bychom obvykle vynaložili. A zároveň, jak již bylo řečeno, jsou nám slíbena neobyčejná požehnání.

Zákon půstu platí pro všechny členy Církve. I malé děti se mohou učit postit, nejprve vynecháním jednoho jídla a poté dvou – podle toho, jak jsou schopny zákon půstu chápat a fyzicky ho dodržovat. Manželé a manželky, svobodní členové, mládež a děti mají půst zahájit modlitbou – s projevem vděčnosti za požehnání ve svém životě a s prosbou o Pánova požehnání a posilu během půstu. K úplnému naplnění zákona půstu dochází ve chvíli, kdy se biskupovi, Pánovu zástupci, předá postní oběť.

Biskupové, vy řídíte sociální péči ve sboru. Máte božské pověření vyhledávat chudé a pečovat o ně. S pomocí presidentky Pomocného sdružení a vedoucích kvora Melchisedechova kněžství je vaším cílem pomáhat členům, aby si dokázali pomoci sami a stali se soběstačnými. Zaoptařujete časné a duchovní potřeby členů tím, že pečlivě používáte postní

oběti jako dočasnou podporu a jako doplněk k prostředkům ze strany širší rodiny a komunity. Když budete při pomáhání chudým a potřebným s modlitbou používat klíče kněžství a rozlišování, poznáte, že správné používání postních obětí má za cíl zajišťovat základní životní potřeby, nikoli udržovat životní styl.

Vy, presidenti kvor Aronova kněžství, máte klíče a moc spravovat vnější obřady. Spolupracujte s biskupem a učíte členy kvora povinností v kněžství a tomu, aby vyhledávali členy Církve a dávali jim příležitost k půstu něčím přispět. Zatímco jakožto nositelé Aronova kněžství zvelebujete své kněžské zodpovědnosti a nabízíte tuto příležitost všem členům Církve, často umožňujete získat slíbená požehnání plynoucí z půstu těm, kteří to potřebují nejvíce. Budete svědky toho, že tento duch péče o chudé a potřebné má moc obměkčit jinak zatvrzelé srdce druhých a požehnat životu těch, kteří možná chodí na shromáždění nepravidelně.

President Monson řekl: „Ti biskupové, kteří organizují kvora Aronova kněžství tak, aby se zapojovala do výběru postních obětí, zjistí, že v této posvátné zodpovědnosti dosahují většího úspěchu.“⁸

Biskupové, pamatujte na to, že v různých územích a zemích se mohou okolnosti lišit. V oblasti, kde žijete, může být nepraktické, aby členové kvora Aronova kněžství kontaktovali členy u nich doma. Ale vyzýváme vás, abyste s modlitbou zvážili tuto prorokovu radu a usilovali o inspiraci ohledně toho, jak vhodně mohou nositelé Aronova kněžství ve vašem sboru zvelebovat kněžství tím, že se zapojí do výběru postních obětí.

Ve 27. kapitole 3. Nefiho se vzkříšený Pán zeptal: „Jakými lidmi máte být?“ A odpověděl: „Dokonce jako já jsem.“⁹ Když na sebe vezmeme jméno Kristovo a budeme se Ho snažit následovat, obdržíme Jeho obraz do své tváře a staneme se více takovými, jako je On. Péče o chudé a potřebné

je základní součástí Spasitelovy služby. Projevuje se ve všem, co dělá. Nabízí nám všem pomocnou ruku a pozvedává nás. Jeho jho je snadné a Jeho břímě lehké. Vyzývám každého z nás, abychom se stali více takovými, jako je Spasitel, tím, že budeme pečovat o chudé a potřebné, věrně dodržovat zákon půstu a přispívat štědrými postními obětmi. Pokorně svědčím o tom, že věrná péče o chudé a potřebné je odrazem duchovní vyzrálosti a požehná dárce i příjemci. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Deuteronomium 15:11.
2. Viz *Příručka 2: Správa Církve* (překlad vybraných kapitol, 2010), 2.2.
3. *Příručka 2*, 6.1.2.
4. Izaiáš 58:6–7.
5. Izaiáš 58:8–11.
6. Harold B. Lee, „Listen, and Obey“ (Welfare Agricultural Meeting, Apr. 3, 1971), kopie strojového přepisu, 14, Church History Library, Salt Lake City.
7. Thomas S. Monson, „Are We Prepared?“ *Liahona*, Sept. 2014, 4.
8. Thomas S. Monson, na setkání s Předsedajícím biskupstvem, 28. února 2014.
9. 3. Nefi 27:27.

President Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

„Jsem to já, Pane?“

Musíme odložit pýchu, přenést se přes svou ješitnost a s pokorou se zeptat: „Jsem to já, Pane?“

Pro našeho milovaného Spasitele nadešel poslední večer ve smrtelnosti – večer, kdy se chystal přinést sám sebe jako výkupné za celé lidstvo. Když lámal chléb se svými učedníky, řekl něco, co jim muselo naplnit srdce nesmírnou úzkostí a hlubokým žalem. „Jeden z vás mne zradí,“ řekl jim.

Učedníci nepochybovali, že to, co právě řekl, byla pravda. Ani se nerozhledli kolem, aby na někoho ukázali a zeptali se: „Je to tenhle?“

Místo toho s velikým zármutkem „počali každý z nich říci jemu: *[Jsem to já], Pane?*“¹

Říkám si, co bychom asi dělali my, kdyby něco takového řekl Spasitel nám. Rozhlédli bychom se kolem a v srdci si řekli: „Nejspíš mluví o bratru Novákovi. Ten mi vždycky připadal zvláštní“; nebo: „Jsem rád, že je tu bratr Svoboda. Ten to opravdu potřebuje slyšet“? Nebo bychom se, tak jako tito dávní učedníci, podívali do svého nitra a položili si onu pronikavou otázku: „Jsem to já?“

V těchto prostých slovech: „*Jsem to já, Pane?*“ se skrývá počátek moudrosti a cesta k osobnímu obrácení a trvalé proměně.

Podobenství o pampeliškách

Byl jednou jeden muž, který se vždy večer rád procházel po čtvrti,

v níž bydlel. Obzvláště se těšival na to, až bude procházet kolem domu svého souseda. Tento soused měl vždy perfektně posekaný trávník, rozkvetlé květiny a zdravé stromy poskytující dokonalý stín. Bylo zřejmé, že soused dělá všechno pro to, aby měl krásný trávník.

Ale jednou, když onen muž procházel kolem sousedova domu, si uprostřed tohoto nádherného trávníku všiml osamělé obrovské žluté pampelišky.

Vypadala tam tak nepřírozeně, až ho to zarazilo. Proč ji soused nevytrhl? To si jí nevšiml? To neví, že pampeliška může vypustit semínka, z nichž by mohl vyklíčit tucet dalších výhonků tohoto plevelu?

Muž nedokázal z této osamocené pampelišky spustit oči a chtěl s tím něco udělat. Že by ji prostě vytrhl? Nebo postříkal prostředkem na hubení plevelu? Možná kdyby se připlížil nenápadně v noci, mohl by ji potají vytrhnout.

Cestou domů nedokázal myslet na nic jiného. Vstoupil do svého domu, aniž by byl jen letmým pohledem zavadil o svou zahrádku před domem – která byla posetá stovkami žlutých pampelišek.

Břevna a třísky

Připomíná vám tento příběh jistá Spasitelova slova?

„Kterakž pak vidíš [třísku] v oku bratra svého, a v oku svém břevna [nezaznamenáš]? ...“

Vyjmi nejprv břevno z oka svého, a tehdy prohlédneš, abys vyňal [třísku] z oka bratra svého.“²

Tato záležitost s břevny a třískami je, jak se zdá, úzce spjata s naší neschopností vidět sebe sama v jasném světle. Nejsem si jist, proč jsme schopni tak dobře diagnostikovat neduhy druhých a doporučovat jim nejvhodnější nápravná opatření, zatímco u sebe často žádné problémy nespatřujeme.

Před několika lety vyšel článek o muži, který věřil tomu, že když si potře obličej šťávou z citronů, bude neviditelný pro kamery. A tak si potřel obličej citronovou šťávou a šel vylopit dvě banky. Netrvalo to dlouho a byl zatčen poté, co se jeho obličej objevil ve večerních zprávách. Když mu policie pustila záznamy z bezpečnostních kamer, na kterých byl vidět, nevěřil vlastním očím. Namítl: „Ale vždyť jsem měl na obličej citronovou šťávu!“³

Když se o této příhodě dozvěděl jeden vědec z Cornellovy univerzity, zaujalo ho, že je vůbec možné, aby

si člověk takto vážně neuvědomoval svou vlastní neschopnost. Aby se zjistilo, zda se jedná o obecný problém, požádali dva vědci několik studentů univerzity o účast na řadě testů týkajících se rozličných životních dovedností a poté je požádali, aby sami sebe ohodnotili. Studenti, kteří podali slabý výkon, byli mezi těmi, kteří své schopnosti ohodnotili nejméně přesně – někteří z nich se domnívali, že jejich výsledky jsou až pětkrát lepší, než jaké ve skutečnosti byly.⁴

Tato studie byla provedena několikrát s mnoha obměnami a pokaždé potvrdila tentýž závěr: mnohým z nás se nedaří vidět sami sebe takové, jací skutečně jsme, a dokonce i úspěšní lidé přeceňují svůj přínos a podceňují přínos druhých.⁵

Když se přeceníme v tom, jak dobří jsme řidiči nebo jak daleko dokážeme odpálit golfový míček, nebude to nejspíš nic vážného. Když ale začneme věřit tomu, že náš přínos doma, v práci a v Církvi je větší, než jaký ve skutečnosti je, staneme se slepými vůči požehnáním a příležitostem, díky nimž bychom se mohli významně a zásadně zlepšovat.

Duchovní mrtvé úhly

Jeden můj známý žil ve sboru, který vykazoval jedny z nejlepších statistik v celé Církvi – návštěvnost byla vysoká, míra domácího učení byla vysoká, děti z Primárek se vždy chovaly vzorně, na akcích sboru se podávalo výtečné jídlo, které členům jen zřídka kdy spadlo na podlahu sborového domu, a myslím, že při církevních sportovních zápasech se nikdy nikdo nehádal.

Později byl tento můj přítel s manželkou povolán na misi. Když se po třech letech vrátili domů, byli oba zděšení, když zjistili, že během doby,

kdy byli pryč, se rozvedlo jedenáct manželských párů.

Ačkoli tento sbor vykazoval navenek ve všech ohledech věnost a sílu, v srdci a životě jeho členů se odehrávalo cosi velmi nešťastného. A je znepokojivé, že takováto situace není nijak výjimečná. K takovýmto hrozným a často zbytečným věcem dochází tehdy, když se členové Církve vzdalují od zásad evangelia. Navenek se mohou jevit jako učedníci Ježíše Krista, ale uvnitř v srdci se Spasiteli a Jeho učení vzdalují. Postupně se odvracejí od věcí Ducha a zaměřují se spíše na věci světa.

Kdysi způsobilí nositelé kněžství si začnou říkat, že Církev je sice dobrá věc pro ženy a děti, ale ne pro ně. Nebo jsou někteří přesvědčeni o tom, že kvůli své zaneprázdněnosti nebo zvláštním okolnostem jsou zproštěni povinnosti konat každodenní skutky oddanosti a služby, jež by je udržovaly nablízku Duchu. V tomto věku sebeospravedlňování a narcismu je snadné stát se docela kreativními v nacházení výmluv, proč pravidelně nerozmlouváme s Bohem v modlitbě,

proč odkládáme studium písem, neúčastníme se církevních shromáždění a rodinných domácích večerů nebo proč neplatíme poctivý desátek a oběti.

Drazí bratři, nahlédněte prosím do svého nitra a položte si tuto jednoduchou otázku: „*Jsem to já, Pane?*“

Vzdalujete se – být jen nepatrně – od „[evangelia] blahoslaveného Boha, kteréž [vám] jest svěřeno“?⁶ Dovolujete „[bohu] světa tohoto“, aby vám zatemňoval mysl před světlem slavného evangelia Kristova?⁷

Milovaní přátelé, drazí bratři, položte si otázku: „Kde jest poklad můj?“

Lpí vaše srdce na pohodlných věcech tohoto světa, nebo se zaměřuje na nauky horlivého Ježíše Krista? „Nebo kdež jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše.“⁸

Přebývá ve vašem srdci Duch Boží? Jste „vkořeneční a založení“ v lásce k Bohu a k bližním? Věnujete dostatek času a tvořivosti tomu, abyste vnášeli štěstí do svého manželství a rodiny? Investujete energii do onoho vznešeného cíle, abyste chápali a prožívali „šírokost, a dlouhost, a hlubokost,

a vysokost“⁹ znovuzřízeného evangelia Ježíše Krista?

Bratři, pokud je vaší velikou touhou zvelebovat křesťanské vlastnosti víry, ctivosti, poznání, zdrženlivosti, trpělivosti, bratrské laskavosti, zbožnosti, pravé lásky, pokory a služby,¹⁰ Nebeský Otec z vás učiní „nástroj v rukou svých ke spasení mnoha duší“.¹¹

Zamýšlení se nad životem

Bratři, každý z nás nerad přiznává, že se odchyluje od správného kurzu. Často se zdráháme podívat hluboko do duše a postavit se svým slabostem, omezením a obavám. A když se pak zamýšlíme nad svým životem, díváme se přes filtr předsudků, výmluv a historek, které sami sobě vyprávíme, abychom si ospravedlnili nevhodné myšlenky a skutky.

Ovšem schopnost vidět sebe sama v jasném světle je naprosto zásadní pro to, abychom duchovně rostli a prospívali. Pokud naše slabosti a nedostatky zůstávají skryté ve stínu, pak je vykupující moc Spasitele nemůže uzdravit a učinit z nich silné stránky.¹² Naše slepota vůči lidským slabostem paradoxně způsobí také to, že budeme slepí i vůči božskému potenciálu, který si náš Otec přeje v každém z nás rozvíjet.

Jak si tedy můžeme vpustit do duše čisté světlo Boží pravdy a vidět sami sebe tak, jak nás vidí On?

Dovolte mi říci, že účinným zrcadlem, do něhož se můžeme při vlastním sebehodnocení podívat, jsou svatá písmena a proslovy pronesené na generální konferenci.

Když slyšíte nebo čtete slova dávných i novodobých proroků, přestaňte přemýšlet o tom, jak se tato slova týkají někoho jiného, a položte si otázku: „*Jsem to já, Pane?*“

K našemu Věčnému Otci musíme přicházet se zlomeným srdcem a s myslí, která je ochotná se nechat poučit. Musíme být ochotni učít se a změnit se. A když se zavážeme, že budeme vést takový život, jaký pro nás Nebeský Otec zamýšlí, získáváme toho vskutku hodně!

Ti, kteří se *nechtějí* učít a změnit, se pravděpodobně nic *nenaučí a nezmění se* a s největší pravděpodobností si začnou říkat, zda jim Církev vůbec může něco nabídnout.

Ale ti, kteří se chtějí zlepšovat a růst, ti, kteří poznávají Spasitele a mají touhu být takoví, jako je On, ti, kteří se pokořují jako malé dítě a snaží se uvádět své myšlenky a skutky do souladu s naším Otcem v nebi – ti zakusí zázrak Spasitelova Usmíření. Ti dozajista pocítí Božího oslnivého Ducha. Zakusí nepopsatelnou radost, jež je ovocem mírného a pokorného srdce. Budou pozhnání touhou a kázní nutnou k tomu, aby se stali skutečnými učedníky Ježíše Krista.

Moc dobrotivosti

Během svého života jsem měl příležitost přijít do styku s těmi neschopnějšími a nejinteligentnějšími muži a ženami, které tento svět může nabídnout. Když jsem byl mladší, dělali na mě dojem vzdělání, kultivovaní, úspěšní a světem vychvalovaní lidé. Ale během let jsem si uvědomil, že daleko větší dojem na mě dělají všechny ty úžasné a pozhnané duše, které jsou opravdu dobrotivé a bezelstné.

A není snad evangelium přesně o tom? Není to to, co pro nás dělá? Evangelium je dobrá zpráva a pomáhá nám stát se dobrotivými.

Tato slova apoštola Jakuba se nás týkají i dnes:

„Bůh se pyšným protíví, ale pokorným dává milost. ...“

Ponižte se před obličejem Páně, a povýší vás.“¹³

Bratři, musíme odložit pýchu, přenést se přes svou ješitnost a s pokorou se zeptat: „*Jsem to já, Pane?*“

A pokud náhodou bude Pánova odpověď znít: „Ano, můj synu, je pár věcí, které musíš zlepšit, věcí, které ti mohu pomoci překonat,“ modlím se o to, abychom tuto odpověď přijali, pokorně uznali své hříchy a nedostatky a poté své jednání změnili tím, že se staneme lepšími manžely, otci a syny. Kéž od této doby nadále usilujeme o to, abychom celou svou mocí

kráčeli ve Spasitelových pozhenných stopách – nebot vidět sami sebe takové, jací skutečně jsme, je počátek moudrosti.

Když tak budeme činit, náš štědrý Bůh nás povede za ruku; budeme „učiněni silnými a pozhennáni z výsosti“.¹⁴

Milovaní přátelé, prvním krokem, kterým vstupujeme na tuto úžasnou a naplňující cestu pravého ucednictví, je položit si tuto jednoduchou otázku:

„Jsem to já, Pane?“

O tom svědčím a zanechávám vám své pozhennání ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Matouš 26:21–22; zvýraznění přidáno.
2. Matouš 7:3, 5.
3. Viz Errol Morris, „The Anosognosic's Dilemma: Something's Wrong but You'll Never Know What It Is“, *New York Times*, June 20, 2010; opinionator. blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosics-dilemma-1.
4. Viz Justin Kruger a David Dunning, „Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One's Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments“, *Journal of Personality and Social Psychology*, Dec. 1999, 1121–1134. „Ve čtyřech různých studiích autoři zjistili, že účastníci projektu, kteří dosáhli výsledků ve spodním kvartilu v oblastech humoru, gramatiky a logického myšlení, při testu značně nadhodnotili svůj výkon a schopnosti. Ačkoli počtem dosažených bodů v testu se řadí do 12. percentilu, oni sami se přiřadili do 62. percentilu.“ (Z výtahu na <http://psycnet.apa.org/?fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121>.)
5. Viz Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won't Get You There* (2007), kap. 3. Autor studie požádal tři partnery, aby zhodnotili svůj přínos k úspěchu celé společnosti. Jejich vlastní odhad přínosu dosahoval v součtu 150 procent.
6. 1. Timoteovi 1:11.
7. 2. Korintským 4:4.
8. Lukáš 12:34.
9. Efezským 3:18.
10. Viz Nauka a smlouvy 4:6.
11. Alma 17:11.
12. Viz Eter 12:27.
13. Jakub 4:6, 10.
14. Nauka a smlouvy 1:28.

President Henry B. Eyring

První rádce v Prvním předsednictvu

Přípravné kněžství

Při přípravě na kněžství jsou slova „ukáž mi“ důležitější než slova „řekni mi“.

Jsem vděčný, že mohu být shromážděn s nositeli kněžství Božího, kteří se dnes setkávají po celém světě. Jsem vděčný za vaši víru, za vaši službu a za vaše modlitby.

Mé dnešní poselství se týká Aronova kněžství. Je určeno i nám všem, kteří pomáháme naplňovat Pánova zaslíbení daná těm, již jsou nositeli kněžství, které je v písmech popisováno jako kněžství „menší“.¹ Nazývá se také přípravným kněžstvím. A právě o této vznešené přípravě budu dnes hovořit.

Pánův plán pro Jeho dílo je plný příprav. Připravil nám tuto zemi, abychom zde prožívali zkoušky a příležitosti spojené se smrtelností. Zatímco jsme zde, nacházíme se, jak to nazývají písmena, v přípravném stavu.²

Prorok Alma popsal, jak nesmírně důležitá je tato příprava pro získání věčného života, kdy budeme moci žít na věky jako rodina s Bohem Otcem a Ježíšem Kristem.

To, že tuto přípravu potřebujeme, vysvětlil takto: „A my vidíme, že smrt přichází na lidstvo, ano, ta smrt, o níž mluvil Amulek, jež je smrtí časnou; nicméně člověku byla dána doba, v níž může činiti pokání; tudíž tento život se stal stavem zkušebním; dobou přípravy na setkání s Bohem; dobou přípravy na onen nekonečný stav,

o němž jsme mluvili, jenž nastane po vzkříšení mrtvých.“³

Tak jako nám byl čas určený pro život ve smrtelnosti dán k tomu, abychom se připravili na setkání s Bohem, je i čas určený ke službě v Aronově kněžství příležitostí připravit se na to, abychom se naučili poskytovat důležitou pomoc druhým. Tak jako nám Pán poskytuje pomoc nutnou k tomu, abychom prošli zkouškami smrtelného života, tak nám také sesílá pomoc při naší kněžské přípravě.

Mé poselství je určeno těm, které Pán posílá pomáhat připravovat nositele Aronova kněžství, i nositelům Aronova kněžství samotným. Mluvím k otcům. Mluvím k biskupům. A mluvím k nositelům Melchisedechova kněžství, kterým byla dána důvěra být společníkem a učitelem mladých mužů, kteří procházejí kněžskou přípravou.

Promlouvám slova chvály a vděčnosti za mnohé z vás po celém světě a ve všech dobách.

Byl bych nedbalý, kdybych se nezmínil o presidentovi odbočky a o biskupovi ze svého mládí. Ve 12 letech jsem se stal jáhnem v jedné malé odbočce ve východní části Spojených států. Odbočka byla tak malá, že společně s mým starším bratrem jsme byli jedinými nositeli Aronova kněžství, dokud můj tatínek, který byl presidentem odbočky, nevyzval jednoho muže středního věku, aby vstoupil do Církve.

Tento nově obrácený obdržel Aronovo kněžství a společně s tím i povolání bdít nad nositeli Aronova kněžství. Vzpomínám si na to, jako by to bylo včera. Vzpomínám si na nádherné podzimní listí, když se mnou a s mým bratrem šel tento

nově obrácený udělat něco pro jednu vdovu. Už nevím, o co přesně šlo, ale pamatuji si na ten pocit, když se moc kněžství spojila v konání toho, co, jak jsem později poznal, musíme podle Pánových slov všichni dělat, abychom získali odpuštění hříchů, a díky tomu byli připraveni Ho spatřit.

Když na to nyní vzpomínám, jsem vděčný za presidenta odbočky, který povolal nově obráceného, aby pomohl Pánu připravit dva chlapce, kteří se jednoho dne stali biskupy pověřenými pečovat o chudé a potřebné a také předsedat nositelům přípravného kněžství.

Byl jsem stále ještě jáhnem, když se naše rodina přestěhovala do velkého sboru v Utahu. Tam jsem poprvé pocítil moc plynoucí z úplného kvoru v Aronově kněžství. Vlastně to bylo poprvé, co jsem úplné kvorum viděl. A později jsem poprvé pocítil moc a požehnání plynoucí z toho, když biskup předsedá kvoru kněží.

Biskup mě povolal svým prvním asistentem v kvoru kněží. Vzpomínám si, že on sám v kvoru učil – i když byl zaneprázdněný a i když tam byli další nadaní muži, které mohl povolát, aby nás učili. Židle ve třídě rozmístil do kruhu. Požádal

mě, abych seděl na židli vedle něho, po jeho pravici.

Když učil, mohl jsem se mu dívat přes rameno. Občas se podíval do pečlivě napsaných poznámek v malých kožených deskách, které měl na jednom koleně, a do opotřebovaných a podtrhaných písem, která měl otevřená na druhém koleně. Vzpomínám si, jaké jsem pocítoval nadšení, když vyprávěl příběhy o udatnosti z knihy Danielovy a když vydával svědectví o Spasiteli, Pánu Ježíši Kristu.

Vždy si budu pamatovat, s jakou pečlivostí Pán povolává společníky pro své nositele kněžství, kteří jsou ve stádiu příprav.

Můj biskup měl silné rádce, ale z důvodů, které jsem tehdy nechápal, mi několikrát zatelefonoval domů a řekl: „Hale, potřebuji, abys šel se mnou jako společník na několik návštěv.“ Jednou mě vzal na návštěvu vdovy, která žila sama a neměla doma žádné jídlo. Cestou domů zastavil auto, otevřel písma a vysvětlil mi, proč s onou vdovou jednal tak, jak jednal – jako kdyby byla schopná postarat se nejen sama o sebe, ale někdy v budoucnu i pomáhat ostatním.

Další návštěva byla u muže, který již dlouho nebyl v Církvi. Biskup

ho vyzval, aby se vrátil mezi Svaté. Pociťoval jsem jeho lásku k někomu, kdo mi připadal jako vzpurný nepřítel, kterého nelze mít rád.

Při jiné příležitosti jsme navštívili dům, kde nás přišly přivítat dvě malé dívky, které ke dveřím poslali jejich rodiče-alkoholici. Tyto malé dívky nám přes síťované dveře řekly, že maminka i tatínek spí. Biskup si s nimi dál povídal, usmíval se na ně a chválil je za to, jak jsou hodné a statečné – a to vše podle mě trvalo asi 10 nebo více minut. Když jsem na odchodu šel vedle něho, řekl jemným hlasem: „To byla dobrá návštěva. Ty malé dívky nikdy nezapomenou na to, že jsme přišli.“

Dvě požehnání, která nám starší společníci v kněžství mohou dát, jsou důvěra a příklad v péči o druhé. Byl jsem toho svědkem, když můj syn dostal pro domácí učení společníka, který měl mnohem více kněžských zkušeností než on. Jeho starší společník byl dvakrát prezidentem misie a sloužil i v jiných vedoucích funkcích.

Než měli navštívit jednu přidělenou rodinu, onen zkušený vedoucí kněžství mě požádal, zda by se předtím mohl sejít s mým synem u nás doma. Umožnili mi poslouchat je. Starší společník začal modlitbou a požádal Pána o pomoc. Pak řekl mému synovi zhruba toto: „Myslím, že bychom měli učit lekci, která této rodině bude připadat jako výzva k pokání. Myslím, že ode mě by to moc dobře nepřijali. Myslím, že by toto poselství přijali lépe od tebe. Co ty na to?“

Vzpomínám, jak se v očích mého syna zračilo zděšení. A stále si pamatuji na ten šťastný okamžik, kdy můj syn tuto zodpovědnost přijal.

Nebylo náhodou, že biskup přiřadil k sobě tyto dva společníky. Prostřednictvím pečlivé přípravy se onen starší společník dozvěděl, jak je na

tom rodina, kterou se chystali učit. Inspirací pocítil, že má poodstoupit a svěřit nezkušenému mladíkovi, aby vyzval jedny starší Boží děti k pokání a k cestě do bezpečí.

Nevím, jak jejich návštěva dopadla, ale vím, že biskup, nositel Melchisedechova kněžství a Pán připravovali jednoho chlapce, aby byl mužem v kněžství a jednoho dne i biskupem.

Tyto příběhy o úspěšné kněžské přípravě jsou vám povědomé díky tomu, co jste viděli a zažili ve vlastním životě. I vy znáte takové biskupy, společníky a rodiče a sami jimi jste. I vy jste viděli ruku Páně ve své přípravě k vykonávání kněžských povinností, o nichž Pán věděl, že vás čekají.

Každý z nás, nositelů kněžství, má povinnost pomáhat Pánu připravovat ostatní. Jsou určité věci, které můžeme dělat, na nichž záleží nejvíce. To, co je při výuce nauky ještě mocnější než naše slova, je náš příklad života podle ní.

Hlavním cílem naší kněžské služby je vyzývat druhé, aby přišli ke Kristu skrze víru, pokání, křest a přijetí

Ducha Svatého. President Thomas S. Monson například často pronáší ohledně všech těchto nauk inspirující a dojemná kázání. Avšak to, co o něm vím, že udělal mezi lidmi, misionáři a přáteli Církve v době, kdy předsedal misii v Torontu, mě motivuje k činu.

Při přípravě na kněžství jsou slova „ukaz mi“ důležitější než slova „řekni mi“.

Právě proto jsou při naší přípravě na kněžství tak důležitá písmena. Jsou plná příkladů. Mám pocit, jako kdybych viděl Almu, jak následuje andělův příkaz a pak pospíchá zpátky, aby mohl učit zlovolný lid ve městě Ammonia, který ho předtím zavrhl.⁴ Pociťuji chlad vězeňské cely, kde Bůh řekl Proroku Josephovi, aby sebral odvahu a že nad ním bdí.⁵ Když si v mysli představujeme tyto příběhy z písem, můžeme se tím připravit na to, abychom ve své službě vytrvali, i když nám to bude připadat těžké.

Otec, biskup nebo starší společník pro domácí učení, který mladému nositeli kněžství ukazuje, že mu důvěřuje, mu může změnit život.

Mého otce jednou požádal člen Kvora Dvanácti apoštolů, aby napsal krátké pojednání o vědě a náboženství. Můj otec byl proslulý vědec a věrný nositel kněžství. Dosud si ale pamatuji okamžik, kdy mně toto pojednání, které sepsal, podal a řekl: „Než to odešlu Kvoru Dvanácti, chtěl bych, aby sis to přečetl. Určitě poznáš, jestli je to napsáno správně.“ Byl o 32 let starší než já a nesrovnatelně moudřejší a inteligentnější.

Tato důvěra od úžasného otce a nositele kněžství mě dodnes posiluje. Věděl jsem, že nedůvěruje ve mě samotného, ale v to, že mi Bůh může říci a řekne, co je pravdivé. Vy, zkušení společníci, můžete požehnat mladému nositeli kněžství ve stádiu přípravy, kdykoli mu projevíte podobnou důvěru. Pomůže mu to důvěřovat jemným pocitům inspirace určeným jemu samotnému, které budou přicházet, až jednoho dne vloží ruce na hlavu dítěte, o němž lékaři řekli, že zemře, aby zpečetil požehnání pro uzdravení. Tato důvěra mi pomohla již několikrát.

Náš úspěch při připravování druhých v kněžství se bude dostavovat do té míry, do jaké je budeme mít rádi. To bude platit zvláště tehdy, když je budeme muset v něčem opravit. Představte si okamžik, kdy nositel Aronova kněžství, třeba u stolu se svátostí,

udělá při vykonávání obřadu nějakou chybu. To je závažná věc. Někdy tato chyba vyžaduje opravit ho před ostatními, což může vyvolat určitou nelibost a pocit ponížení, či dokonce odmítnutí.

Jistě si pamatujete tuto Pánovu radu: „Pokáráním v pravý čas s ostromostí, když jsi pohnut Duchem Svätým; a pak, následně, projevením větší lásky vůči tomu, jehož jsi pokáral, aby tě nepovažoval za nepřítele svého.“⁶

Slovo *větší* má v rámci přípravy nositelů kněžství, když je třeba je opravit, mimořádný význam. Toto slovo naznačuje více lásky, která již byla přítomna. Má se „projevit“ větší množství lásky. Ti z vás, kteří nositele kněžství připravují, budou nepochybně svědkem toho, jak dělají chyby. Než je v něčem opravíte, musí již předtím trvale pocíťovat vaši lásku. Než vaši opravu přijmou, musí pocíťovat vaši upřímnou chválu.

Samotný Pán měl u těch, kteří měli menší kněžství, na zřeteli jejich potenciál a to, jakou hodnotu pro Něho mají. Poslechněte si tato slova, která pronesl Jan Křtitel při znovuzřizování Aronova kněžství: „Vám, spoluslužebníci moji, ve jménu Mesiáše, předávám kněžství Aronovo, které drží klíče služby andělů a evangelia pokání a křtu ponořením na

odpuštění hříchů; a to již nebude nikdy vzato ze země, až i synové Lévíovi opět budou obětovat oběť Pánu ve spravedlivosti.“⁷

Aronovo kněžství je přídavkem k většímu, Melchisedechovu kněžství.⁸ President Církve jakožto president veškerého kněžství předsedá i kněžství přípravnému. Jeho mnoho let se opakující poselství ohledně toho, že se máme vydávat zachraňovat druhé, se dokonale hodí na pověření přinášet do života druhých evangelium pokání a křtu.

Kvora jáhnů, učitelů a kněží se pravidelně radí o tom, jak přivést každého člena kvora blíže k Pánu. Předsednictva pověřují členy, aby s vírou a láskou pomáhali druhým. Jáhni roznášejí svátost s uctivostí a s vírou, že členové pocítí vliv Usmíření a rozhodnou se při přijímání těchto posvátných symbolů dodržovat přikázání.

Učitelé a kněží se modlí se svými společníky, aby naplnili pověření bdít nad Církví – nad každým jednotlivě. A tito domácí učitelé se spolu modlí, když se dozvídají o potřebách a přáních hlavy rodiny. Když tak činí, připravují se na onen velký den, kdy budou jako otcové ve víře předsedat své vlastní rodině.

Svědčím o tom, že všichni ti, kteří spolu slouží v kněžství, připravují druhé na příchod Pána do Jeho Církve. Bůh Otec žije. Vím – opravdu vím, že Ježíš je Kristus a že nás miluje. President Thomas S. Monson je Pánův žijící prorok. O tom svědčím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 84:26, 30; 107:14.
2. Viz Alma 42:10, 13.
3. Alma 12:24.
4. Viz Alma 8:14–18.
5. Viz Nauka a smlouvy 122:9.
6. Nauka a smlouvy 121:43.
7. Nauka a smlouvy 13:1.
8. Viz Nauka a smlouvy 107:14.

Generální autority a generální úředníci Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

PRVNÍ PŘESEDNICTVO

Henry B. Eyring
První rádce

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce

KVORUM DVANÁCTI APOŠTOLŮ

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

PŘESEDNICTVO SEDMDESÁTI

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

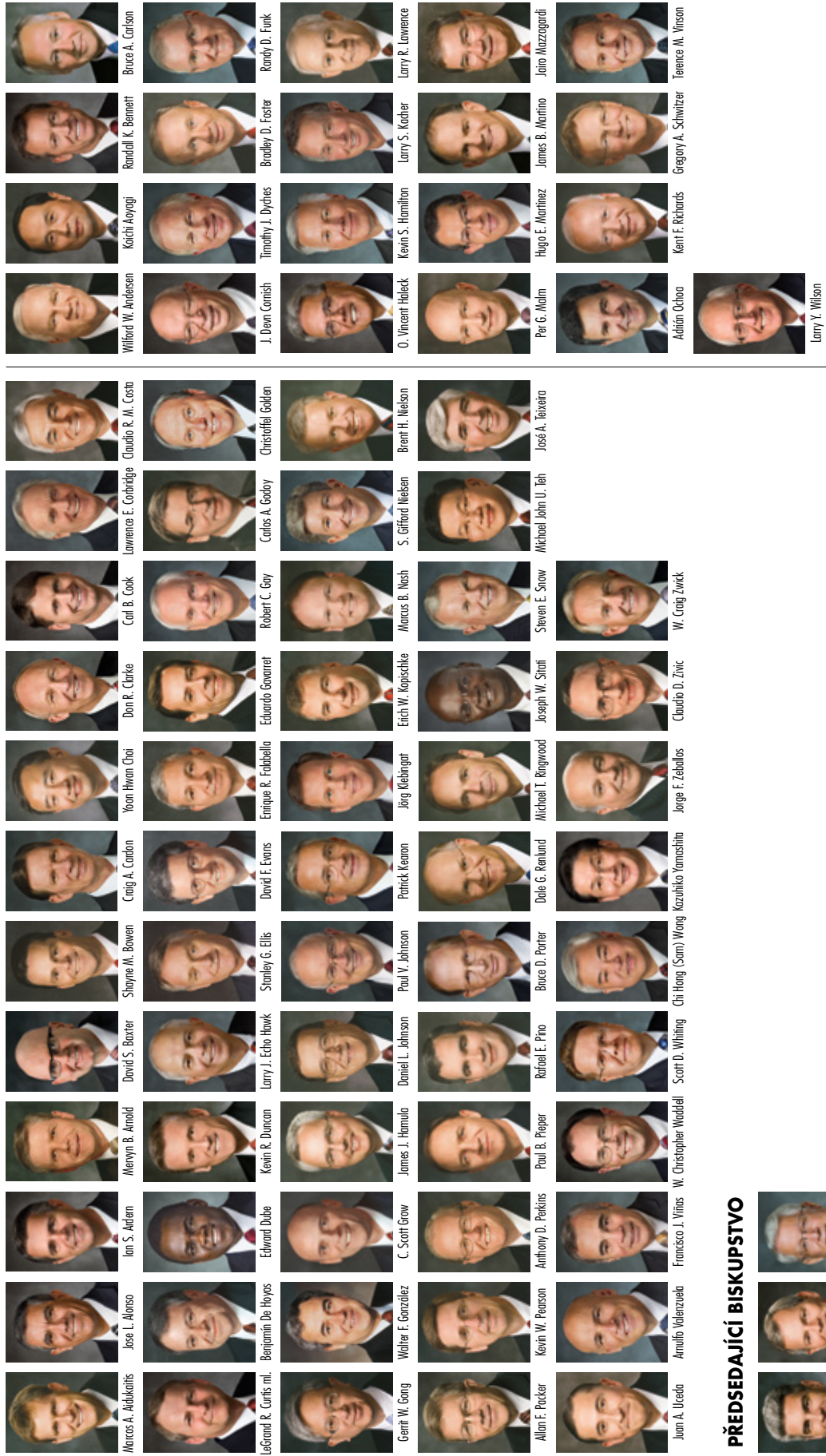

Lynn G. Robbins

PRVNÍ KVORUM SEDMDESÁTI

(v abecedním pořádku)

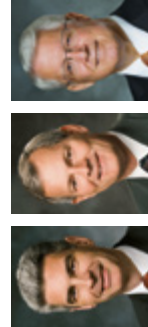

DRUHÉ KVORUM SEDMDESÁTI

(v abecedním pořádku)

PŘESEDÁJÍCÍ BISKUPSTVO

Gérald Cossé
První rádce

Gary E. Swenson
Předsedající biskup

Dean M. Daines
Druhý rádce

John S. Tanner
První rádce

Todd R. Callister
President

Devin C. Durrant
Druhý rádce

Carol F. McConkieová
První rádce

Neil F. Maritzová
Druhý rádce

Carole M. Stephensonová
První rádce

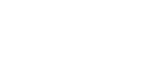
Linda K. Burtonová
Presidentka

Linda S. Reevesová
Druhý rádce

Jean A. Stephensonová
První rádce

Stevenová Rosemary M. Wikomová
Druhý rádce

David L. Beck
President

Larry M. Gibson
První rádce

Randall L. Ridd
Druhý rádce

Gregory A. Schwitzer
První rádce

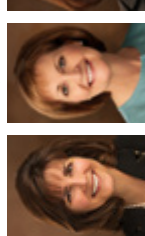
Terence M. Vinson
První rádce

Larry Y. Wilson
První rádce

GENERÁLNÍ ÚŘEDNÍCI

POMOČNÉ SDRUŽENÍ

Carole M. Stephensonová
První rádce

Linda K. Burtonová
Presidentka

Jean A. Stephensonová
První rádce

Stevenová Rosemary M. Wikomová
Druhý rádce

PRIMÁRY

Jean A. Stephensonová
První rádce

Stevenová Rosemary M. Wikomová
Druhý rádce

MLADÍ MUŽI

David L. Beck
President

Larry M. Gibson
První rádce

MLADÉ ŽENY

Carol F. McConkieová
První rádce

Neil F. Maritzová
Druhý rádce

NEDEJNÍ ŠKOLA

Todd R. Callister
President

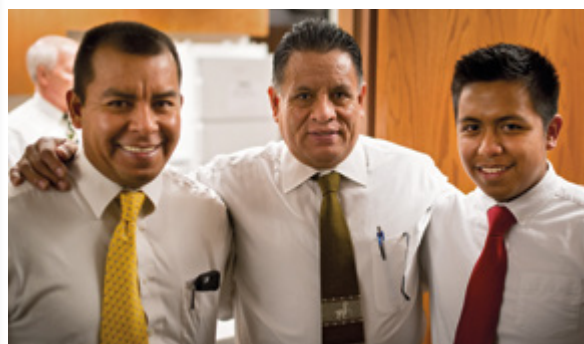

Devin C. Durrant
Druhý rádce

Shora zleva ve směru hodinových ručiček jsou členové a misionáři z Alexandrie ve Virginii (USA), z Johannesburgu v Jihoafrické republice, z Cuauhtémocu v Mexiku, ze Saipanu na Severních Marianách, z Peachtree Corners v Georgii (USA), z Canoas v Brazílii, ze San Lorenza v Paraguayi, z Verony ve Wisconsinu (USA) a z Waterfordu v Irsku.

President Thomas S. Monson

Dovedeni bezpečně domů

Vzhlížíme k nebi pro onen neomylný pocit vedení, abychom mohli stanovit moudrý a správný směr a abychom ho mohli následovat.

Bratři, shromáždili jsme se jako mocná skupina nositelů kněžství, zde v Konferenčním centru i na jiných místech po celém světě. Jsem poctěn svou zodpovědností k vám promluvit a zároveň mě to naplňuje pokorou. Modlím se, aby mě při tom doprovázel Duch Páně.

Před 75 lety, 14. února 1939, se v německém Hamburku slavil státní svátek. Za doprovodu nadšených proslovů, jásajícího davu a zvuku vlasteneckých melodií vplula po Labi na moře nová bitevní loď *Bismarck*. Toto v té době nejmocnější plavidlo bylo dechberoucí přehlídkou výzbroje a strojírenských vymožeností. Stavba si vyžádala více než 57 000 náčrtů 380milimetrových radarem naváděných dvouhlavňových otočných děl. Na lodi bylo 45 000 kilometrů elektrického vedení. Loď vážila přes 35 000 tun a maximální bezpečnost zajišťovaly pancéřové pláty na trupu. Tento mocný kolos, který byl majestátní na pohled, obrovský co do rozměrů a velmi účinný v palebné síle, byl považován za nepotopitelný.

Osud *Bismarcka* byl zpečetěn více než dva roky poté, kdy na něj

a na německý křižník *Prinz Eugen* 24. května 1941 zaútočily dvě nejmocnější bitevní lodě Britského námořnictva – *Prince of Wales* a *Hood*. Během pěti minut poslal *Bismarck* do hlubin Atlantiku loď *Hood* i s více než 1 400 členy její posádky, kromě tří mužů. Druhá britská loď, *Prince of Wales*, byla vážně poškozena a musela odplout.

Během následujících tří dnů útočily na *Bismarck* znovu a znovu britské válečné lodě i letadla. Dohromady Britové nasadili sílu pěti bitevních lodí, dvou letadel, 11 křižníků a 21 torpédoborců, aby mocný *Bismarck* našli a potopili.

Během těchto bitev působila střela za střelou *Bismarcku* jen povrchové škody. Byl snad skutečně nepotopitelný? Pak se jedno torpédo trefilo do černého, když se v důsledku jeho zásahu *Bismarcku* zaseklo kormidlo. Oprava byla neúspěšná. S nabitými zbraněmi a posádkou v pohotovosti dokázal nyní *Bismarck* plout jen pomalu v kruhu. Mocné německé armádní letectvo ještě nebylo v dosahu. *Bismarck* nedokázal doplout do bezpečí domovského přístavu. Nic nedokázalo poskytnout potřebné útočiště, protože *Bismarck* ztratil schopnost plout podle stanoveného kurzu. Žádné kormidlo, žádná pomoc, žádný přístav. Konec se přibližoval. Pod náporom britské palby německá posádka kdysi zdánlivě nepotopitelné plavidlo záměrně zničila a poslala ke

dnu. Vlny Atlantiku nejprve hladově olizovaly boky lodi a nakonec pýchu německého námořnictva pohltily úplně. *Bismarck* již neexistoval.¹

Podobně jako *Bismarck* je i každý z nás konstrukčním zázrakem. Naše stvoření však nebylo omezeno lidským nadáním. Člověk může sestrojít nanejvýš složité stroje, ale nedokáže jim vdechnout život ani udělit moc uvažovat a rozhodovat se. Toto jsou božské dary, jež uděluje pouze Bůh.

Jako kormidlu na lodi, bratři, byla i nám dána možnost určovat směr, kterým plujeme. Maják Páně svítí na cestu nám všem, zatímco se plavíme po mořích života. Naším záměrem je

plout bez odchylek ve stanoveném kurzu směrem k našemu vysněnému cíli – do celestiálního království Božího. Člověk bez cíle je jako loď bez kormidla – nikdy se pravděpodobně do svého domovského přístavu nedostane. Je nám signalizováno: stanovte kurz, rozviňte plachty, nastavte kormidlo a plujte vpřed.

Tak jako s mocným *Bismarckem* je to i s člověkem. Tah motorů a výkon lodních šroubů jsou k ničemu, pokud chybí směr, ono využití energie, ono řízení výkonu pomocí kormidla, které není vidět a je relativně malé, ale přesto je naprosto zásadní, pokud jde o ovládnutí plavidla.

Náš Otec poskytl slunce, měsíc a hvězdy – nebeské galaxie, aby vedly námořníky brázdící oceány. Nám na naší cestě životem poskytuje jasnou mapu a ukazuje cestu směrem k našemu vysněnému cíli. Varuje nás: vyvarujte se zajižděk, nástrah, pastí. Ti, kteří nás chtějí svést na scesti, oni chytří „krysaři“ hříchu, kteří nás k sobě tu a tam vábí, nás nemohou oklamat. Místo toho se zastavíme, abychom se pomodlili; nasloucháme onomu tichému jemnému hlasu, který pronáší k hlubinám naší duše Mistrovu jemnou výzvu: „Podí, následuj mne.“²

Přesto jsou však lidé, kteří nenaslouchají a nejsou poslušní, lidé, kteří raději krácejí po vlastní cestě. Příliš často se poddávají pokušením, která obklopují každého z nás a která mohou vypadat velmi lákavě.

My, nositelé kněžství, jsme byli posláni na zemi v neklidné době. Žijeme ve spleťtém světě a všude kolem probíhají konflikty. Politické intriky ničí stabilitu národů, despotové si uzurpují moc a zdá se, jako by různé společenské vrstvy byly soustavně pošlapávány, zbavovány příležitostmi a ponechávány s pocitem nezdaru.

V uších nám zní lidská sofistika a jsme obklopeni hříchem.

Naší zodpovědností je být hodni všech těch nádherných požehnání, která má pro nás Otec v nebi připravena. Kamkoli jdeme, jde naše kněžství s námi. Stojíme na svatých místech? Prosím vás, dříve než ohrozíte sebe nebo své kněžství tím, že vstoupíte na místa nebo se začnete účastnit aktivit, jež jsou pod vaši úroveň nebo pod úroveň vašeho kněžství, zastavte se a pomyslete na následky.

My, kteří jsme byli vysvěceni ke kněžství Božimu, můžeme měnit věci k lepšímu. Když si uchováváme svou osobní čistotu a ctíme své kněžství, stáváme se spravedlivým příkladem, který mohou druzí následovat. Apoštol Pavel nabádal: „Buď příkladem věrných v řeči, v [jednání], v lásce, v duchu, u víře, v čistotě.“³ Také napsal, že následovníci Krista mají být „jako světla na světě“.⁴ Být příkladem spravedlivosti může pomoci vnést světlo do stále temnějšího světa.

Mnozí z vás si pamatují presidenta N. Eldona Tannera, jenž sloužil jako rádce čtyř prezidentů Církve. Byl pro nás neochvějným příkladem spravedlivosti během své profesní dráhy v průmyslu, během své služby ve státní správě v Kanadě a jako apoštol Ježíše Krista. Dal nám tuto inspirovanou radu: „Nic nepřinese větší radost a úspěch než život podle učení evangelia. Buďte příkladem; buďte vlivem ve věci dobra.“

A pokračoval: „Každý z nás byl předtím ustanoven pro nějaké dílo jako [Boží] vyvolený služebník, kterého Bůh považoval za natolik způsobilého, že mu předal kněžství a moc jednat v Jeho jménu. Vždy pamatujte na to, že lidé k vám vzhlížejí, abyste je vedli, a vy tak ovlivňujete život jednotlivců buď k dobrému, nebo ke špatnému, a tento vliv bude patrný po celé generaci, které přijdou.“⁵

Posiluje nás pravda, že tou největší silou v dnešním světě je moc Boží, která působí skrze člověka. Abychom se mohli bezpečně plavit po mořích smrtelnosti, potřebujeme vedení onoho Věčného Námořníka – velikého Jehovy. Prosíme s okem upřeným vzhůru, abychom obdrželi nebeskou pomoc.

Dobře známým příkladem člověka, který se nedíval vzhůru, je Kain, syn Adama a Evy. Kain, který měl velký potenciál, ale slabou vůli, dovolil chamtivosti, závisti, neposlušnosti, a dokonce i vraždě, aby ovládly jeho osobní kormidlo, které by ho jinak dovedlo do bezpečí a k oslavení. Místo pohledu vzhůru sklopil oči; Kain padl.

V jiné době byl jeden Boží služebník zkoušen zlovolným králem. Za pomoci inspirace z nebe přeložil Daniel králi nápis na zdi. Ohledně nabízené odměny – královského šatu, zlatého náhrdelníku a politické moci – Daniel řekl: „Darové tvoji nechť zůstávají tobě, a odplatu svou dej jinému.“⁶ Danielovi bylo nabídnuto velké bohatství a moc – odměny představující věci světa, nikoli věci Boží. Daniel odolal a zůstal věrný.

Později, když Daniel uctíval Boha i navzdory nařízením, které to

zakazovalo, byl vhozen do jámy se lvy. Biblický příběh nám říká, že druhý den ráno „vytažen byl Daniel z jámy, a žádného úrazu není nalezeno na něm; nebo věřil v Boha“.⁷ V čase kritické potřeby zajistilo Danielovi jeho odhodlání plout podle stanoveného kurzu božskou ochranu a poskytlo mu bezpečné útočiště. Takovou ochranu a jistotu můžeme mít i my, zatímco plujeme podle stanoveného kurzu směrem ke svému věčnému domovu.

Hodiny historie, stejně jako písek v přesýpacích hodinách, označují plynutí času. Na jevišti života nyní hrají noví herci. Problémy naší doby, jež leží před námi, nabývají hrozivých obrysů. Po celou historii světa pracuje Satan bez ustání na ničení Spasitelových následovníků. Pokud se poddáme jeho svodům, přijdeme – tak jako mocný *Bismarck* – o kormidlo, jež nás může vést do bezpečí. Místo toho, obklopeni sofistikovaností moderního života, vzhlížíme k nebi pro onen neomylný pocit vedení, abychom mohli stanovit moudrý a správný směr a abychom ho mohli následovat. Náš Nebeský Otec nenechá naše upřímné prosby nevyslyšeny. Budeme-li usilovat o nebeskou

pomoc, naše kormidlo, na rozdíl od toho *Bismarckova*, se nerozbitě.

Kéž během své osobní plavby brázdíme moře života bezpečně. Kéž máme odvahu Daniela, abychom dokázali zůstat věrnými a oddanými navzdory hříchu a pokušením, jež nás obklopují. Kéž je naše svědectví tak hluboké a silné jako to Jákobovo, bratra Nefiova, který, když čelil muži, jenž se snažil všemi možnými prostředky zničit jeho víru, prohlásil: „Nemohl jsem býti otřesen.“⁸

S kormidlem víry, jež nás vede na naší cestě, se i my, bratři, dostaneme bezpečně domů – domů k Bohu, abychom s Ním žili na věky. Aby tomu tak mohlo být u každého z nás, o to se modlím v posvátném jménu Ježíše Krista, našeho Spasitele a Vykupitele, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Ludovic Kennedy, *Pursuit: The Chase and Sinking of the Bismarck* (1974).
2. Lukáš 18:22.
3. 1. Timoteovi 4:12.
4. Filipenským 2:15.
5. N. Eldon Tanner, „For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God“, *Ensign*, Nov. 1975, 74.
6. Daniel 5:17.
7. Daniel 6:23.
8. Jákob 7:5.

President Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Pokračující zjevení

Lidský úsudek a logické uvažování nestačí na získání odpovědí na otázky, na nichž v životě záleží nejvíce. Potřebujeme zjevení od Boha.

Přál bych si, abychom dnes všichni pociťovali lásku a světlo od Boha. Mnozí z těch, kteří nám dnes naslouchají, pociťují silnou potřebu získat ono požehnání osobního zjevení od milujícího Nebeského Otce.

V případě presidentů misí se může jednat o naléhavou modlitbu o to, aby věděli, jak povzbudit misionáře, který zápasí s problémy. V případě otce či matky žijících v oblasti sužované válkou se bude jednat o naléhavou potřebu zjistit, zda mají rodinu přemístit do bezpečí, nebo zda zůstat tam, kde jsou. Stovky presidentů kůlů a biskupů se dnes modlí o to, aby věděli, jak Pánu pomoci zachránit ztracenou ovečku. V případě proroka se bude jednat o to, aby poznal, co Pán chce, aby řekl Církvi a světu zmítanému neklidem.

Všichni víme, že lidský úsudek a logické uvažování nestačí na získání odpovědí na otázky, na nichž v životě záleží nejvíce. Potřebujeme zjevení od Boha. A nebudeme potřebovat jen jedno zjevení v období nesnází, nýbrž potřebujeme neustále se obnovující proud. Nepotřebujeme jen jeden záblesk světla a útěchy, nýbrž potřebujeme požehnání trvalé komunikace s Bohem.

Samotná existence této Církve je založena na tom, že jeden mladý chlapec věděl, že toto je pravda. Mladý Joseph Smith věděl, že sám o sobě nemůže poznat, do které církve má vstoupit. A tak se zeptal Boha, neboť v knize Jakubově mu bylo řečeno, že se zeptat může. V lesíku se mu zjevili Bůh Otec a Jeho Milovaný Syn. Odpověděli mu na otázku, jejíž řešení přesahovalo Josephovy schopnosti.

Nejenže ho pak Bůh povolal, aby založil pravou církev Ježíše Krista, ale byla znovuzřízena i moc používat Ducha Svatého, aby zjevení od Boha mohlo probíhat nepřetržitě.

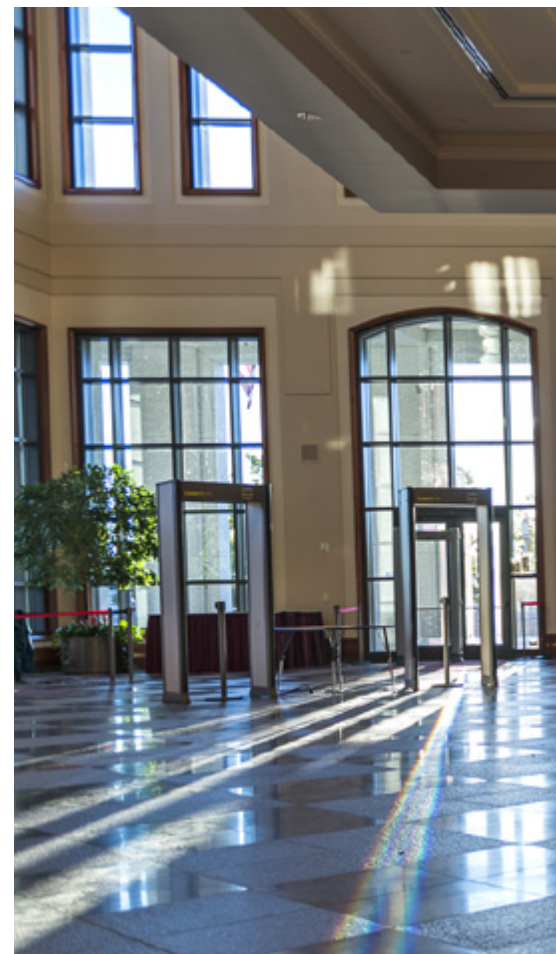
President Boyd K. Packer popsal tento charakteristický znak pravé Církve takto: „Zjevení v Církvi neustává – prorok ho získává pro Církev; president pro svůj kůl, svou misii nebo své kvorum; biskup pro svůj sbor; otec pro svou rodinu; jednotlivec pro sebe.“¹

Onen úžasný proces zjevení začíná, končí i pokračuje tím, že přijímáme osobní zjevení. Uvedme jako příklad velikého Nefiho, Lehiova syna. Jeho otec měl sen. Ostatní členové Nefiovy rodiny považovali Lehiův sen za důkaz duševního pomatení. Sen

obsahoval příkaz od Boha, aby se Lehiovi synové nesmírně riskantně vrátili do Jeruzaléma pro desky, které obsahovaly slovo Boží, aby si je mohli vzít s sebou do zaslíbené země.

Často citujeme Nefiovo odvážné prohlášení, když je otec požádal, aby se vrátili do Jeruzaléma. Jistě tato slova znáte: „Půjdu a učiním věci, které přikázal Pán.“²

V písmech čteme, že když Lehi slyšel Nefiho, jak toto říká, „nesmírně se zaradoval“.³ Radoval se, protože věděl, že Nefi byl požehnan potvrdzujícím zjevením o tom, že sen jeho otce byl opravdovým sdělením od Boha. Nefi neřekl: „Půjdu a učiním to, co mi

řekl otec, abych učinil.“ Řekl: „Půjdu a učiním věci, které přikázal Pán.“

I vy, ze svých zkušeností ve vlastní rodině, víte, proč se Lehi „nesmírně ... zaradoval“. Jeho radost pramenila z poznání, že Nefti obdržel potvrzující zjevení.

Mnozí rodiče stanovují rodinná pravidla, kdy se má dospívající dítě večer vrátit domů. Pomyslete ale na tu radost, když se rodič dozví, jako tomu bylo v případě jednoho rodiče před několika týdny, že dcera, která nedávno opustila domov, si nejen sama stanovila večerku, ale také zachovává sabat, jak ji to doma učili. Rodičovské zjevení se svým trvalým vlivem

projevuje v osobním zjevení, které pokračuje v životě dítěte.

Moje maminka tuto zásadu zjevení nepochybně chápala. Když jsem jako mladý muž přicházel pozdě večer domů, vždy jsem zavíral dveře velmi potichu. Cestou do svého pokoje jsem musel projít kolem ložnice, kde spala maminka. Ať jsem našlapoval jakkoli potichu, pokaždé když jsem míjel její pootevřené dveře, jsem velmi potichu zaslechl své jméno: „Hale. Pojď jsem na chvilku.“

Šel jsem dovnitř a sedl si na okraj postele. V pokoji byla tma. Kdybyste to slyšeli, mysleli byste si, že šlo jen o přátelský rozhovor o životě. Ale to,

co řekla, si dodnes vybavuji s toutéž mocí, kterou pociťuji při čtení přepisu svého patriarchálního požehnání.

Nevím, o co se modlila, když na mě takto po večerech čekávala. Zčásti to asi bylo za mé bezpečí. Ale jsem si jist, že se modlila tak, jako se modlí patriarcha, než někomu udělí požehnání. Modlí se, aby jeho slova pronikla k příjemci požehnání jako slova Boží, nikoli jako slova jeho. Modlitby mé maminky o toto požehnání byly zodpovězeny na mé osobě. Nyní je v duchovním světě a je tam již více než 40 let. Jsem si jist, že je nadmíru ráda, že jsem byl, jak o to prosila, požehnán tím, že jsem v jejích radách rozpoznal

příkazy od Boha. A snažím se vždy konat to, v co doufala, že konat budu.

Téhož zázraku pokračujícího zjevení bývám svědkem u presidentů kůlu a biskupů v Církvi. A tak, jak to platí u zjevení daného vedoucím rodiny, hodnota zjevení závisí na tom, zda ti, kteří jsou vedeni, obdrží potvrzující zjevení.

Zázraku zjevení jsem byl svědkem také poté, co se v roce 1976 prothla přehrada Teton v Idahu. Mnozí z vás vědí, co se stalo. Ale příklad pokračujícího zjevení, které přišlo skrze jednoho presidenta kůlu, může být pro nás všechny v budoucnu požehnáním.

Tisíce lidí byly evakuovány poté, co byly jejich domy zničeny. Na místního presidenta kůlu, který byl farmářem, připadl úkol řídit humanitární práce. Jen několik dnů po katastrofě jsem byl zrovna ve třídě na Ricks College. Do školy přišel vedoucí federální agentury pro pomoc při katastrofách. Společně s hlavními asistenty vstoupili do velké místnosti, kam onen prezident kůlu shromáždil biskupy, a dokonce i několik duchovních z dalších místních církví. Byl jsem tam také, protože na kampusu vysoké školy, kde jsem byl rektorem, jsme se starali o mnoho přeživších a poskytli jsme jim přístřeší.

Když setkání začalo, představitel federální agentury pro pomoc při katastrofách se postavil a začal autoritativně vysvětlovat, co je potřeba udělat. Poté, co uvedl pět nebo šest úkolů, které byly podle jeho slov zcela zásadní, prezident kůlu poklidně odvětil: „To jsme už udělali.“

Po několika minutách tento muž z federální agentury řekl: „Nejspíš se posadím a budu se chvíli jen dívat.“ A pak se svými náměstký poslouchal, jak biskupové a presidenti kvor starších podávají zprávu o tom, co již udělali. Popisovali, jaké pokyny obdrželi od svých vedoucích a jak se jimi řídili.

Také mluvili o tom, co byli inspirováni udělat, když se řídili těmito pokyny, aby našli rodiny a pomohli jim. Bylo už pozdě večer. Všichni byli natolik unaveni, že kromě lásky k lidem již mnoho emocí neprojevovali.

Prezident kůlu dal biskupům několik posledních pokynů a pak oznámil čas další schůzky za účelem podání zpráv, která se měla konat druhý den brzy ráno.

Druhý den ráno dorazil vedoucí skupiny z federální agentury 20 minut před plánovaným začátkem schůzky za účelem podání zpráv a zadání úkolů. Já jsem stál opodál. Slyšel jsem, jak se potichu zeptal presidenta kůlu: „Presidente, co chcete, abychom já a členové mé skupiny udělali?“

To, co tento muž viděl, vídám i já v dobách krize a zkoušek po celém světě. Prezident Packer měl pravdu. Pokračující zjevení přichází k presidentům kůlů, aby je pozvedalo nad jejich vlastní moudrost a schopnosti. A kromě toho Pán dává těm, které prezident vede, potvrzující svědectví, že jeho příkazy přicházejí k nedokonalé lidské bytosti od Boha skrze Ducha Svatého.

Jsem požehnan tím, že jsem byl po většinu svého života povolán následovat inspirované vedoucí. Jako velmi

mladý muž jsem byl povolán rádcem presidenta kvora starších. Postupně jsem byl rádcem dvou presidentů okrsku a předsedajícího biskupa Církve, členem Kvora Dvanácti apoštolů a rádcem dvou presidentů Církve. Vždy jsem býval svědkem zjevení, které jim bylo dáno a jež bylo poté potvrzeno těm, kteří je následují.

Ono osobní potvrzující zjevení, pro kterém všichni toužíme, nepřichází snadno, ani na základě pouhé žádosti. Pán nám dal toto měřítko schopnosti přijímat taková svědectví od Boha. Je to vodítko pro každého, kdo usiluje o osobní zjevení, což musíme my všichni.

„Nechť nitro tvé je také plné pravé lásky vůči všem lidem a k domácím ve víře a nechť ctnost zdobí myšlenky tvé neustále; potom bude růsti sebedůvěra tvá v přítomnosti Boží; a nauka kněžství bude skrápěti duši tvou jako rosa z nebe.

Duch Svatý bude stálým společníkem tvým.“⁴

V tom nacházím ponaučení určené nám všem. Neberte na lehkou váhu lásku, kterou chováte k proroku Božímu. Kamkoli v Církvi jdu, ať již je v té době prorokem kdokoli, členové mě žádají: „Až se vrátíte do církevního ústředí, můžete prosím říci prorokovi, jak moc ho máme rádi?“

Toto je něco mnohem více než uctívání nějakého hrdiny nebo pocit, který někdy máme, když obdivujeme heroické postavy. Je to dar od Boha. Díky němu snadněji obdržíte dar potvrzujícího zjevení, když bude promlouvat ve svém úřadu proroka Páně. Láska, kterou pocítujete, je láska, kterou Pán chová k tomu, kdo je Jeho mluvčím.

To není snadné pocítovat neustále, protože Pán často žádá své proroky, aby dávali rady, které jsou pro lidi obtížně přijatelné. Nepřítel naší duše

se nás bude snažit svádět k tomu, abychom se urazili a abychom pochybovali o tom, že onen prorok je skutečně povolán Bohem.

Byl jsem svědkem toho, jak se Duch Svatý může dotknout obměkčeného srdce, aby ochránil pokorného učedníka Ježíše Krista pomocí potvrzujícího zjevení.

Prorok mě poslal předat jednomu muži v malém vzdáleném městě posvátnou pečeticí moc. Pouze prorok Boží má klíče k tomu, aby rozhodl, kdo obdrží tuto posvátnou moc, kterou Pán udělil Petrovi, služebně nejstaršímu apoštolovi. Tutéž pečeticí moc jsem obdržel i já, ale předávat ji dál mohu pouze na základě pokynu od presidenta Církve.

A tak jsem v jedné místnosti v kapli daleko od Salt Lake vložil ruce na hlavu muži, kterého prorok vybral, aby obdržel pečeticí moc. Jeho ruce nesly známky celoživotního obdělávání půdy, aby si vydělal na skrovné živobytí. Poblíž něho seděla jeho drobná žena. I na ní byly vidět roky těžké dřiny po boku manžela.

Pronesl jsem slova daná prorokem: „Na základě pravomoci a zodpovědnosti delegované,“ a pak jsem uvedl jméno proroka, „který je držitelem všech klíčů kněžství na zemi v této

době, předávám pečeticí moc,“ a uvedl jsem jméno onoho muže a pak jméno chrámu, kde měl jako pečeticí pracovník sloužit.

Po tváři mu stékaly slzy. Všiml jsem si, že i jeho manželka pláče. Počkal jsem, než oba ovládli své dojetí. Ona se postavila a přistoupila ke mně. Podívala se na mě a pak nesměle řekla, že je šťastná, a zároveň smutná. Řekla, že moc ráda chodila do chrámu s manželem, ale že nyní má pocit, že s ním nebude moci chodit kvůli tomu, že ho Bůh vybral k tak vznešené a posvátné zodpovědnosti. Pak vysvětlila, že její pocity nedostatečnosti ohledně toho, aby byla jeho chrámovou společnicí, pramení ze skutečnosti, že neumí číst ani psát.

Ujistil jsem ji, že díky její veliké duchovní moci bude pro jejího manžela ctí, když ho bude v chrámu doprovázet. Do té míry, do jaké jsem byl schopen mluvit jejím jazykem, jsem jí řekl, že Bůh jí již zjevil věci přesahující veškeré pozemské vzdělání.

Darem Ducha poznala, že Bůh skrze svého proroka svěřil manželovi, kterého milovala, nadpozemskou zodpovědnost. Poznala sama pro sebe, že klíče k předávání této pečeticí moci drží muž, kterého nikdy neviděla, ale přesto sama pro sebe věděla, že to je

žijící prorok Boží. Věděla, aniž by jí to řekl nějaký žijící svědek, že tento prorok se ohledně jména jejího manžela modlil. Sama pro sebe věděla, že toto povolání přišlo od Boha.

Také věděla, že obřady, které její manžel bude vykonávat, budou pečtit lidi na věčnost v celestiálním království. V mysli i v srdci získala potvrzení toho, že ono zaslíbení, které dal Pán Petrovi, je v Církvi platné i dnes: „A což bys koli svázal na zemi, budeť svázáno i na nebi.“⁵ Věděla to sama pro sebe, skrze zjevení od Boha.

Vraťte se tam, kde jsme začali. „Zjevení v Církvi neustává – prorok ho získává pro Církev; president pro svůj kůl, svou misii nebo své kvorum; biskup pro svůj sbor; otec pro svou rodinu; jednotlivec pro sebe.“⁶

Svědčím vám o tom, že to je pravda. Nebeský Otec slyší vaše modlitby. Miluje vás. Zná vás jménem. Ježíš je Kristus, Syn Boží a náš Vykupitel. Miluje vás více, než dokážete pochopit.

Bůh na své děti vylévá zjevení skrze Ducha Svatého. Promlouvá ke svému proroku na zemi, kterým je dnes Thomas S. Monson. Svědčím o tom, že on je držitelem všech klíčů kněžství na zemi a používá je.

Zatímco na této konferenci nasloucháte slověům těch, které Bůh povolal, aby mluvili v Jeho zastoupení, modlím se o to, abyste obdrželi potvrzující zjevení, které potřebujete k tomu, abyste našli cestu, jež vás znovu zavede domů, abyste mohli přebývat s Bohem ve zpečetěné rodině na věky. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Boyd K. Packer, „We Believe All That God Has Revealed“, *Ensign*, May 1974, 95.
2. 1. Nefi 3:7.
3. 1. Nefi 3:8.
4. Nauka a smlouvy 121:45–46.
5. Matouš 16:19.
6. Boyd K. Packer, *Ensign*, May 1974, 95.

Starší Russell M. Nelson
Kvorum Dvanácti apoštolů

Podporujeme proroky

Naše vyjádření podpory prorokům je osobním závazkem, že uděláme, co bude v naší moci, abychom podporovali jejich prorocké priority.

Presidente Eyringu, děkujeme vám za vaše poučné a inspirující poselství. Drazí bratři a sestry, děkujeme vám za vaši víru a za vaši oddanost. Včera jsme byli všichni vyzváni, abychom vyjádřili podporu prezidentu Thomasu S. Monsonovi jako prorokovi Páně a prezidentovi Pánovy Církve. A často zpíváme: „Ó, Bože, my Tobě děkujeme, že proroka jsi poslal nám.“¹ Rozumíme, vy i já, doopravdy tomu, co to znamená? Jen si představte, jakou výsadu nám Pán dává – že můžeme podporovat Jeho proroka, jehož rady budou vždy čisté a nezkažené, nebudou motivovány jakoukoli osobní touhou a budou absolutně pravdivé!

Jak ve skutečnosti vyjadřujeme prorokovi podporu? Dlouho předtím, než se president Joseph F. Smith stal prezidentem Církve, vysvětlil: „Důležitou povinností, jež spočívá na Svatých, kteří ... vyjadřují podporu autoritám Církve, je to, aby tak činili nejenom pozvednutím ruky, tedy pouze formálně, ale i svými *skutky* a v pravdě.“²

Velmi dobře si vzpomínám na jeden svůj naprosto jedinečný „skutek“, jímž jsem podpořil proroka. Jako lékař a kardiochirurg jsem měl v roce 1972 zodpovědnost za provedení operace srdce prezidentu Spenceru W. Kimballovi, když byl zastupujícím

prezidentem Kvora Dvanácti apoštolů. Potřeboval velmi složitou operaci. Já jsem ale neměl žádnou zkušenost s takovou operací u 77letého pacienta, jemuž selhávalo srdce. Operaci jsem nedoporučil a informoval jsem o tom presidenta Kimballa i První předsednictvo. Ale president Kimball se s vírou rozhodl operaci podstoupit, a to pouze proto, že mu to doporučilo První předsednictvo. Na tom je vidět, jak podporoval své vedoucí! A mně se z jeho rozhodnutí rozklepala kolena!

Díky Pánu se operace zdařila. Když srdce presidenta Kimballa začalo znovu bít, učinilo tak s velikou silou. A právě v tom okamžiku jsem získal od Ducha jasné svědectví o tom, že tento muž se jednou stane prezidentem Církve!³

Jak to dopadlo, víte. O pouhých 20 měsíců později se president Kimball stal prezidentem Církve. A vedl ji po mnoho let se smělostí a odvahou.

Od té doby jsme vyjádřili podporu prezidentům Ezru Taftu Bensonovi, Howardu W. Hunterovi, Gordonu B. Hinckleymu a nyní i Thomasu S. Monsonovi jakožto prezidentům Církve – prorokům v pravém smyslu tohoto slova!

Drazí bratři a sestry, pokud Znovuzřízení sehrálo nějakou roli, pak tu,

že zbouralo prastarý mýtus, že Bůh přestal promlouvat ke svým dětem. Nic nemůže být více vzdáleno od pravdy. Prorok stál a stojí v čele Boží Církve v každé dispensaci, od Adama až po dnešní dobu.⁴ Proroci svědčí o Ježíši Kristu – o Jeho božskosti a o Jeho pozemském poslání a službě.⁵ Cítíme Proroka Josepha Smitha jako proroka této poslední dispensace. A cítíme i každého dalšího muže, jenž byl jeho nástupcem v úřadu presidenta Církve.

Když vyjadřujeme podporu prorokům a dalším vedoucím,⁶ uplatňujeme zákon všeobecného souhlasu, neboť Pán řekl: „Nikomu nebude dáno, aby vyšel kázati evangelium mé nebo budovati církev mou, ledaže je vysvěcen někým, kdo má pravomoc, a církvi je známo, že pravomoc má a že byl řádně vysvěcen vedoucími církve.“⁷

Toto nám, jakožto členům Pánovy Církve, dodává sebedůvěru a víru, zatímco se snažíme dodržovat to, co nám přikazují písmo – dbát hlasu Páně,⁸ který k nám přichází prostřednictvím hlasu Jeho služebníků, proroků.⁹ Všichni vedoucí v Pánově Církvi

jsou povoláváni náležitou pravomocí. Žádný prorok ani jiný vedoucí v této Církvi koneckonců nikdy nepovolal sebe sama. Žádný prorok nikdy nebyl zvolen. Pán to objasnil, když řekl: „Ne vy jste mne vyvolili, ale já jsem vás vyvolil, a [vysvětlil].“¹⁰ Vy ani já pro církevní vedoucí „nehlasujeme“ – a to na žádné úrovni. Máme však výsadu jim vyjadřovat podporu.

Cesty Páně jsou odlišné od cest lidských. Podle cest lidských musí člověk svůj úřad nebo podnik opustit, když zestárne nebo se stane neschopným ho zastávat. Ale cesty lidské nejsou a nikdy nebudou cestami Páně. Naše vyjádření podpory prorokům je osobním závazkem, že uděláme, co bude v naší moci, abychom podporovali jejich prorocké priority. Naše vyjádření podpory je jako přísaha – jako znamení toho, že uznáváme, že jejich povolání jakožto proroka je pravomocné a že je pro nás závazné.

Dvacet šest let předtím, než se starší George Albert Smith stal prezidentem Církve, řekl: „Závazek, který činíme, když pozvedáme ruku, ... je nanejvýš posvátný. To *neznamená*, že se potichu vydáme vlastní cestou a že souhlasíme s tím, aby prorok Páně

řídil toto dílo, ale znamená to, ... že za ním budeme stát; že se za něj budeme modlit; že budeme hájit jeho dobré jméno a že se budeme snažit plnit jeho pokyny podle toho, jak mu Pán bude nařizovat.“¹¹

Žijící Pán vede svou živou Církev!¹² Pán zjevuje svou vůli ohledně Církve svému prorokovi. Včera, poté co jsme byli vyzváni k tomu, abychom vyjádřili podporu Thomasu S. Monsonovi jako presidentovi Církve, jsme měli rovněž výsadu vyjádřit podporu jemu, rádcům v Prvním předsednictvu a členům Kvora Dvanácti apoštolů jako prorokům, vidoucím a zjevovatelům. Zamyslete se nad tím! Vyjadřujeme podporu 15 mužům jako prorokům Božím! Jsou držitelé všech klíčů kněžství, které kdy byly člověku v této dispensaci předány.

Povolání 15 mužů ke svatému apoštolství nám jakožto členům Církve poskytuje velikou ochranu. Proč? Protože rozhodnutí těchto vedoucích musí být jednomyslná.¹³ Dokážete si představit, jak musí Duch působit na 15 mužů, aby dosáhli shody? Těchto 15 mužů má za sebou vzdělání a profesní dráhu nejružnějšího charakteru a jejich názory na mnohé věci se liší.

To mi věřte! Těchto 15 mužů – proroků, vidoucích a zjevovatelů – ví, jaká je vůle Páně, jakmile dosáhnou shody. S oddaností dbají na to, aby byla vůle Páně skutečně naplněna. Když se těchto 15 mužů modlí, je každému z nich vzorem Pánova modlitba: „Staň se vůle tvá na zemi, jako na nebi.“¹⁴

Apoštol, který je v úřadu apoštola nejdéle, předsedá.¹⁵ Díky tomuto systému založenému na délce služby v úřadu se obvykle do úřadu presidenta Církve dostávají starší muži.¹⁶ Tím je zajištěna kontinuita, vyzrálost, zkušenosti a rozsáhlá příprava podle Pánova vedení.

Dnešní Církev je organizována samotným Pánem. On zavedl úžasný systém vedení, v rámci něhož jsou zajištěny rezervní zdroje a zálohy. Tento systém zajišťuje prorocké vedení dokonce i v případech, kdy s rostoucím věkem může docházet k nevyhnutelným onemocněním a indispozicím.¹⁷ Existuje mnoho kompenzačních a pojistných opatření, takže nikdo nikdy nemůže svést Církev na scesti. Služebně starší vedoucí jsou neustále vyučováni – tak, aby jednoho dne byli připraveni zasednout v nejvyšších radách. Učí se, jak slyšet hlas

„Navzdory veškerým zdravotním obtížím, které nás mohou potkat, navzdory veškeré slabosti těla či mysli sloužíme tak, jak jen nejlépe můžeme. Ujišťuji vás, že Církev je v dobrých rukou. Systém, který byl zaveden pro Radu Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti [apoštolů, nám] dává jistotu, že bude v dobrých rukou vždy, a ať se bude dít cokoli, není důvod k obavám či ke strachu. U kormidla je vždy náš Spasitel, Ježíš Kristus, jehož následujeme, jehož uctíváme a jemuž sloužíme.“¹⁹

Presidente Monsone, děkujeme vám za tyto pravdy! A také vám děkujeme za vaši celoživotní příkladnou a oddanou službu. Dovoluji si promluvit jménem všech členů Círky po celém světě, abychom společně a upřímně vyjádřili svůj vděk za to, že vás máme. Vážíme si vás! Máme vás rádi! Vyjadřujeme vám svou podporu – nejen prostřednictvím zvednutí ruky, ale i celým srdcem a zasvěceným úsilím. S pokorou a vroucně se „za tě vždy modlíme, náš drahý proroku“!²⁰ Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. „My Tobě, Bože, děkujeme“, *ZNPPD 1*, str. 47.
2. *Učení presidentů Círky: Joseph F. Smith* (2003), 211; zvýraznění přidáno. Tato slova pronesl prezident Smith v roce 1898, kdy sloužil jako druhý rádce v Prvním předsednictvu.
3. Další podrobnosti naleznete v: Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle* (2003), 153–156.
4. Viz Průvodce k písmům, heslo „Dispensace“.
5. Příchod Pána předpověděla celá řada proroků včetně Lehiho (viz 1. Nefi 1:19), Nefiho (viz 1. Nefi 11:31–33; 19:7–8), Jákoba (viz Jákob 4:4–6), Beniamina (viz Mosiáš 3:5–11, 15), Abinadiho (viz Mosiáš 15:1–9), Almy (viz Alma 40:2) a Samuela Lamanity (viz Helaman 14:12). Ještě předtím, než se Spasitel v Betlémě narodil, předvídali Jeho smírnou obět a Jeho následné Vzkříšení.
6. Vyjadřovat podporu vedoucím je elementární zásadou v celé Pánově Církví. Člověku se vyjadřuje podpora předtím,

Páně prostřednictvím našeptávání Ducha.

Když president Gordon B. Hinckley sloužil jako první rádce presidenta Ezry Tafta Bensona, který se tehdy blížil ke konci svého smrtelného života, vysvětlil:

„Součástí zásad a postupů, které Pán v rámci vedení své Círky zavedl, je opatření pro jakoukoli ... situaci. Je důležité, ... aby nevznikaly žádné pochybnosti ani obavy ohledně vedení Círky a používání prorockých darů, včetně práva získávat inspiraci a zjevení při spravování záležitostí a programů Círky v době, kdy by president mohl být nemocný nebo by nebyl schopen plně vykonávat svou funkci.

První předsednictvo a Rada Dvanácti apoštolů, jež byly povolány a vysvěceny k tomu, aby držely klíče kněžství, mají pravomoc a zodpovědnost vést Církev, vykonávat její obřady, vykládat její nauku a zavádět a zachovávat její praktiky.“

President Hinckley dále uvedl:

„Pokud je president nemocen nebo není schopen v plné míře zastat všechny povinnosti vyplývající z jeho úřadu, tvoří Kvorum Prvního předsednictva jeho dva rádce. Ti pokračují s každodenní prací Předsednictva. ...

... Avšak veškeré důležité otázky týkající se zásad, postupů, programů nebo nauky řeší s rozvahou a s modlitbou První předsednictvo spolu s Dvanácti.“¹⁸

Loni, když president Monson dosáhl milníku 5 let služby v úřadu presidenta Círky, vzpomínal na oněch 50 let, které již strávil apoštolskou službou, a uvedl: „Věk si nakonec vybere svou daň u každého z nás. My se však přidáváme k hlasu krále Beniamina, který řekl: ... Já jsem jako vy sami, poddán všelikým slabostem těla a mysli; a přece jsem byl vyvolen ... a vysvěcen otcem svým ... a byl jsem udržován a zachováván nesmírnou mocí jeho, abych vám sloužil s veškerou mocí, myslí a silou, kterou mi Pán udělil.“ (Mosiáš 2:11.)“

President Monson pokračoval:

než je ustanoven do nějakého povolání nebo než je vysvěcen do některého úřadu v kněžství.

7. Nauka a smlouvy 42:11. Praktika vyjadřování podpory našim vedoucím byla zavedena 6. dubna 1830, kdy byla Církev zorganizována, a v březnu roku 1836, kdy byla vyjádřena podpora Prvnímu předsednictvu a Kvoru Dvanácti apoštolů jako prorokům, vidoucím a zjevovatelům. (Viz *History of the Church*, 1:74–77; 2:417.)
8. Kniha Mormonova nás varuje před nebezpečím pramenícím z toho, když nedbáme učení proroků. Čteme v ní, že „ona veliká a prostorná stavba je pýcha světa; a padla a její pád byl nesmírně veliký. A anděl Páně ... promluvil říka: Takové bude zničení všech národů, pokolení, jazyků a lidí, kteří budou bojovat proti dvanácti apoštolům Beránkovým.“ (1. Nefi 11:36.)
9. Viz Daniel 9:10; Amos 3:7; Nauka a smlouvy 21:1, 4–5; 124:45–46.
10. Jan 15:16. Pátý článek víry vysvětluje: „Věříme, že muž musí být povolán Bohem, skrze prorocství a skrze vkládání rukou těch, kteří mají pravomoc, aby kázal evangelium a vykonával jeho obřady.“
11. *Učení presidentů Církve: George Albert Smith* (2011), 58; zvýraznění přidáno. Tento citát pochází z proslouva, který starší George Albert Smith pronesl na konferenci v roce 1919. Presidentem Církve se stal v roce 1945.
12. Viz Nauka a smlouvy 1:30, 38.
13. Viz Nauka a smlouvy 107:27.
14. 3. Nefi 13:10; viz také Matouš 6:10; Lukáš 11:2.
15. Když president Církve zemře, je První předsednictvo rozpuštěno a rádce zaujmou své místo v Kvoru Dvanácti apoštolů. Kvorum Dvanácti apoštolů pak předsedá Církvi až do okamžiku, kdy je znovu zorganizováno První předsednictvo. Toto období je nazýváno apoštolské mezivládí. V historii mělo toto mezidobí různé dlouhé trvání – od čtyř dnů až po tři a půl roku.
16. Tento postup v nástupnictví proroků se samozřejmě nevztahoval na povolání Josepha Smitha, který byl předustanoven k tomu, aby se stal prorokem Znovuzřízení a prvním presidentem Církve. (Viz 2. Nefi 3:6–22; viz také Abraham 3:22–23.)
17. Víme, že sám Pán může povolát kteréhokoli z nás domů, kdykoli to uzná za vhodné.
18. Gordon B. Hinckley, „God Is at the Helm“, *Ensign*, May 1994, 54; viz také Gordon B. Hinckley, „He Slumbers Not, nor Sleeps“, *Ensign*, May 1983, 6.
19. „Message from President Thomas S. Monson“, *Church News*, Feb. 3, 2013, 9.
20. „We Ever Pray for Thee“, *Hymns*, č. 23.

Carol F. McConkieová

První rádkyně v generálním předsednictvu Mladých žen

Žijme podle slov proroků

Abychom byli v souladu s božskými záměry nebes, podporujeme proroka a rozhodujeme se, že budeme žít podle jeho slov.

Náš Otec v nebi miluje všechny své děti a přeje si, aby znaly Jeho plán štěstí a rozuměly mu. Proto povolává proroky – ty, kteří byli vysvěceni mocí a pravomocí, aby jednali v Božím jménu ke spasení Jeho dětí. Jsou to poslové spravedlivosti, svědkové o Ježíši Kristu a o nekonečné moci Jeho Usmíření. Drží klíče království Božího na zemi a opravňují druhé k vykonávání spásných obřadů.

V Pánově pravé Církvi je „na zemi v určitém čase ... vždy jen jeden, jemuž jsou tato moc a klíče tohoto kněžství předány“. ¹ Jako našeho proroka, vidoucího a zjevovatele podporujeme presidenta Thomase S. Monsona. Zjevuje slovo Páně, aby tak vedl a řídil *celou* naši Církev. Jak vysvětlil president J. Reuben Clark ml.: „Pouze ... president Církve má právo přijímat zjevení pro Církev.“ ²

Ohledně žijícího proroka Pán přikazuje členům své Církve toto:

„Budeš dbáti na *všechna* jeho slova a přikázání, která ti bude dávat, když je obdrží, kráčeje ve vši svatosti přede mnou;

Neboť slovo jeho budete přijímat jako z mých vlastních úst, ve vši trpělivosti a víře.

Neboť konáním těchto věcí vás brány pekelné nepřemohou.“ ³

Abychom byli v souladu s božskými záměry nebes, podporujeme proroka a rozhodujeme se, že budeme žít podle jeho slov.

Jako proroky, vidoucí a zjevovatele podporujeme také rádce presidenta Monsona a Kvorum Dvanácti apoštolů. „Mají právo, moc a pravomoc hlásat [Pánovy] úmysly a Jeho vůli ..., a činí tak ... pod vedením presidenta Církve.“ ⁴ Mluví ve jménu Krista. Prorokují ve jménu Krista. Všechno činí ve jménu Ježíše Krista. V jejich slovech slyšíme hlas Páně a pocítujeme Spasitelovu lásku. „A cokoli budou mluvit, když jsou pohnuti Duchem Svätým, bude písmo ... a moc Boží ke spasení.“ ⁵ Pán sám řekl: „Ať [praveno] mým vlastním hlasem nebo hlasem služebníků mých, to je totéž.“ ⁶

Jsme vděční za církev postavenou „na základ apoštolský a prorocký, kdež jest grunтовní úhelný kámen sám Ježíš Kristus“. ⁷ Pánův dům je domem pořádku a my nemusíme být nikdy

oklamání ohledně toho, kde máme hledat odpovědi na své otázky, nebo si být nejistí, kterým hlasem se máme řídit. Nemusíme být „zmítající se a točící každým větrem učení“.⁸ Bůh zjevuje své slovo skrze své vysvěcené služebníky, „pro spořádání svatých, k dílu služebnosti, pro vzdělání těla Kristova, až bychom se sběhli všickni v jednotu víry a známosti Syna Božího“.⁹ Když se rozhodujeme žít podle slov proroků, jsme na cestě smlouvy, která vede k věčnému zdokonalování.

Od jedné osamocené matky, která zápasila o přežití v období hladomoru, se učíme, co to znamená podporovat proroka. Pán dal proroku Eliášovi pokyn, aby šel do Sarepty, kde najde vdovu, které Bůh přikázal, aby mu dala najíst. Když Eliáš přicházel do města, uviděl ji, jak sbírá dříví. Zavolal na ni: „Přines mi trochu vody v nádobě, abych se napil.“¹⁰

„A když šla, aby přinesla, zavolal jí [zase] a řekl: Medle, přines mi také kousek chleba v ruce své.“

I odpověděla: Živí jest Hospodin Bůh tvůj, žeť nemám žádného chleba, ... kromě hrsti mouky v kbelíku a maličko oleje v nádobce, a aj, sbírám dvě dřevě, abych šla a připravila to sobě a synu svému, abychom snědouce to, za tím zemřítí musili.“

Eliáš odpověděl: „Neboj se. Jdi a učiň, jakž jsi řekla, a však udělej mi *prvé* z toho malý chléb ... a přines mi; potom sobě a synu svému uděláš.“¹¹

Na chvíli si představte, jak těžké muselo být to, o co prorok hladovějící matku žádal. Bůh sám by jistě dokázal svému věrnému služebníkovu zajistit jídlo. Ale Eliáš, jenž jednal ve jménu Páně, plnil to, co mu bylo nařízeno – tedy požádat milovanou dceru Boží, aby obětovala vše, co má, aby podpořila proroka.

Ale Eliáš slíbil za poslušnost také požehnání: „Neboť toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Mouka z kbelíka toho nebude strávena, aniž oleje v nádobce té ubude.“¹² Pán dal této vdově příležitost rozhodnout se, zda uvěří slovům proroka a uposlechne jich.

Ve světě, kde hrozí hlad po spravedlivosti a duchovní vyhladovění, je nám přikázáno, abychom podporovali proroka. Když dbáme prorockých slov, zastáváme se jich a podporujeme je, dosvědčujeme tím, že máme víru se pokorně podvolit Pánově vůli, moudrosti a načasování.

Prorockých slov dbáme i tehdy, když se to může zdát nerozumné, nevýhodné nebo nepohodlné. Podle měřítek světa může být následování proroka nepopulární, politicky nekorektní nebo společensky nepřijatelné. Ale následovat proroka je vždy správné. „Jakož vyšší jsou nebesa než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše, a myšlení má myšlení vaše.“¹³ „Doufej v Hospodina celým srdcem svým, na rozumnost pak svou nezpolehej.“¹⁴

Pán cítí a odměňuje ty, kteří jsou ochotni dbát prorockých pokynů. Poslušnost vůči Eliášovi zachránila život vdově ze Sarepty a nakonec i život jejímu synovi. Jak jí prorok slíbil, „jedla ona i on i čeled její až do těch dní ... [podle] řeči Hospodinovy, kterouž mluvil skrze Eliáše“.¹⁵

Pán „nasytí ty, kteří Mu důvěřují“.¹⁶ Slova proroků jsou pro naši duši jako manna. Když je přijímáme, jsme požehnáni, ochraňováni a zachovávaní časně i duchovně. Když hodujeme na jejich slovech, učíme se, jak přicházet ke Kristu a žít.

Starší Bruce R. McConkie napsal, že skrze proroky „Pán zjevuje pravdy spasení; ... spasení, které je v Kristu; a On určuje ... směr vedoucí k věčnému životu. ... V každém věku dává

Pán svému lidu pokyny, které potřebují ve chvílích ohrožení a nebezpečí. A zajisté ve dnech, jež přijdou, nastanou chvíle, kdy nic kromě moudrosti Boží, sestupující z nebe a plynoucí ze rtů proroků, nebude mít moc spasit jeho lid.“¹⁷

Slova proroků, jimž učila naše učitelka Vavřínových dívek, dala mně osobně vizi, jak má vypadat vztah v manželství ve smlouvě. Slova proroků mi dala víru a naději, že se dokáží připravit na to, abych vytvořila šťastný domov. Důsledné studium učení proroků, dávných i novodobých, mi bylo podporou v náročných a často vysilujících letech, kdy jsem přivedla na svět našich sedm dětí, učila je a pečovala o ně. Slova proroků v písmech a pronášená od tohoto řečnického pultu jsou slova útěchy, lásky, síly a povzbuzení a platí pro každého z nás.

Když dbáme slov proroků, stavíme svůj domov a život na věčně jistém základu, „na skále Vykupitele našeho, jenž jest Kristus, Syn Boží ...; aby, až ďábel vyšle mocné větry své, ano, šípy své ve vichřici, ano, až vás bude tlouci všechno krupobití jeho a mocná bouře jeho, to nemělo nad vámi žádně moci k tomu, aby vás to stáhlo do ... bídy a nekonečné bědy“.¹⁸

Máme na vybranou. Můžeme se rozhodnout, že Kristova slova, pronášená Jeho vysvěcenými služebníky, budeme ignorovat, zahrávat si s nimi, pošlapávat je nebo se proti nim bouřit. Ale Spasitel učil, že ti, kteří tak činí, budou od Jeho lidu smlouvy odříznuti.¹⁹

Když čteme a studujeme prorocká slova s modlitbou, vírou v Krista a s opravdovým záměrem, Duch Svatý nám bude do mysli a do srdce promlouvat pravdu. Kež otevřeme uši k slyšení, srdce k porozumění a mysl, aby našemu pohledu mohla být odhalena tajemství Boží.²⁰

Vydávám svědectví, že Joseph Smith byl a je prorok povoláný Bohem, aby na zemi znovuzřídil evangelium Ježíše Krista a Jeho kněžství. A svědčím o tom, že v prezidentu Monsonovi jsme dnes vedeni pravým prorokem Božím. Kež se rozhodneme stát s proroky a žít podle jejich slov, abychom se sjednotili ve víře, očistili se v Kristu a byli naplněni poznáním o Synu Božím. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Nauka a smlouvy 132:7; viz také *Příručka 2: Správa Církve* (překlad vybraných kapitol, 2010), 2.1.1: „Ježíš Kristus drží všechny klíče kněžství přináležející k Jeho Církvi. Každému ze svých apoštolů předal všechny klíče, které přináležejí ke království Božímu na zemi. Nejděle sloužící apoštol, prezident Církve, je jedinou osobou na zemi, která je oprávněna používat všechny klíče kněžství.“
2. J. Reuben Clark Jr., „When Are the Writings

and Sermons of Church Leaders Entitled to the Claim of Scripture?“ (proslov určený zaměstnancům seminářů a institutů, Univerzita Brigham Younga, 7. července 1954.)

3. Nauka a smlouvy 21:4–6; zvýraznění přidáno.
4. J. Reuben Clark Jr., „When Are the Writings and Sermons of Church Leaders Entitled to the Claim of Scripture?“
5. Nauka a smlouvy 68:4.
6. Nauka a smlouvy 1:38.
7. Efezským 2:20.
8. Efezským 4:14.
9. Efezským 4:12–13.
10. 1. Královská 17:10.
11. 1. Královská 17:11–13; zvýraznění přidáno.
12. 1. Královská 17:14.
13. Izaiáš 55:9.
14. Písloví 3:5.
15. 1. Královská 17:15–16.
16. Roger Hoffman, „Consider the Lilies“.
17. Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith* (Deseret Book Company, 1985), 478; interpunkce upravena; použito se svolením.
18. Helaman 5:12.
19. Viz 3. Nefi 20:23.
20. Viz Mosiáš 2:9.

Starší Robert D. Hales
Kvorum Dvanácti apoštolů

Život věčný – poznat Boha, našeho Nebeského Otce, a Jeho Syna, Ježíše Krista

Bůh a Kristus jsou doslova Otec a Syn – oddělené, rozdílné a samostatné bytosti, které jsou plně sjednoceny ve svém záměru.

Před mnoha lety jsem využil příležitosti prostudovat si závěrečná svědectví proroků z každé dispensace. Každý z nich vydal mocné svědectví o Bohu Otci a o Jeho Synu, Ježíši Kristu.

Když jsem si tato svědectví – a během let také mnohá jim podobná – pročítal, vždy se mého srdce velmi dotklo to, jak hluboce Nebeský Otec miluje svého nejstaršího Syna a jak Ježíš Kristus prokazuje svému Otci lásku tím, že je poslušen Jeho vůle. Svědčím o tom, že když učiníme, co je nutné pro to, abychom poznali Je samotné a lásku, kterou k sobě navzájem chovají, obdržíme „[ten] největší ze všech darů Božích“ – věčný život.¹ Neboť „totož jest pak věčný život, aby poznali tebe samého

pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista“.²

Jak můžeme tento dar získat? Přichází skrze osobní zjevení, o němž se již mluvilo a o kterém jsme se učili dnes dopoledne.

Pamatujete si na to, jak jste se poprvé dozvěděli, že Bůh existuje, a jak jste pocítili Jeho lásku? Jako chlapec jsem se rád díval na oblohu posetou hvězdami, přemítal jsem a pociťoval jsem Jeho přítomnost. S nadšením jsem zkoumal velkolepou krásu Božích stvoření – od miniaturního hmyzu až po majestátní stromy. Díky tomu, jak jsem poznával krásu této země, jsem věděl, že mě Nebeský Otec miluje. Věděl jsem, že jsem doslova duchovní potomek, že my všichni jsme synové a dcery Boží.

Jak to mohu vědět? můžete se ptát. Písma nás učí: „Některým je dáno Duchem Svatým vědět, že Ježíš Kristus je Syn Boží ..., a ... jiným je dáno věřit v slova jejich, aby také mohli mít věčný život, zůstanou-li věrni.“³ Z mého pohledu toto však neznamená, že někteří lidé budou navždy závislí na svědectví druhých lidí.

Mé vlastní svědectví rostlo, když jsem se dozvídal o Nebeském Otci a o Spasiteli z učení a ze svědectví svých rodičů, učitelů, písem – která pilně čtu – a zejména pak Ducha Svatého. Když jsem uplatňoval víru a byl poslušen příkázání, Duch Svatý mi dosvědčoval, že to, čemu se učím, je pravdivé. Takto jsem to poznal sám pro sebe.

V tomto procesu má klíčový význam hledání osobního zjevení. Nefi vyzývá každého z nás, abychom „[hodovali] na slovech Kristových; neboť vizte, slova Kristova vám řeknou vše, co máte činiti“.⁴

Před svými osmými narozeninami jsem se chtěl dozvědět něco více o křtu. Četl jsem písma a modlil jsem

se. Zjistil jsem, že když budu konfirmován, obdržím dar Ducha Svatého. Rovněž jsem začínal chápat, že Bůh a Kristus jsou doslova Otec a Syn – oddělené, rozdílné a samostatné bytosti, které jsou plně sjednoceny ve svém záměru. „My milujeme [Je], nebo [Oni] prvé [milovali] nás.“⁵ A znovu a znovu jsem si všiml toho, jakou lásku chovají k sobě navzájem a jak spolu pracují pro naše dobro. Poslechněte si několik málo z mnoha veršů z písem, které této pravdě učí:

Když nás Nebeský Otec učil o předsmrtném životě, hovořil o Ježíši Kristu jako o svém Milovaném Synu, „který byl [Jeho] Milovaným a Vyvoleným od počátku“.⁶ Když Otec stvořil zemi, učinil tak „skrze svého Jednorozeného“ Syna.⁷

Ježíšově matce, Marii, bylo řečeno, že přivede na svět „[Syna] Nejvyššího“.⁸ A když byl Ježíš mladý muž, řekl své matce, že „v těch věcech, kteréž jsou Otce [Jeho, musí] ... býti“.⁹ Po letech, když byl Spasitel pokřtěn, promluvil Nebeský Otec z nebe a řekl: „Tentot jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.“¹⁰

Když Ježíš učil své učedníky, jak se mají modlit, pronesl tato slova:

„Otče náš, kterýž jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé.

Přid' království tvé. Bud' vůle tvá jako v nebi tak i na zemi.“¹¹

Nikodéma učil: „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal.“¹² A své záznaky vysvětlil těmito slovy: „Nemůžeš Syn sám od sebe nic činit, jediné což vidí, an Otec činí. Nebo cožkoli on činí, toť i Syn též podobně činí.“¹³

Když se přiblížila hodina Usmíření, Ježíš se modlil řka: „Otče, přišlať hodina. ... Ját jsem oslavil tebe na zemi; dílo jsem vykonal, kterýž jsi mi dal, abych činil.“¹⁴ Pak, když byl obtížen našimi hříchy, prosil: „Otče můj, jest-li

možné, nechť odejde ode mne kalich tento. A však ne jakž já chci, ale jakž ty.“¹⁵ Ve svých posledních chvílích na kříži se Ježíš modlil: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí,“ a pak zvolal: „Otče, v ruce tvé poručím ducha svého.“¹⁶

Poté v duchovním světě navštívil duchy zemřelých, aby jim dal „moc, aby vyšli, po jeho vzkříšení z mrtvých, aby vstoupili do království jeho Otce“.¹⁷ Spasitel se po svém vzkříšení ukázal Marii Magdaléně a řekl jí: „Vstupuji k Otci svému, a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu.“¹⁸

Když přišel k lidem na americký kontinent, představil Ho Jeho Otec slovy: „Hle, můj milovaný Syn, v němž se mi dobře zalíbilo a v němž jsem oslavil jméno své.“¹⁹ Když Ježíš sestoupil mezi lid u chrámu, řekl o sobě toto: „Vizte, jsem Ježíš Kristus. ... Otec jsem oslavil v tom, že jsem na sebe

vzal hříchy světa.“²⁰ Když je učil své nauce, vysvětlil:

„Je to nauka, kterou mi dal Otec; a já vydávám svědectví o Otci a Otec vydává svědectví o mně.“²¹

„Vpravdě ..., Otec a já jedno jsme.“²²

Dokážeme v těchto verších najít určitý vzor, který svědčí o tom, že Otec a Syn jsou odlišné osoby a bytosti? Jak tedy potom mohou být *jedno*? Ne proto, že by byli jednou a toutéž osobou, ale proto, že jsou sjednoceni v záměru, stejnou měrou zasvěceni tomu, aby „[uskutečnili] nesmrtelnost a věčný život člověka“.²³

Ježíš je Bůh – přesto však sám sebe neustále odlišuje jako oddělenou, samostatnou bytost tím, že se modlí k Otci a že říká, že činí Otcovu vůli. Během své služby mezi Nefity prosil: „Otče, nemodlím se za svět, ale za ty, které jsi mi dal ze světa, ...

abych já mohl být v nich, jako ty, Otče, ve mně jsi, abychom mohli být jedno, abych v nich mohl být oslaven.“²⁴

Z tohoto důvodu nás tedy nepřekvapí, že Znovuzřízení evangelia započalo tím, že se zjevila ne jedna, ale dvě oslavené bytosti. O svém Prvním vidění Joseph Smith svědčil těmito slovy: „Jedna z nich ke mně promluvila, nazývající mne jménem, a řekla, ukazující na druhou – *toto je můj Milovaný Syn. Slyš její!*“²⁵

Mladý prorok, který vstupoval do onoho lesíka, aby zjistil, ke které církvi se má připojit, tam šel s neochvějnou vírou a vyšel z něj se znalostí jediného pravého Boha a Ježíše Krista, jehož Bůh poslal, a se svědectvím o Ním. Joseph, stejně jako proroci před ním, se měl poté stát pro svět nástrojem ke znovuzřízení znalostí, jež vedou k věčnému životu.

I vy můžete hledat v písmech a na této generální konferenci našeho Nebeského Otce a „tohoto Ježíše, o kterém [svědčí] proroci a apoštolové“.²⁶ Při hledání osobního svědectví – svého osobního zjevení – zjistíte, že Nebeský Otec nám poskytuje zvláštní způsob, jímž se sami pro

sebe můžeme dozvědět pravdu – a to prostřednictvím třetího člena Božstva, duchovní bytosti, kterou známe jako Ducha Svatého.

„A až tyto věci obdržíte,“ – včetně toho, o co jsem se s vámi podělil dnes – „chtěl bych vás nabádati, abyste se tázali Boha, Věčného Otce, ve jménu Krista, zda tyto věci nejsou pravdivé; a budete-li se tázati s upřímným srdcem, s opravdovým záměrem, majíce víru v Krista, on vám projeví jejich pravdivost, mocí Ducha Svatého.

A mocí Ducha Svatého můžete [s jistotou] znáti pravdu ohledně všech věcí.“²⁷

Bratři a sestry, svědčím vám o tom, že náš Nebeský Otec chce, abychom o tyto znalosti usilovali nyní. Slova proroka Helamana volají z prachu: „Pamatujte, pamatujte, že na skále Vykupitele našeho, jenž jest Kristus, Syn Boží, musíte postavit základ svůj; ... [základ], stavějí-li lidé na něm, nemohou padnouti.“²⁸ A my nepadneme.

Tímto neochvějným základem je Ježíš Kristus. On je ta „Skála Nebe“.²⁹ Pokud svůj dům vystavíme na Něk, může padat déšť posledních dnů, mohou přijít záplavy a vát větry, ale my nepadneme. My nepadneme, protože

naš domov a naše rodina budou založeny na Kristu.³⁰

Svědčím o tom, že takovýto domov je „dům slávy“.³¹ Tam se shromažďujeme, abychom se modlili k našemu Nebeskému Otci ve jménu Ježíše Krista, Jeho Milovaného Syna. Tam Je oslavujeme a vyjadřujeme Jim vděčnost. Tam přijímáme Ducha Svatého a „[zaslíbení], které [nám dává] o věčném životě, dokonce o slávě celestiálního království“.³²

Vydávám zvláštní svědectví, že náš Spasitel je Ježíš Kristus, že On žije, že náš věčný Nebeský Otec nás miluje a bdí nad námi, že máme v této dispensaci proroka – presidenta Thomase S. Monsona, aby nás vedl a provázel. Svatý Duch dosvědčuje každému, kdo se vydává hledat poznání, že toto je pravda. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 14:7.
2. Jan 17:3.
3. Nauka a smlouvy 46:13–14.
4. 2. Nefi 32:3.
5. 1. Janova 4:19.
6. Mojžíš 4:2.
7. Mojžíš 2:1.
8. Lukáš 1:32.
9. Lukáš 2:49.
10. Matouš 3:17.
11. Matouš 6:9–10.
12. Jan 3:16.
13. Jan 5:19; viz také verš 17.
14. Jan 17:1, 4.
15. Matouš 26:39.
16. Lukáš 23:34, 46.
17. Nauka a smlouvy 138:51.
18. Jan 20:17.
19. 3. Nefi 11:7.
20. 3. Nefi 11:10–11.
21. 3. Nefi 11:32.
22. 3. Nefi 11:27.
23. Mojžíš 1:39.
24. 3. Nefi 19:29.
25. Joseph Smith–Životopis 1:17.
26. Eter 12:41.
27. Moroni 10:4–5.
28. Helaman 5:12.
29. Mojžíš 7:53.
30. Viz 3. Nefi 14:24–25.
31. Nauka a smlouvy 88:119; 109:8, 16.
32. Nauka a smlouvy 88:4.

Starší James J. Hamula
Sedmdesátník

Svátost a Usmíření

Je zapotřebí, aby se [obřad svátosti] pro každého z nás stal svatějším a posvátnějším.

V předvečer událostí v Getsemanech a na Kalvárii Ježíš naposledy shromáždil své apostoły k bohoslužbě. Bylo to v horní místnosti domu jednoho učedníka v Jeruzalémě o svátku přesnic.¹

Před sebou měli tradiční pokrm při přesnicích, který se skládal z obětího beránka, vína a nekvašeného chleba – což byly symboly záchrany Izraele od otroctví a smrti v minulosti² a vykoupení, k němuž mělo teprve dojít v budoucnosti.³ Když se večere chýlila ke konci, vzal Ježíš chléb, požehnal ho a rozlámal⁴ a podal ho svým apostoľům se slovy: „Vezměte, jezte.“⁵ „To jest tělo mé, kteréž se za vás dává. To činite na mou památku.“⁶ Podobným způsobem vzal pohár vína, požehnal ho a podal ho těm, kteří se shromáždili kolem něho, řka: „Tento kalich jest ta nová smlouva v mé krvi,“⁷ „kteráž ... vylévá se na odpuštění hříchů.“⁸ „To činite na mou památku.“⁹

Tímto prostým, ale významným způsobem Ježíš ustanovil pro lid Boží smlouvy nový obřad. Od nynějška nadále se již neměla prolévat krev zvířat ani požívat jejich maso v očekávání vykupující oběti Krista, který měl teprve přijít.¹⁰ Namísto toho měli lidé přijímat a požívat symboly zraněného těla a prolité krve Krista, který již přišel, na památku Jeho vykupující

oběti.¹¹ Účast na tomto novém obřadu bude pro všechny znamenat, že slavnostně přijímají Ježíše jakožto zaslíbeného Krista a že jsou z celého srdce ochotni Ho následovat a dodržovat Jeho přikázání. Pokud jde o ty, kteří toto přijmou a budou se podle toho v životě řídit, duchovní smrt „přes ně přejde“ a budou mít zajištěn věčný život.

V následujících hodinách Ježíš vstoupil do Getseman, byl odveden na Kalvárii a triumfálně opustil hrob Josefa z Arimatie. Ježíšovi věrní učedníci z Jeruzaléma a okolních míst se po Jeho odchodu scházeli první den v týdnu

„k lámání chleba“,¹² a toto činili stále.¹³ Jistě to nedělali jen proto, aby pamatovali na svého Pána, který je opustil, ale také proto, aby vyjádřili vděčnost za Jeho úžasné Vykoupení a víru v něj.

Je význačné, že když Ježíš navštívil své učedníky v Americe, rovněž mezi nimi zavedl svátost.¹⁴ Řekl přitom: „A to budete vždy hleděti, abyste činili,“¹⁵ a „bude to svědectvím Otci, že na mne vždy pamatujete.“¹⁶ V počátcích Znovuzřízení Pán znovu zavedl obřad svátosti, k němuž nám dal pokyny podobné těm, jež dal i svým dřívějším učedníkům.¹⁷

Obřad svátosti je nazýván jedním z „nejsvatějších a nejposvátnějších obřadů v Církvi“.¹⁸ Je zapotřebí, aby se pro každého z nás stal svatějším a posvátnějším. Tento obřad ustanovil sám Ježíš Kristus, aby nám připomínal, co udělal pro to, aby nás vykoupil, a aby nás učil tomu, jak můžeme Jeho Vykoupení využít, a díky tomu znovu žít s Bohem.

Chlebem nalámaným na kousky dáváme najevo, že pamatujeme na fyzické tělo Ježíše Krista – tělo, které bylo zasaženo bolestmi, strastmi a pokušeními všeho druhu,¹⁹ tělo, které neslo takové břímě utrpení, že krvácelo z každého póru,²⁰ tělo, které při ukřižování utrpělo mnoho ran a mělo zlomené srdce.²¹ Dáváme najevo svou víru, že i když bylo toto tělo uloženo k odpočinku ve smrti, povstalo k životu z hrobu, aby již nikdy nepoznalo nemoc, rozklad ani smrt.²² A když tento chléb přijímáme, vyznáváme, že stejně jako tomu bylo s Kristovým smrtelným tělem, i naše tělo bude uvolněno z pout smrti, vítězně povstane z hrobu a bude znovuzřízeno s naším věčným duchem.²³

Malým kalíškem vody dáváme najevo, že pamatujeme na krev, kterou Ježíš prolil, a na duchovní utrpení, jež za celé lidstvo vytrpěl. Pamatujeme

na muka, která způsobila, že Mu v Getsemanech kanuly velké krůpěje krve.²⁴ Pamatujeme na bití a bičování, které vytrpěl z rukou svých vězňů.²⁵ Pamatujeme na krev, kterou na Kalvárii prolil z ran na svých rukou, nohou a boku.²⁶ A pamatujeme na to, co o svém utrpení řekl On sám: „Jak [těžké], nevíš, jak [pronikavé], nevíš, ano, jak těžko [snesitelné], nevíš.“²⁷ Když přijímáme vodu, vyznáváme, že Jeho krev a utrpení usmířily naše hříchy a že On nám naše hříchy odpustí, pokud přijmeme za své zásady a obřady Jeho evangelia.

Takto nám tedy chléb a voda připomínají, že jsme Kristem vykoupeni ze smrti a hříchu. Zásada, že nejprve přijímáme chléb a teprve poté vodu, má svůj význam. Když přijímáme chléb, připomínáme si své vlastní nevyhnutelné osobní vzkříšení, které spočívá v něčem více než v pouhém znovuzřízení těla a ducha. Mocí Vzkříšení se každý z nás navrátí do Boží přítomnosti.²⁸ Tato skutečnost představuje základní otázku našeho života. Tato základní otázka, která se každého z nás týká, nezní, zda budeme žít, ale s kým budeme žít poté, co zemřeme. I když se všichni vrátíme do Boží přítomnosti, ne všichni s Ním zůstaneme.

Ve smrtelnosti se každý z nás poskvrní hříchy a přestupky.²⁹ Některé naše myšlenky, slova a skutky nebudou zrovna ctnostné.³⁰ Budeme zkrátka nečistí. A Ježíš zcela jasně vysvětlil důsledky naší nečistoty ve vztahu k Boží přítomnosti: „Žádná nečistá věc ... nemůže přebývat ... v přítomnosti jeho.“³¹ Tuto skutečnost osobně poznal Alma mladší, když ho poté, co se setkal se svatým andělem, vědomí vlastní nečistoty trá pilo, sužovalo a trýznilo natolik, že toužil „zaniknouti jak duší, tak tělem, [aby] nemusel být předveden, [aby] stál v přítomnosti ... Boha“.³²

Když během svátosti přijímáme vodu, učíme se, jak se můžeme očistit od hříchu a přestupku, a tak stanout v Boží přítomnosti. Tím, že Ježíš Kristus prolil nevinnou krev, uspokojil požadavky spravedlnosti ohledně každého hříchu a přestupku. Poté nám nabízí, že nás očistí, budeme-li v Něj mít dostatek víry k tomu, abychom činili pokání; přijali obřady a smlouvy nutné ke spasení, počínaje křtem; a obdrželi Ducha Svatého. Poté, co přijmeme Ducha Svatého, budeme očištěni. Ježíš podal tuto nauku velmi jasně:

„A žádná nečistá věc nemůže vejíti do království [Božího]; ... nikdo nevejde v odpočinutí jeho, ledaže to budou ti, kteří omyli šat svůj v krvi mé. ...

Nyní, toto je ono přikázání: Čiňte pokání, všechny končiny země, a pojdte ke mně a buďte pokřtěni ve jménu mém, abyste mohli být posvěceni přijetím Ducha Svatého, abyste mohli posledního dne přede mnou státí bez poskvrny.“³³

Toto je nauka Kristova.³⁴ Když přijmeme tuto nauku a budeme podle ní žít, budeme ve skutečnosti omyti v krvi Kristově a očištěni.³⁵

Modlitbami svátosti vyjadřujeme, že tuto Kristovu nauku přijímáme a že se zavazujeme podle ní žít. V modlitbě k Bohu, našemu Věčnému Otci, prohlašujeme, že budeme „vždy ... pamatovati“ na Jeho drahocenného Syna. Nejprve dosvědčujeme, že jsme

k tomu „ochotní“. Pak dosvědčujeme, že na Něj budeme opravdu pamatovat. Tímto způsobem se slavnostně zavazujeme, že budeme používat víru v Ježíše Krista a v to, že nás vykoupí ze smrti a hříchu.

Dále prohlašujeme, že budeme „zachovávat jeho přikázání“. Tímto se slavnostně zavazujeme k pokání. Pokud v minulých dnech nebyly naše myšlenky, slova nebo činy takové, jaké být měly, znovu se zavazujeme, že ve dnech příštích bude náš život v lepším souladu s tím Jeho.

Dále prohlašujeme, že jsme „ochotni vzít na sebe jméno ... Syna“.³⁶ Tímto se slavnostně zavazujeme, že se podřídíme Jeho pravomoci a budeme konat Jeho dílo, což zahrnuje osobní přijetí všech spásných obřadů a smluv.³⁷

Když se zavazujeme tyto zásady dodržovat, je nám v modlitbách svátosti slíbeno, že budeme „mít jeho Ducha, aby byl s [námi]“.³⁸ Opětné získání Ducha představuje svrchované požehnání, neboť právě Duch je onou silou, jež nás očisťuje od hříchu a přestupku.³⁹

Bratři a sestry, tou nejdůležitější událostí v čase i na věčnosti je Usmíření Ježíše Krista. Ten, který uskutečnil Usmíření, nám dává obřad svátosti, aby nám pomohl nejen pamatovat na všechna požehnání tohoto vrcholného

skutku milosti, ale také se jich dožadovat. Pravidelná a upřímná účast na tomto posvátném obřadu nám pomáhá i po křtu dál přijímat Kristovu nauku a žít podle ní, a tím usilovat o posvěcení a dosáhnout ho. Obřad svátosti nám vskutku pomáhá vytrvat věrně do konce a přijímat od Otce plnost stejným způsobem, jako to činil Ježíš, od milosti k milosti.⁴⁰

Vydávám svědectví o moci Ježíše Krista vykoupit nás všechny ze smrti a hříchu a o moci obřadů Jeho kněžství, včetně svátosti, které nás připravují, abychom mohli „vidět tvář Boží, vpravdě Otcovu, a žít“.⁴¹ Kéž příští týden – a každý další týden – přijímáme svátost s hlubší touhou a s upřímnějším záměrem, o to se modlím ve jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Viz Matouš 26:17–20; Marek 14:12–17; Lukáš 22:7–18.
2. Viz Exodus 12; Numeri 28:16–25; Bible Dictionary, „Feasts“.
3. Viz Exodus 13:12–13; Mosiáš 2:3–4; Mojžíš 5:5–8.
4. Viz Matouš 26:26; Marek 14:22; Lukáš 22:19; 1. Korintským 11:24. Naproti tomu, když Ježíš ustanovuje svátost mezi Nefity po svém Vzkříšení, nejprve rozláme chléb a teprve pak ho požehná. (Viz 3. Nefi 18:3.)
5. Matouš 26:26; Marek 14:22; 1. Korintským 11:24.
6. Lukáš 22:19; viz také 1. Korintským 11:24.
7. Lukáš 22:20; viz také Matouš 26:28; Marek 14:24; 1. Korintským 11:25.
8. Matouš 26:28.

9. Lukáš 22:19; viz také 3. Nefi 18:11.
10. Viz 2. Nefi 11:4; 25:24–25; Jákob 4:5; Alma 34:14; 3. Nefi 9:17, 19–20; Mojžíš 5:5–8.
11. Viz Jan 6:51–57; 1. Korintským 11:24–26; Nauka a smlouvy 20:40.
12. Skutkové 20:7.
13. Viz Skutkové 2:42.
14. Viz 3. Nefi 9:19–20; 18:1–11; 20:3–9; 26:13.
15. 3. Nefi 18:6.
16. 3. Nefi 18:7.
17. Viz Nauka a smlouvy 20:75; 27:2; 59:9–12.
18. *Učení presidentů Církve: Joseph Fielding Smith* (2013), 94. „Dle mého soudu je shromáždění svátosti tím nejposvátnějším a nejsvatějším ze všech shromáždění Církve.“ (*Učení: Joseph Fielding Smith*, 93.)
19. Viz Alma 7:11.
20. Viz Lukáš 22:44; Mosiáš 3:7; Nauka a smlouvy 19:18.
21. Viz Žalm 22:15; Jan 19:33–34; 20:25–27; 3. Nefi 11:14; Nauka a smlouvy 6:37; James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd. ed. (1916), 669.
22. Viz Matouš 28:6; Lukáš 24:6, 39; Jan 20:20; Nauka a smlouvy 76:22–24.
23. Viz Jan 6:51–59; Alma 11:42–44; 40:23; 3. Nefi 27:13–15.
24. Viz Lukáš 22:44; Mosiáš 3:7; Nauka a smlouvy 19:18.
25. Viz Izaiáš 53:5; Matouš 26:67; 27:26, 29–30; Marek 14:65; 15:15, 19; Lukáš 22:63–65; Jan 19:1; Mosiáš 15:5.
26. Viz Matouš 27:35; Marek 15:15; Lukáš 23:33; Jan 19:16, 33–34.
27. Nauka a smlouvy 19:15.
28. Viz Alma 11:42–45; 3. Nefi 27:13–15.
29. Viz Mojžíš 6:55.
30. Viz Matouš 5:27–28; 12:36; Jakub 3:1–13; Mosiáš 4:29–30; Alma 12:14.
31. Mojžíš 6:57; viz také 1. Korintským 6:9; Efezským 5:5; 1. Nefi 10:21; 15:33–34; Alma 7:21; 11:37; 40:26; 3. Nefi 27:19; Nauka a smlouvy 1:31–32.
32. Alma 36:15; viz také verš 14; Zjevení 6:15–17; Alma 12:14.
33. 3. Nefi 27:19–20.
34. Viz 2. Nefi 31:2–21; 3. Nefi 11:31–41; 27:13–22; Nauka a smlouvy 76:40–42, 50–54, 69–70.
35. Viz 3. Nefi 27:19; viz také Zjevení 1:5–6; 7:14–15; Alma 5:21; 13:11–12; Eter 13:10–11; Mojžíš 6:59–60.
36. Nauka a smlouvy 20:77; Moroni 4:3.
37. Viz Dallin H. Oaks, *His Holy Name* (1998); Dallin H. Oaks, „Taking upon Us the Name of Jesus Christ“, *Ensign*, May 1985, 80–83.
38. Nauka a smlouvy 20:77, 79; Moroni 4:3; 5:2.
39. Viz Římanům 15:16; 1. Korintským 6:11; 2. Nefi 31:17; Alma 5:54; 13:12; 3. Nefi 27:20; Moroni 6:4.
40. Viz Nauka a smlouvy 93:6–20.
41. Nauka a smlouvy 84:22.

President Thomas S. Monson

Zvaž stezku noh svých

Když budeme vzhlížet k Ježíši jako ke svému Příkladu a když budeme kráčet v Jeho stopách, můžeme se bezpečně vrátit k Nebeskému Otci.

Milovaní bratři a sestry, dnes dopoledne, když před vámi stojím, mne zaplavuje pocit pokory. Zatímco se s vámi budu dělit o své poselství, prosím vás o víru a modlitby v můj prospěch.

Když jsme opustili duchovní svět a vstoupili do této často náročné fáze zvané smrtelnost, nastoupili jsme všichni úžasnou a životně důležitou cestu. Prvořadým účelem naší existence na zemi je obdržet tělo z masa a kostí, získat zkušenosti, které lze prožít jen skrze odloučení od našich nebeských rodičů, a zjistit, zda budeme dodržovat příkázání. Ve třetí kapitole knihy Abrahamovy čteme: „A budeme je tím zkoušeti, abychom viděli, budou-li činiti všechny věci, jež jim Pán, jejich Bůh, přikáže.“¹

Když jsme přišli na zemi, přinesli jsme si od Boha veliký dar – svobodu jednání. Máme výsadu rozhodovat se mnoha tisíci způsoby sami za sebe. Zde se učíme skrze náročného učitele – osobní zkušenosti. Rozlišujeme mezi dobrem a zlem. Uvědomujeme si rozdíl mezi hořkým a sladkým. Učíme se, že rozhodnutí určují náš osud.

Jsem si jist, že jsme svého Otce opouštěli s nesmírnou touhou se k Němu vrátit, abychom mohli získat oslavení, které pro nás naplánoval

a které jsme si my sami tolik přáli. I když jsme zde ponecháni sami sobě, abychom našli a následovali cestu, která nás dovede zpět k našemu Otci v nebi, On nás sem neposlal bez pokynů a vedení. Dal nám všechny potřebné nástroje a bude nás podporovat, zatímco usilujeme o Jeho pomoc a snažíme se ze všech sil vytrvat do konce a získat věčný život.

Abychom mohli získat vedení, máme ve svatých písmech k dispozici slova Boha a Jeho Syna. Máme rady a učení Božích proroků. Co je však nejdůležitější, byl nám dán dokonalý příklad, který můžeme následovat – příklad našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista – a bylo nám řečeno, abychom se tímto příkladem řídili. Sám Spasitel řekl: „Pod, následuj mne.“² „Skutky, jež jste mne viděli činiti, máte činiti také.“³ A položil nám otázku: „Jakými lidmi máte být?“ A poté odpověděl: „Vpravdě pravím vám, dokonce jako já jsem.“⁴ „Vyznačil směr a ukazuje cestu.“⁵

Když budeme vzhlížet k Ježíši jako ke svému Příkladu a když budeme kráčet v Jeho stopách, můžeme se bezpečně vrátit k Nebeskému Otci a žít s Ním na věky. Prorok Nefi pravil: „Nevytrvá-li člověk do konce

v následování příkladu Syna živého Boha, nemůže být spasen.“⁶

Jedna žena, pokaždé když vyprávěla o zážitcích z návštěvy Svaté země, zvolala: „Kráčela jsem po místech, kde kráčel Ježíš!“

Byla poblíž míst, kde Ježíš žil a učil. Možná stála na skále, kde kdysi stál On, a dívala se na pohoří, na které pohlížel i On. Tyto její zážitky pro ni byly úžasné; ale fyzicky kráčet *tudy, kudy* kráčel Ježíš, je méně důležité, než kráčet *tak, jako* kráčel On. Napodobovat Jeho skutky a následovat Jeho příklad je mnohem důležitější než snažit se vyhledat pozůstatky cest, po nichž se ve smrtelnosti ubíral.

Když Ježíš vyzval jistého bohatého muže slovy: „Pod, následuj mne“,⁷ neměl tím na mysli, aby Ho tento bohatý muž následoval sem a tam po pahorcích a údolích venkovské krajiny.

Abychom mohli kráčet *tudy, kudy* kráčel Ježíš, nemusíme kráčet po pobřeží Galileje nebo mezi judskými pahorky. Každý z nás může kráčet po cestě, po níž kráčel On, když se Ho s Jeho slovy, která nám budou znít v uších, s Jeho Duchem, který nám bude naplňovat srdce, a s Jeho učením, které nás v životě povede, rozhodneme při svém putování smrtelností následovat. Jeho příklad nám osvětluje cestu. Řekl: „Já jsem ta cesta, i pravda, i život.“⁸

Když budeme zkoumat cestu, po níž Ježíš kráčel, zjistíme, že Ho v mnoha případech vedla stejnými těžkostmi, kterým v životě čelíme i my.

Ježíš například kráčel po cestě zklamání. I když zažil mnohá zklamání, jedno z nejhlubších se objevuje v Jeho nářku nad Jeruzalémem, když se blížil ke konci svého veřejného působení. Děti Izraele odmítly bezpečí ochranných křídel, které jim nabízel. Když se díval na město, které mělo být záhy opuštěno a zničeno, přemohly ho

pocity hluboké lítosti. S mučivou úzkostí zvolal: „Jeruzaléme, Jeruzaléme, ješto morduješ proroky, a kamenuješ ty, kteříž k tobě bývají posláni, kolikrát jsem chtěl shromáždití dítky tvé, jako slepice kuřátka svá pod křídla? Ale nechťeli jste.“⁹

Ježíš kráčel po cestě pokušení. Lucifer, onen zlý, sebral svou největší sílu a svou nejsvůdnější vychytralost a pokoušel Ježíše, který se postil 40 dní a 40 nocí. Ježíš nepodlehł; naopak – každému pokušení odolal. Jeho slova na rozloučenou zněla: „Odejdiž, satane.“¹⁰

Ježíš kráčel po cestě bolesti. Vzpomeňte na Getsemany, kde trpěl mukami, „i učiněn jest pot jeho jako krupě krve tekoucí na zemi“.¹¹ A nikdo samozřejmě nemůže zapomenout na Jeho utrpení na krutém kříži.

Každý z nás bude kráčet po cestě zklamání, možná kvůli ztracené příležitosti, zneužití moci, rozhodnutím blízké osoby nebo kvůli rozhodnutí, které jsme učinili my sami. I cesta

pokušení bude cestou každého z nás. Ve 29. oddíle Nauky a smluv čteme: „A musí nezbytně býti, aby ďábel pokoušel děti lidské, jinak by nemohly jednati samy za sebe.“¹²

Podobně budeme kráčet i po cestě bolesti. My, jako služebníci, nemůžeme očekávat nic jiného než Mistr, který opustil smrtelnost teprve po velké bolesti a po velkém utrpení.

I když na své cestě budeme zakoušet hořký zármutek, můžeme zakoušet i veliké štěstí.

Společně s Ježíšem můžeme kráčet po cestě poslušnosti. Nebude to vždy snadné, ale necht' je naším mottem odkaz, který nám zanechal Samuel: „[Viztel], poslouchati lépe jest, nežli obětovati, a ku poslušenství státi, nežli tuk skopců přináseti.“¹³ Pamatujme na to, že konečným výsledkem neposlušnosti je zajetí a smrt, zatímco odměnou za poslušnost je svoboda a věčný život.

Tak jako Ježíš, můžeme kráčet po cestě služby. Život Ježíše, který sloužil

lidem, je jako zářivý paprsek světla dobrotivosti, jež nám osvětluje cestu. Přinesl sílu nohám chromého, zrak očím slepého, sluch uším hluchého.

Ježíš kráčel po cestě modlitby. Učil nás, jak se máme modlit, tím, že nám poskytl nádhernou modlitbu známou jako Modlitba Páně. A kdo by mohl zapomenout na Jeho modlitbu v Getsemanech: „Ne má vůle, ale tvá staň se.“¹⁴

Další pokyny, které nám Spasitel dal, jsou nám na dosah – nacházejí se ve svatých písmech. Ve svém Kázání na hoře nám říká, že máme být milosrdní, pokorní, spravedliví, čistí v srdci a mírotvorci. Poučuje nás, že máme stát odvážně za svým přesvědčením, i když nás druzí zesměšňují a pronásledují. Žádá nás, abychom nechali své světlo svítit, aby ho druzí viděli a měli touhu oslavovat našeho Otce v nebi. Učí nás, že máme být mravně čistými v myšlenkách i ve skutcích. Říká nám, že je mnohem důležitější ukládat si poklady v nebi než na zemi.¹⁵

Všechna jeho podobenství nás učí s mocí a pravomocí. Příběhem o milosrdném Samaritánovi nás učí milovat bližního a sloužit mu.¹⁶ Svým podobenstvím o hřívnách nás učí zlepšovat se a usilovat o dokonalost.¹⁷ Podobenstvím o ztracené ovci nás poučuje, abychom se vydali zachraňovat ty, kteří sešli z cesty a ztratili se.¹⁸

Když se budeme snažit učinit Krista středem svého života tím, že budeme poznávat Jeho slova, následovat Jeho učení a kráčet po Jeho cestě, slibuje nám, že se s námi podělí o věčný život, kvůli jehož získání zemřel. Neexistuje vyšší cíl než to, že se máme rozhodnout přijmout Jeho učenictví a stát se Jeho učedníky a celý život konat Jeho dílo. Nic jiného, žádné jiné rozhodnutí, z nás nedokáže udělat to, co dokáže On.

Když myslím na ty, kteří se opravdu snažili následovat příklad Spasitele a kteří kráčeli po Jeho cestě, napadají mě okamžitě jména Gustava a Margarete Wackerových – dvou z nejkřesťanštějších lidí, které jsem kdy poznal. Byli to rodilí Němci, kteří emigrovali do východní Kanady, a já jsem se s nimi setkal, když jsem tam sloužil jako prezident misie. Bratr Wacker si vydělával na živobytí jako holič. I když jejich prostředky byly omezené, dělali se o vše, co měli. Nebyli požehnání dětmi, ale starali se o všechny, kteří vstoupili do jejich domu. Učení a vzdělání lidé vyhledávali tyto pokorné a neučené služebníky Boží a považovali za štěstí, když mohli strávit hodinu v jejich přítomnosti.

Wackerovi vypadali obyčejně, mluvili lámanou angličtinou, které bylo poněkud obtížně rozumět, a jejich domov byl prostý. Nevlastnili auto ani televizi, ani nedělali nic z toho, čemu svět obvykle věnuje pozornost. Přesto lidé s vírou často přicházeli k jejich dveřím, aby pocítili atmosféru, která v jejich domově panovala. Jejich domov byl nebem na zemi a duch, kterého vyzařovali, byl duchem čistého pokoje a dobrotivosti.

I my můžeme mít téhož ducha a můžeme se o něj dělit se světem, když budeme kráčet po cestě našeho Spasitele a budeme následovat Jeho dokonalý příklad.

V Příslovích čteme toto napomenutí: „Zvaž stezku noh svých.“¹⁹ Budeme-li tak činit, budeme mít víru, a dokonce touhu kráčet po cestě, po níž krácel Ježíš. Nebudeme mít žádné pochybnosti o tom, že jsme na cestě, po které náš Otec chce, abychom šli. Spasitelův příklad poskytuje rámec pro vše, co děláme, a Jeho slova poskytují neomylné vodítko. Jeho cesta nás bezpečně zavede domů. Kéž tohoto požehnání dosáhneme, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, kterého miluji, kterému sloužím a o kterém svědčím, amen. ■

ODKAZY

1. Abraham 3:25.
2. Lukáš 18:22.
3. 3. Nefi 27:21.
4. 3. Nefi 27:27.
5. Eliza R. Snow, „How Great the Wisdom and the Love“, *Hymns*, č. 195.
6. 2. Nefi 31:16.
7. Lukáš 18:22.
8. Jan 14:6.
9. Lukáš 13:34.
10. Matouš 4:10.
11. Lukáš 22:44.
12. Nauka a smlouvy 29:39.
13. 1. Samuelova 15:22.
14. Lukáš 22:42.
15. Viz Matouš 5; 6.
16. Viz Lukáš 10:30–37.
17. Viz Matouš 25:14–30.
18. Viz Lukáš 15:4–7.
19. Přísloví 4:26.

Starší M. Russell Ballard
Kvorum Dvanácti apoštolů

Zůstaňte na lodi a držte se!

Budeme-li se stále zaměřovat na Pána, je nám slíbeno požehnání, které nemá obdoby.

Nedávno vzal jeden můj známý svého syna na výlet po řece Colorado kaňonem Cataract, který leží v jihovýchodním Utahu. Tento kaňon je známý svým 23kilometrovým úsekem divoké vody s peřejemi, které mohou být obzvlášť nebezpečné.

Když se připravovali na svou dobrodružnou výpravu, pečlivě si prostudovali internetové stránky správy národního parku, které obsahují důležité informace o osobní připravenosti a častých skrytých rizicích.

Na začátku výpravy s nimi jeden ze zkušených vodáckých průvodců prošel důležité bezpečnostní pokyny a zdůraznil tři pravidla, díky nimž bude moci skupina bezpečně proplout peřejemi. „První pravidlo: zůstaňte na lodi! Druhé pravidlo: mějte stále nasazenou záchrannou vestu! Třetí pravidlo: vždy se držte oběma rukama!“ Potom znovu a ještě důrazněji zopakoval: „Hlavně si pamatujte první pravidlo: zůstaňte na lodi!“

Tato výprava mi připomíná naši cestu smrtelností. Většina z nás zažívá v životě období, kdy si užíváme

klidných vod života. Jindy se setkáme s divokou vodou s peřejemi, které jsou metaforicky srovnatelné s oním 23kilometrovým úsekem v kaňonu Cataract – jde o zkoušky, které se mohou týkat tělesných či duševních nemocí, úmrtí někoho blízkého, zmařených nadějí a snů, a pro někoho třeba i krize víry, když čelí životním problémům, otázkám a pochybnostem.

Pán ve své dobrotivosti připravil pomoc, k níž patří loď, nezbytné potřeby, jako je záchranná vesta, a zkušení vodáčtí průvodci, kteří nám poskytují vedení a bezpečnostní pokyny, aby nám pomohli zvládnout cestu po řece života k našemu konečnému cíli.

Zamysleme se nad prvním pravidlem: zůstaňte na lodi!

President Brigham Young často používal jako metaforu pro Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů výraz „stará dobrá loď Zion“.

Při jedné příležitosti řekl: „Jsme uprostřed oceánu. Přichází bouře, a jak říkají námořníci, loď dostává zabrat. ‚Nechci tady zůstat,‘ říká někdo. ‚Nevěřím, že toto je ‚loď Zion‘.“

„Ale jsme uprostřed oceánu.“ To je mi jedno, nezůstanu zde. Sundá si kabát a skočí přes palubu. Neutopí se? Utopí. Stejně je to s těmi, kteří opouštějí tuto církev. Je to „stará dobrá loď Sion“, zůstaňme na ní.“¹

Při jiné příležitosti prezident Young řekl, že si dělá starosti také o lidi, kteří zbloudili z cesty, když byli požehnáni – když se jim v životě dařilo: „Když se klidné počasí a stará dobrá loď Sion pluje za mírného větříku a když je na palubě klid, někteří bratři si chtějí vyrazit na člunu, aby si ... zaplavali, a někteří z nich se utopí, jiné odnese proud pryč a zbylí se vrátí na loď. Zůstaňme na staré dobré lodi a ona nás [bezpečně] doveze do přístavu; nemusíte se strachovat.“²

A nakonec prezident Young Svatým připomněl: „Jsme na staré dobré lodi Sion. ... [Bůh] je u kormidla a zůstane u něj. ... Všechno je v pořádku, zpívejte aleluja, neboť Pán je zde. On uděluje příkazy, vede nás a řídí. Budou-li mít lidé bezvýhradnou důvěru ve svého Boha a nikdy neopustí své smlouvy ani Jeho samotného, On nás doveze do cíle.“³

Vezmeme-li v potaz zkoušky, kterým dnes všichni čelíme, jak můžeme zůstat na staré dobré lodi Sion?

Řeknu vám jak. Je třeba, abychom zažívali neustálé obrácení tím, že budeme po celý život prohlubovat víru v Ježíše Krista a věrnost Jeho evangeliu – ne jen jednou, ale pravidelně. Alma se otázal: „A nyní vizte, pravím vám, bratři [a sestry] moji, jestliže jste zakusili proměnu srdce a jestliže se vám chtělo zpívat píseň vykupitelské lásky, chtěl bych se zeptati, cítíte se tak nyní?“⁴

Ke zkušeným vodáckým průvodcům mohou být v dnešní době přirovnáni apoštolové a proroci Církve a inspirovaní místní vedoucí kněžství a pomocných organizací. Ti nám pomáhají dostat se bezpečně do cíle.

Nedávno jsem promlouval na semináři pro nové prezidenty misií a dával jsem jim tyto rady:

„Upírejte zrak misie na vedoucí Církve. ... Nemůžeme vás svést a ... nesvedeme vás na scesti.“

A zatímco budete učit své misionáře, aby upírali zrak na nás, učte je, aby nikdy nenásledovali ty, kteří si myslí, že znají lepší způsoby, jak spravovat záležitosti Církve, než ... jak to činí Nebeský Otec a Pán Ježíš Kristus“ skrze vedoucí kněžství, kteří mají klíče předsednictví.

Během své služby jsem zjistil, že ti, kteří se ztratili a zmýlili, jsou

většinou jedinci, kteří ... zapomněli, že když První předsednictvo a Kvorum Dvanácti promlouvají sjednoceným hlasem, je to hlas Páně pro danou dobu. Pán nám připomíná toto: „Ať [praveno] mým vlastním hlasem nebo hlasem služebníků mých, to je totéž.“ [NaS 1:38.]⁵

Jinými slovy, opouštějí starou dobrou loď Sion – dochází u nich k odpadlictví. Naneštěstí často se dostávají krátkodobé a nakonec i dlouhodobé nechtěné důsledky, které mají dopad nejen na ně, ale i na jejich rodinu.

Naši místní církevní vedoucí se stejně jako ostřílení vodáckí průvodci učí ze životních zkušeností, jsou školeni a učeni apoštoly a proroky a dalšími úředníky Církve; a co je nejdůležitější, jsou vyškoleni samotným Pánem.

Při jiné příležitosti jsem letos promlouval k mladým dospělým Církve při vysílání květnového zasvěcujícího shromáždění CVS. Řekl jsem:

„Doslechl jsem se, že někteří lidé si myslí, že vedoucí Církve žijí v jakési ‚bublině‘. Zapomínají na to, že jsme muži a ženy s mnoha zkušenostmi a že jsme žili na mnoha místech a pracovali s mnoha lidmi z různého prostředí. Vzhledem ke svým stávajícím úkolům cestujeme doslova po celé zeměkouli, kde se setkáváme s politickými, náboženskými, podnikatelskými a humanitárními vůdci z celého světa. I když jsme navštívili [vedoucí v Bílém domě] ve Washingtonu, D.C., a setkáváme se se státníky [a náboženskými představiteli] z celého světa, navštěvujeme i [ty] nejskromnější [rodiny a lidi] na zemi. ...“

Když se pozorně zamyslíte nad naším životem a působením, nejspíše budete souhlasit s tím, že svět poznáváme a zažíváme tak jako málokdo. ...

Tato individuální i společná moudrost [církevních vedoucích] je ale

něco, co by vás mělo do určité míry uklidňovat. Zažili jsme zkrátka vše – včetně dopadů různých zákonů a pravidel, včetně zklamání, tragédií i úmrtí ve vlastní rodině. Nejsme odtrženi od života, který prožíváte vy.“⁶

Spolu s prvním pravidlem, o kterém jsem mluvil, pamatujte také na druhé a třetí pravidlo – mějte stále nasazenou záchrannou vestu a držte se oběma rukama. Slova Páně se nacházejí v písmech a v učení apoštolů a proroků. Pokud se budeme řídit radami a vedením, které nám poskytují, budou pro nás jako duchovní záchranná vesta a pomohou nám zjistit, jak se držet oběma rukama.

Musíme se stát takovými, jako byli synové Mosiášovi, kteří „zesílili v poznání pravdy“. Můžeme se stát muži a ženami „zdravého rozumu“. Toho můžeme dosáhnout jedině pilným „[zkoumáním] ... písma, [abychom] znali slovo Boží“.⁷

Při zkoumání písem a slov dřívějších i současných apoštolů a proroků se máme zaměřovat na to, abychom studovali nauku Kristovu, žili podle ní a měli ji rádi.

Kromě rozvíjení návyku osobní četby písem se musíme, tak jako synové Mosiášovi, také věnovat „velice modlitbě a půstu“.⁸

Zdá se, že tyto věci, které nejsou snadno měřitelné, jsou velice důležité. Zaměřujte se i nadále na tyto jednoduché věci a nenechte se ničím rozptylovat.

Znám lidi, kteří nezůstali na lodi a nedrželi se oběma rukama v dobách zkoušek a potíží nebo kteří nezůstali na lodi ani v dobách relativního klidu, a vyzoroval jsem, že mnozí z nich se přestali zaměřovat na ústřední pravdy evangelia – na důvody, proč vůbec vstoupili do Církve; důvody, proč byli plně oddaní, aktivně žili podle měřítek evangelia a žehnali druhým skrze

oddanou zasvěcenou službu; a na to, jak byla Církev v jejich životě „místem duchovní výživy a růstu“.⁹

Joseph Smith učil této ústřední pravdě: „Základními zásadami našeho náboženství jsou svědectví apoštolů a proroků ohledně Ježíše Krista, ... že On zemřel, byl pohřben, opět vstal třetího dne a vystoupil na nebesa; a vše ostatní, co se týká našeho náboženství, jsou pouhé přídávky.“¹⁰

Budeme-li se stále zaměřovat na Pána, je nám slíbeno požehnání, které nemá obdoby: „Pročež, musíte se tlačiti kupředu se stálostí v Kristu, majíce dokonalý jas naděje a lásku k Bohu a ke všem lidem. Pročež, budete-li se tlačiti kupředu, hodující na slově Kristově, a vytrváte-li do konce, vizte, tak praví Otec: Budete mít život věčný.“¹¹

Někdy se věrní Svatí posledních dnů či vážní zájemci začnou zaměřovat na ony „přidávky“ místo na základní zásady. Neboli Satan nás pokouší, abychom přestali upírat svou pozornost na jednoduché a jasné poselství znovuzřízeného evangelia. Lidé, kteří jsou jím takto ovlivněni, často přestanou přijímat svátost, protože se zaobírají, nebo jsou dokonce zcela pohlceni méně důležitými praktikami či naukami.

Jiní se možná zaměřují na otázky a pochybnosti, které pociťují. Mít otázky a pochybnosti samozřejmě není neslučitelné s oddaným učenictvím. Nedávno Rada Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů prohlásila: „Jsme si vědomi toho, že členové Církve mají čas od času otázky ohledně církevní nauky, historie či praktik. Členové mohou kdykoli takovéto otázky klást a upřímně usilovat o více poznání.“¹²

Pamatujte, že i sám Joseph Smith měl otázky, díky kterým započalo Znovuzřízení. Hledal, a jako Abraham našel odpovědi na nejdůležitější životní otázky.

Důležité otázky se zaměřují na to, na čem záleží nejvíce – na plán

Nebeského Otce a na Spasitelovo Usmíření. Naše hledání nás má vést k tomu, abychom byli laskaví, jemní, milující, odpouštějící, trpěliví a oddaní učedníci. Musíme být ochotni, jak učil Pavel, „jedni druhých břemena [nésti], a tak [plnit] zákon Kristův“.¹³

Nést si vzájemně břemena znamená mimo jiné každému pomáhat, podporovat ho a mít pro něj porozumění – pro každého, kdo je nemocný, nejistý, chudý v duchu či na těle, hledající a zkroutěný, a také pro jiné členy-učedníky, včetně církevních vedoucích, kteří byli Pánem povoláni, aby po určitou dobu sloužili.

Bratři a sestry, zůstaňte na lodi, používejte záchrannou vestu a držte se oběma rukama. Vyhýbejte se rozptylujícím vlivům! A pokud kdokoli z vás z lodi vypadl, budeme vás hledat, najdeme vás, budeme vám sloužit a dostaneme vás bezpečně zpět na starou dobrou loď Sion, kde u kormidla stojí Bůh, náš Otec, a Pán Ježíš Kristus, a Oni nás dovedou do cíle. O tom s pokorou svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. *Učení presidentů Církve: Brigham Young* (2004), 82–83.
2. Brigham Young, „Discourse“, *Deseret News*, Jan. 27, 1858, 373.
3. Brigham Young, „Discourse“, *Deseret News*, Jan. 18, 1857, 291.
4. Alma 5:26.
5. M. Russell Ballard, „Mission Leadership“ (proslov pronesený na semináři pro nové presidenty misí, 25. června 2014), 8.
6. M. Russell Ballard, „Upokoj se a věz, že já jsem Bůh“ (zasvěcující shromáždění Církevního vzdělávacího systému, 4. května 2014); lds.org/broadcasts.
7. Alma 17:2.
8. Alma 17:3.
9. Dopis Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů, 28. června 2014.
10. Joseph Smith, *Elders' Journal*, July 1838, 44.
11. 2. Nefi 31:20.
12. Dopis Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů, 28. června 2014.
13. Galatským 6:2.

Starší Richard G. Scott
Kvorum Dvanácti apoštolů

Necht' je používání víry vaší hlavní prioritou

Navzdory všemu tomu negativnímu, čemu musíme v životě čelit, si musíme udělat čas na to, abychom aktivně používali víru.

Když Adam a Eva pobývali v zahradě Eden, vše, co potřebovali ke své každodenní obživě, jim bylo v hojnosti dáno. Neměli žádné potíže, překážky ani bolesti. A protože se nikdy nesetkali s těžkostmi, neměli tušení o tom, že mohou být šťastní. Nikdy nepocítili zmatek, a tak nemohli pociťovat ani pokoj.

Nakonec Adam a Eva přestoupili příkázání, že nemají jíst ovoce ze stromu poznání dobra a zla. V důsledku toho se pak již nenacházeli ve stavu nevinnosti. Začali zakoušet zásady protivenství. Začali se potýkat s nemocemi, které oslabovaly jejich zdraví. Začali pociťovat jak smutek, tak radost.

Tím, že Adam a Eva požili zakázané ovoce, bylo do světa uvedeno poznání dobra a zla. Díky jejich rozhodnutí může každý z nás přijít na tuto zemi a být zkoušen a prověřován.¹ Jsme požehnáni svobodou jednání, což je naše schopnost činit rozhodnutí a stát se za tato rozhodnutí zodpovědnými. Pád umožnil to, že v životě můžeme pociťovat štěstí i zármutek. Jsme schopni porozumět tomu, co je pokoj, protože pociťujeme zmatek.²

Náš Otec v nebi věděl, že se nám toto stane. To vše je součástí Jeho dokonalého plánu štěstí. Připravil pro nás cestu prostřednictvím života svého dokonale poslušného Syna Ježíše Krista, našeho Spasitele, abychom mohli skrze Jeho Usmíření překonat každý problém, s nímž se můžeme ve smrtelnosti setkat.

Žijeme v náročné době. Nemusím vyjmenovávat všechny zdroje zla na světě. Není nutné popisovat všechny možné těžkosti a trápení, které jsou součástí smrtelnosti. Každý z nás si je velmi dobře vědom svého osobního zápolení s pokušením, bolestí a smutkem.

V předsmrtném světě jsme se učili, že sem přijdeme za účelem toho, abychom byli zkoušeni, prověřováni a podrobeni zátěži.³ Věděli jsme, že budeme čelit protivníkovým zlovolnostem. Někdy možná více vnímáme spíše to negativní, co se týká smrtelnosti, než to pozitivní. Prorok Lehi učil: „Neboť musí nezbytně býti, aby byl protiklad ve všech věcech.“⁴ Navzdory všemu tomu negativnímu, čemu musíme v životě čelit, si musíme udělat čas na to, abychom aktivně

používali víru. Snaha takto činit nám do života přinese pozitivní, vírou naplněnou moc Usmíření Ježíše Krista.

Náš Otec v nebi nám poskytuje nástroje, které nám pomáhají přijít ke Kristu a uplatňovat víru v Jeho Usmíření. Když se tyto nástroje stanou základními návyky, jsou tím nejsnazším způsobem, jak získat pokoj i uprostřed zkoušek smrtelnosti. Dnes bych chtěl mluvit o čtyřech těchto nástrojích. Zatímco budu mluvit, zvažte, zda byste mohli zhodnotit, jak každý z těchto nástrojů osobně používáte, a pak usilujte o vedení od Pána, abyste zjistili, jak můžete každý z nich využívat ještě lépe.

Modlitba

Prvním nástrojem je modlitba. Rozhodněte se, že budete se svým Otcem v nebi hovořit často. Udělejte si každý den čas na to, abyste se s Ním podělili o své myšlenky a pocity. Sdělte Mu vše, co vám leží na srdci. Zajímá se o ty nejdůležitější i o ty nejvšednější stránky vašeho života. Podělte se s Ním o celou škálu svých pocitů a zážitků.

Nebeský Otec vás nikdy nebude nutit, abyste se k Němu modlili, protože respektuje vaši svobodu jednání. Ale když tuto svobodu jednání použijete a zapojíte Nebeského Otce do všech aspektů svého každodenního života, srdce vám začne naplňovat pokoj – radostný pokoj. Tento pokoj vám pomůže nahlížet na vaše těžkosti z hlediska věčnosti. Pomůže vám tyto problémy zvládat z věčné perspektivy.

Rodiče, pomozte chránit své děti tím, že je ráno i večer vyzbrojíte mocí rodinné modlitby. Děti jsou denno-denně bombardovány zlem v podobě chtíče, chamtivosti, pýchy a celé řady jiných druhů hříšného chování. Ochraňujte své děti před každodenními světskými vlivy tím, že je posílíte

mocnými požehnáními, která pramení z rodinné modlitby. Rodinná modlitba má být neoddiskutovatelnou prioritou vašeho každodenního života.

Studium písem

Druhým nástrojem je studium slova Božího obsaženého v písmech a ve slovech žijících proroků. K Bohu promlouváme skrze modlitbu. A On s námi nejčastěji komunikuje skrze své psané slovo. Abyste poznali, jak zní Božský hlas a jaké ve vás vyvolává pocity, čtěte Jeho slova, studujte písma a přemýšlejte o nich.⁵ Necht se stanou nedílnou součástí vašeho každodenního života. Chcete-li, aby vaše děti rozpoznávaly nabádání Ducha, rozuměly jim a jednaly podle nich, musíte s nimi studovat písma.

Nepodléhejte Satanově lži, že na studium písem nemáte čas. Rozhodněte se, že si čas na studium písem uděláte. Každodenní hodování na slově Božím je důležitější než spánek,

škola, práce, televizní pořady, videohry či sociální sítě. Bude možná zapotřebí, abyste přehodnotili priority, a získali tak čas na studium slova Božího. Je-li tomu tak, udělejte to!

K požehnáním plynoucím z každodenního studia písem se vztahuje mnoho prorockých zaslíbení.⁶

Připojuji se k nim s tímto zaslíbením: pokud budete každý den věnovat určitý čas, osobně i s rodinou, studium slova Božího, zavládne ve vašem životě pokoj. Tento pokoj nebude pocházet z vnějšího světa. Bude pramenit z vašeho domova, z vaší rodiny, z nitra vašeho srdce. Bude to dar Ducha. Bude z vás vzařovat, aby tak působil na ostatní ve světě kolem vás. Tímto způsobem budete velmi významně přispívat k celkovému pokoji a míru ve světě.

Neříkám, že v životě přestanete mít těžkosti. Pamatujte na to, že když byli Adam a Eva v zahradě, jejich život byl sice bez těžkostí, ale nebyli schopni

pociťovat štěstí, radost a pokoj.⁷ Těžkosti jsou důležitou součástí smrtelnosti. Skrze každodenní a důsledné studium písem naleznete pokoj uprostřed zmatku kolem vás a sílu odolávat pokušením. Vypěstujete si silnou víru v milost Boží a budete vědět, že skrze Usmíření Ježíše Krista bude vše napraveno v souladu s Božím načasováním.

Rodinný domácí večer

Zatímco se budete snažit posilovat svou rodinu a rozvíjet pokoj, pamatujte na třetí nástroj – na každotýdenní rodinný domácí večer. Buďte opatrní, abyste z rodinného domácího večera neudělali jen jakýsi dodatek k rušnému dni. Rozhodněte se, že v pondělí večer bude vaše rodina pospolu doma. Nedopusťte, aby pracovní nároky, sport, mimoškolní aktivity, domácí úkoly nebo cokoli jiného bylo důležitější než čas, který trávíte doma spolu se svou rodinou.

Skladba vašeho domácího večera není tak důležitá jako čas, který tomu věnujete. Evangelium se má učit jak formálně, tak neformálně. Zajistěte, aby to pro každého člena rodiny byl smysluplný zážitek. Rodinný domácí

večer je drahocenná příležitost, kdy můžeme v bezpečném prostředí vydávat svědectví; učit se dovednostem potřebným pro výuku, plánování a organizování; posilovat rodinná pouta; vytvářet rodinné tradice; povídat si spolu, a co je ještě důležitější – prožít společné báječné chvíle!

Na poslední dubnové generální konferenci sestra Linda S. Reevesová směle prohlásila: „[Musím vydat svědectví o požehnáních] denního studia písem, modlitby a každotýdenního rodinného domácího večera. ... Právě tyto činnosti nám pomohou zbavit se stresu, poskytnou nám v životě vedení a zajistí našemu domovu větší ochranu.“⁸ Sestra Reevesová je velmi moudrá žena. Naléhavě vás vyzývám, abyste o těchto třech klíčových návycích získali vlastní svědectví.

Navštěvování chrámu

Čtvrtým nástrojem je navštěvování chrámu. Všichni víme, že na této zemi není místo, které by bylo více naplněno pokojem než chrám Boží. Nemáte-li chrámové doporučení, staňte se způsobilými ho získat. Když doporučení máte, používejte ho

často.⁹ Naplánujte si, že budete pravidelně trávit čas v chrámu. Nedopusťte, aby vám kdokoli či cokoli zabránilo tam přijít.

Když jste v chrámu, naslouchejte slovům obřadů, přemítejte o nich, modlete se ohledně nich a snažte se porozumět jejich významu. Chrám je jedním z nejlepších míst, kam je možné přijít a porozumět moci Usmíření Ježíše Krista. Hleďte v chrámu *Krista*. Pamatujte na to, že mnohá další požehnání pramení z toho, že přinesete do chrámu jména svých předků.

Tyto čtyři nástroje jsou základními návyky, které ukotví váš život v moci Usmíření Ježíše Krista. Pamatujte na to, že náš Spasitel je Kníže pokoje. Pokoj v tomto smrtelném životě pramení z Jeho smírné oběti. Když se důsledně každé ráno a každý večer modlíme, denně studujeme písmo, každý týden máme rodinný domácí večer a pravidelně navštěvujeme chrám, aktivně tak přijímáme Jeho výzvu, abychom k Němu přišli. Čím více tyto návyky rozvíjíme, tím usilovněji se nám Satan snaží ublížit, ale tím méně je toho zároveň schopen. Používáním těchto nástrojů uplatňujeme svou svobodu jednání, abychom v plné míře přijali dary Jeho smírné oběti.

Neříkám, že budete-li toto vše dělat, zmizí z vašeho života všechny obtíže. Do smrtelného života jsme přišli právě proto, abychom rostli na základě zkoušek a prověřování. Těžkosti nám pomáhají stát se více takovými, jako je náš Otec v nebi, a Usmíření Ježíše Krista nám umožňuje tyto těžkosti překonat.¹⁰ Svědčím o tom, že když k Němu budeme aktivně přicházet, budeme moci překonat každé pokušení, každý zármutek a každou zkoušku, které budeme čelit. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Cuauhtémoc v Mexiku

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Viz Mojžíš 5:11.
2. Viz Mojžíš 4–5.
3. Viz Abraham 3:25.
4. 2. Nefi 2:11.
5. Viz Nauka a smlouvy 18:36; viz také verše 34–35.
6. Zde je uvedeno několik příkladů:

President Thomas S. Monson řekl: „Když čteme písmo a přemítáme o nich, můžeme pocíťovat ono jemné našeptávání Ducha do své duše. Můžeme najít odpovědi na své otázky. Dozvídáme se, jaká požehnání se dostávají, když dodržujeme Boží přikázání. Získáváme jisté svědectví o Nebeském Otcí, o našem Spasiteli Ježíši Kristu a o tom, jakou lásku k nám chovají. Spojíme-li studium písem s modlitbou, můžeme s jistotou poznat, že evangelium Ježíše Krista je pravdivé. ... Pokud budeme pamatovat na modlitbu a budeme věnovat čas studiu písem, náš život bude neskonale více požehnaný a naše břemena budou ulehčena.“ (*Liahona*, listopad 2013, 122.)

President Gordon B. Hinckley řekl: „Bez výhrady vám slibuji, že pokud se každý z vás bude držet tohoto jednoduchého návodu, nehledě na to, kolikrát jste již Knihu Mormonovu možná přečetli, vstoupí do vašeho života a do vašeho domova v ještě větší míře Duch Páně, posílí se vaše odhodlání kráčet v poslušnosti Jeho přikázání a vzroste vaše svědectví o tom, že Syn Boží skutečně žije.“ (Poselství Prvního předsednictva, srpen 2005.)

President Howard W. Hunter řekl: „Rodiny jsou velmi požehnány, když moudří otcové a matky kolem sebe shromáždí děti, aby si spolu četli ze stránek písem a pak otevřeně diskutovali o nádherných příbězích a myšlenkách podle toho, jak tomu všichni rozumějí. Mladí lidé a malé děti mívají často úžasné postřehy, co se týče základních děl náboženské literatury, a dokážou je velmi ocenit.“ („Reading the

Scriptures“, *Ensign*, Nov. 1979, 64.)

President Ezra Taft Benson řekl: „Často vynakládáme velké úsilí ve snaze zvýšit úroveň aktivity v našich kůlech. Pilně usilujeme o to, abychom zvýšili procento těch, kteří se účastní shromáždění svátosti. Pracujeme na tom, abychom získali větší procento mladých mužů, kteří půjdou na misi. Snažíme se zvyšovat počet těch, kteří jsou oddáni v chrámu. Toto vše je chvályhodné úsilí a je to důležité pro růst království. Když se ale jednotliví členové a rodiny budou pravidelně a důsledně nořit do písem, tyto ostatní oblasti aktivity se dostaví automaticky. Vzroste svědectví členů. Oddanost se posílí. Rodiny se upevní. Bude proudit osobní zjevení.“ („The Power of the Word“, *Ensign*, May 1986, 81.)

President Spencer W. Kimball prohlásil: „Zjišťuji, že když začnu být nedbalým ve svém vztahu k božství a když se zdá, že žádné božské ucho nenaslouchá a žádný božský hlas nepromlouvá, jsem daleko, velmi daleko. Jestliže se ponořím do písem, vzdálenost se zkracuje a duchovnost se navrácí. Zjišťuji, že ve větší míře mám rád ty, které musím mít rád celým svým srdcem, myslí a silou, a díky tomu, že je mám raději, je pro mě jednodušší dbát jejich rad.“ (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], 67.)

President Marion G. Romney řekl: „Jsem si jist, že budou-li rodiče v našich domovech číst s modlitbou a pravidelně, jak sami, tak se svými dětmi, z Knihy Mormonovy, pak duch této velké knihy prostoupí naše domovy a všechny, kteří v nich přebývají. Prohloubí se duch uctivosti; vzroste vzájemná úcta a ohleduplnost. Zmizí duch rozbroje. Rodiče budou radit svým dětem s větší láskou a moudrostí. Děti budou ochotněji přijímat a poslouchat rady svých rodičů. Poroste spravedlivost. Náš domov a život budou oplývat vírou, nadějí a pravou láskou – čistou láskou Kristovou – a to do nich bude vnašet pokoj, radost

a štěstí.“ („The Book of Mormon“, *Ensign*, May 1980, 67.)

President Boyd K. Packer řekl: „Pravá nauka, když je pochopena, mění postoje a chování. Studium nauk evangelia zlepší chování rychleji než studium chování.“ („Nebojte se“, *Liahona*, květen 2004, 79.)

Starší David A. Bednar řekl: „Každá rodinná modlitba, každá epizoda rodinného studia písem a každý rodinný domácí večer jsou tahem štetce na plátnu naší duše. Může se zdát, že ani jedna z těchto činností není moc působivá či paměťohodná. Ale stejně jako se tahy žluté, zlaté a hnědé barvy vzájemně doplňují a vytvářejí působivé mistrovské dílo, tak i naše důslednost při konání zdánlivě malých věcí může vést k významným duchovním výsledkům.“ („Pilnější a starostlivější v domově“, *Liahona*, listopad 2009, 19.)

7. Viz 2. Nefi 2:13.
8. Linda S. Reevesová, „Ochrana před pornografií – domov zaměřený na Krista“, *Liahona*, květen 2014, 16.
9. President Howard W. Hunter řekl: „V tomto duchu také vyzývám Svaté posledních dnů, aby na chrám Páně pohlíželi jako na velký symbol svého členství. Nejhlubší touhou mého srdce je, aby byl každý člen Církve hoden vstupu do chrámu. Pán by byl potěšen, kdyby byl každý dospělý člen hoden platného chrámového doporučení – a kdyby je měl. To, co musíme a naopak co nesmíme dělat, abychom byli hodni chrámového doporučení, je právě to, co nám zajistí, abychom byli jako jednotlivci i jako rodiny šťastní. Budme lidem, který chodí do chrámu. Navštěvujte chrám tak často, jak vám to osobní okolnosti dovolují. Mějte doma obrázek chrámu, aby ho vaše děti měly na očích. Učte je o účelech domu Páně. Zajistěte, aby si od svých nejranějších let plánovaly, že tam půjdou a že zůstanou tohoto požehnání hodny.“ („Exceeding Great and Precious Promises“, *Ensign*, Nov. 1994, 8.)
10. Viz 2. Nefi 2:2.

Starší Carlos A. Godoy
Sedmdesátník

Pán má pro nás plán!

Budeme-li žít tak, jak nyní žijeme, naplní se slíbená požehnání?

Je pro mě výsadou být součástí tohoto historického okamžiku, kdy řečníci na generální konferenci mohou mluvit svým rodným jazykem. Když jsem naposledy mluvil u tohoto pultu, dělal jsem si starosti se svým přízvukem v angličtině. Teď si dělám starosti s rychlostí své portugalštiny. Nechci mluvit rychleji, než jak se budou zobrazovat titulky.

Každý z nás zažil nebo zažije okamžiky, kdy musí v životě učinit důležitá rozhodnutí. Mám si vybrat toto zaměstnání, nebo jiné? Mám sloužit na misi? Je tento člověk po mě ten pravý, koho si mám vzít?

Toto jsou situace v různých oblastech našeho života, kdy malá změna směru naší cesty může vyvolat významné důsledky v budoucnosti. Slovy presidenta Dietera F. Uchtdorfa: „Během let ve službách Páně ... jsem poznal, že rozdíl mezi štěstím a mizérií – ať už člověka, manželství nebo rodiny – často spočívá v nepatrné chybě několika stupňů.“ („Otázka několika stupňů“, *Liahona*, květen 2008, 58.)

Jak se můžeme ve svých úvahách vyvarovat těchto malých chyb?

Abych objasnil své poselství, použiji osobní zážitek.

Na konci 80. let 20. století se naše mladá rodina skládala z mé manželky Mónicy, dvou z našich čtyř dětí a mne.

Žili jsme v São Paulu v Brazílii, pracoval jsem u dobré společnosti, dokončil jsem studia na univerzitě a krátce předtím jsem byl uvolněn jako biskup sboru, kde jsme žili. Dařilo se nám a vše vypadalo tak, jak má – dokud nás nepřišel navštívit jeden starý přítel.

Na konci návštěvy cosi poznamenal a pak položil jednu otázku, která mě přiměla k zamyšlení se. Řekl: „Carlosi, zdá se, že všechno jde tak, jak má – pokud jde o tebe, tvou rodinu, tvou práci i tvou službu v Církvi, ale...“

a pak přišla ta otázka: „budeš-li dál žít tak, jak nyní žiješ, naplní se požehnání slíbená ve tvém patriarchálním požehnání?“

Nikdy jsem o svém patriarchálním požehnání takto nepřemýšlel. Čas od času jsem si ho četl, ale nikdy ne s tím, že bych očekával požehnání slíbená v budoucnu a hodnotil, jak žiji nyní.

Po jeho návštěvě jsem se nad svým patriarchálním požehnáním zamyslel a říkal jsem si: „Budeme-li dál žít tak, jak žijeme nyní, naplní se slíbená požehnání?“ Po chvíli přemítání jsem měl pocit, že je potřeba něco změnit – zvláště pokud jde o mé vzdělání a profesi.

Nebylo to rozhodování mezi tím, co je správné a co špatné, ale mezi tím, co je dobré a co je lepší, jak učil starší Dallin H. Oaks, když řekl: „Když zvažujeme různé možnosti, máme pamatovat na to, že nestačí jen to, když je něco dobré. Některé možnosti jsou lepší, a ještě jiné jsou nejlepší.“ („Dobré, lepší, nejlepší“, *Liahona*, listopad 2007, 105.)

Jak se tedy můžeme ujistit, že děláme to nejlepší rozhodnutí?

Uvedu několik zásad, které jsem poznal.

První zásada – musíme se zamýšlet nad dostupnými možnostmi s myšlenkou na konečný výsledek

Činit rozhodnutí, která mohou ovlivnit náš život i život těch, které máme rádi, bez širšího náhledu na jejich důsledky, může být riskantní. Pokud se ale zamyslíme nad možnými důsledky těchto rozhodnutí v budoucnu, můžeme si jasněji uvědomit, kterou cestou se nejlépe vydat v přítomnosti.

Porozumění tomu, kdo jsme, proč jsme zde a co od nás Pán v tomto životě očekává, nám poskytne širší náhled, který potřebujeme.

V písmech můžeme najít příklady toho, kdy lidé, kteří měli na věci širší náhled, jasněji viděli, kterou cestou se vydat.

Mojžíš mluvil s Pánem tváří v tvář, dozvěděl se o plánu spasení, a díky tomu lépe chápal svou roli jakožto proroka při shromažďování Izraele.

„A Bůh pravil Mojžíšovi řka: Viz, já jsem Pán Bůh Všemohoucí. ...

A já ti ukáži dílo rukou svých. ...

A mám pro tebe práci, Mojžíši, synu můj.“ (Mojžíš 1:3–4, 6.)

Díky tomuto porozumění byl Mojžíš schopen snášet mnoho let strastí v pustině a vést Izrael zpátky do jeho domova.

Lehi, význačný prorok z Knihy Mormonovy, měl sen a ve vidění se dozvěděl o svém poslání odvést svou rodinu do zaslíbené země.

„A stalo se, že Pán přikázal mému otci, dokonce ve snu, aby vzal svou rodinu a odešel do pustyiny.

... A opustil svůj dům a zemi svého dědictví a své zlato a své

stříbro a své drahocenné věci.“ (1. Nefi 2:2, 4.)

Lehi zůstal věrný svému vidění navzdory obtížím spojeným s putováním a tomu, že musel opustit pohodlný život v Jeruzalémě.

Dalším skvělým příkladem je Prorok Joseph Smith. Díky mnoha zjevením počínaje Prvním viděním byl schopen splnit své poslání znovuzřídit všechny věci. (Viz Joseph Smith–Životopis 1:1–26.)

A co my? Co Pán očekává od každého z nás?

Nemusíme vidět anděla, abychom získali porozumění. Máme písmo, chrám, žijící proroky, patriarchální požehnání, inspirované vedoucí a především právo získat osobní zjevení, které nás bude při našem rozhodování vést.

Druhá zásada – je třeba, abychom byli připraveni na výzvy, které přijdou

Nejlepší cesty v životě jsou zřídka ty nejsnadnější. Často to platí

úplně naopak. Můžeme se podívat na příklady proroků, které jsem právě zmínil.

Mojžíš, Lehi i Joseph Smith neměli snadnou cestu, i když jejich rozhodnutí byla správná.

Jsme ochotni za svá rozhodnutí zaplatit určitou cenu? Jsme připraveni opustit svou zónu pohodlí, abychom se dostali na lepší místo?

Vrátím-li se ke svému zážitku s patriarchálním požehnáním, dospěl jsem tehdy k závěru, že bych měl usilovat o další vzdělání a podat žádost o stipendium na jednu americkou univerzitu. Kdyby mě vybrali, musel bych opustit práci, prodat vše, co jsme měli, a odstěhovat se na dva roky do Spojených států jako student se stipendiem.

Zkoušky jako TOEFL a GMAT byly první výzvou, kterou jsem musel zvládnout. Než jsem byl na univerzitu přijat, zabralo mi to tři dlouhé roky příprav, mnoho odmítnutí a několik odpovědí „možná“. Dosud si vzpomínám na telefonát na konci třetího

roku od člověka zodpovědného za stipendia.

Řekl: „Carlosi, mám pro vás dobrou i špatnou zprávu. Tou dobrou zprávou je to, že jste letos mezi třemi finalisty.“ V té době bylo k dispozici jen jedno místo. „Tou špatnou zprávou je to, že jeden z kandidátů je synem důležité osoby a ten druhý je synem jiné důležité osoby, a pak jste tam vy.“

Rychle jsem odpověděl: „A já... já jsem synem Božím.“

Naštěstí nerozhodoval pozemský původ a já jsem byl onoho roku 1992 přijat.

My všichni jsme děti Všemohoucího Boha. On je náš Otec, miluje nás a má pro nás plán. Nejsme zde v tomto životě jen proto, abychom promarnili čas, zestárlí a zemřeli. Bůh

chce, abychom rostli a dosáhli svého potenciálu.

Slovy presidenta Thomase S. Monsona: „Každý z vás, svobodný či sezdaný, bez ohledu na věk, má příležitost se učit a růst. Prohlubujte své poznání, intelektuální i duchovní, do plné míry svého božského potenciálu.“ („The Mighty Strength of the Relief Society“, *Ensign*, Nov. 1997, 95.)

Třetí zásada – tento náhled musíme sdílet s lidmi, které máme rádi

Lehi se několikrát pokusil pomoci Lamanovi a Lemuelovi porozumět tomu, jak důležitá je změna, kterou procházeli. Nesdíleli otcovu vizi, a tak během putování reptali. Naopak Nepi se dotazoval Pána, aby mohl vidět to, co jeho otec.

„A stalo se poté, co já, Nepi, vyslechnuv všechna tato slova svého otce o tom, co viděl ve vidění, ... jsem si také přál, abych viděl a slyšel a znal tyto věci, mocí Ducha Svatého.“ (1. Nepi 10:17.)

Nepi byl díky tomuto vidění nejen schopen překonat těžkosti spojené s putováním, ale také vést svou rodinu, když to bylo nutné.

Když se rozhodneme vydat se určitou cestou, velmi pravděpodobně to ovlivní ty, které máme rádi, a někteří s námi dokonce budou sdílet důsledky onoho rozhodnutí. V ideálním případě by měli být schopni vidět to, co vidíme my, a sdílet totéž přesvědčení. To sice není vždy možné, ale když to nastane, je putování mnohem snazší.

V oné osobní zkušenosti, kterou jsem použil jako ilustraci, jsem nepochybně potřeboval podporu své ženy. Děti byly dosud malé a nemohly k tomu nic moc říci, ale podpora manželky byla zcela zásadní. Vzpomínám si, že zpočátku jsme s Mōnicou museli o této změně v našich plánech pečlivě diskutovat, dokud nepocítovala klid a dokud s tím rovněž nesouhlasila. Díky tomuto sdílenému pohledu na věc tuto změnu nejen podporovala, ale také se stala důležitou součástí toho, že nakonec vše dopadlo dobře.

Vím, že Pán má pro každého z nás v tomto životě určitý plán. Zná nás. Ví, co je pro nás nejlepší. To, že se nám daří, neznamená, že bychom se neměli čas od času zamyslet nad tím, zda možná neexistuje něco lepšího. Budeme-li žít tak, jak nyní žijeme, naplní se slíbená požehnání?

Bůh žije. Je náš Otec. Spasitel Ježíš Kristus žije a já vím, že skrze Jeho smírnou obět můžeme získat sílu překonávat své každodenní překážky. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Allan F. Packer
Sedmdesátník

Knihy

Rodinná historie a chrámová práce mají být běžnou součástí našeho osobního uctívání Boha.

Jako mladý 12letý skaut jsem dostal dárek, který jsem si velmi přál přidat ke své skautské výbavě. Byla to sekyra se silným koženým pouzdrům. Při příštím výletu spojeném s přenocováním jsme do tábora dorazili po setmění, mokří a prochladlí od těžkého sněhu na cestě. Nedokázal jsem myslet na nic jiného než na to, až rozdělám velký plápolající oheň. Ihned jsem se vydal osekávat spadlý strom svou novou sekyrou. Při sekání jsem byl ale zklamaný, protože se mi zdálo, že sekyra neseká moc dobře. Celý rozmrzelý jsem sekal ještě usilovněji. Vrátil jsem se zklamaný do tábora jen s několika málo kusy dřeva. Ve světle ohně, který rozdělával někdo jiný, jsem

zjistil, v čem byl problém. Nesundal jsem ze sekyry pouzdro. Mohu vám ale říci, že to pouzdro bylo rozsekané na cáry. Ponaučení: Mou pozornost odvedly jiné věci.

Zatímco usilujeme o dosažení oslavení, musíme pracovat na všech požadavcích, a ne se rozptylovat tím, že se zaměříme jen na jeden nebo dva požadavky či jiné nesouvisející věci. Snaha dosáhnout království Božího vede k radosti a ke štěstí.¹ Je-li to potřeba, musíme být ochotni se *změnit*. Časté malé úpravy jsou méně bolestivé a rušivé než velké nápravy směru našeho putování.

Nedávno jsme se sestrou Packetrovou navštívili několik cizích zemí.

Připravili jsme si pasy a další doklady. Podstoupili jsme očkování a lékařské prohlídky a dostali jsme víza a razítka. Při příjezdu nám doklady zkontrolovali a po splnění všech požadavků nám bylo umožněno do dané země vstoupit.

Být způsobilý získat oslavení se podobá tomu, když vstupujeme do jiné země. Každý z nás musí získat duchovní pas. Požadavky *nestanovujeme* my, ale každý z nás osobně je musí všechny splnit. Plán spasení zahrnuje všechny nauky, zákony, příkázání a obřady potřebné k tomu, aby byli *všichni lidé* způsobilí získat oslavení.² A tak „skrze usmíření [Ježíše Krista] může být spaseno veškeré lidstvo“.³ Církev nám v tom pomáhá, ale nemůže to udělat za nás. Být způsobilý získat oslavení se stává celoživotním cílem.

Kristus zorganizoval Církev, aby nám pomohl. Povolal 15 mužů, jimž vyjadřujeme podporu jako prorokům, vidoucím a zjevovatelům, aby vedli Církev a učili druhé. První předsednictvo⁴ a Kvorum Dvanácti apoštolů⁵ jsou si rovny v moci a pravomoci,⁶ přičemž služebně nejstarší apoštol je pověřen, aby byl presidentem Církev. Sedmdesátníci jsou povoláni jim pomáhat.⁷ Požadavky nutné k získání oslavení ale nestanovili tito vedoucí. Ty stanovil Bůh! Tito vedoucí jsou povoláni učit, vysvětlovat, nabádat, a dokonce i *varovat*, abychom se udrželi na správné cestě.⁸

V příručce pokynů pro správu Církev je vysvětleno: „Církev se při naplňování svého účelu pomáhat jednotlivcům a rodinám být způsobilí získat oslavení zaměřuje na božsky určené zodpovědnosti. K nim patří pomáhat členům žít podle evangelia Ježíše Krista, shromažďovat Izrael skrze misionářskou práci, pečovat o chudé a potřebné a umožnit spasení mrtvých budováním chrámů

a vykonáváním zástupných obřadů.“⁹ Tyto čtyři zodpovědnosti, na které se máme zaměřovat, i všechny ostatní zákony, přikázání a obřady jsou nutné požadavky, nikoli volitelné možnosti. Skrze Usmíření Ježíše Krista a tím, že všechny tyto zodpovědnosti plníme, přidáváme do svého duchovního pasu požadovaná razítka.

Během této konference se učíme o změnách, které nám všem pomohou být lépe připraveni.

Rodina je ústředním bodem plánu spasení a možná i důvodem, proč je tento plán také nazýván „velikým plánem štěstí“.¹⁰ President Boyd K. Packer řekl: „Hlavním cílem veškeré aktivity v Církvi je to, aby muž a jeho manželka a jejich děti mohli být jako rodina šťastní.“¹¹

President Spencer W. Kimball řekl: „Náš úspěch, jako jednotlivců i jako Církve, bude do značné míry záviset na tom, jak věrně se zaměřujeme na život podle evangelia v rodině.“¹² Chrámová práce a práce na rodinné historii jsou součástí života podle evangelia v rodině. Mají to být mnohem více spíše rodinné aktivity než aktivity církevní.

Členové Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů nyní znovu kladou důraz na rodinnou historii a chrámovou práci.¹³ Pokud tuto

výzvu přijmete, prohloubí se u vás osobně i ve vaší rodině radost a štěstí.

V Nauce a smlouvách čteme: „Veliký den Páně je na dosah. ... Obětujeme, tudíž, jako církev a lid, a jako Svatí posledních dnů, Pánovi obět ve spravedlivosti; a předložme v svatém chrámu jeho ... knihu obsahující záznamy o mrtvých svých, která bude hodna veškerého přijetí.“¹⁴

Tato „kniha“ bude připravena pomocí záznamů o jménech a obřadech z církevní rodopisné databáze FamilyTree.

Sám tuto databázi procházím a přidávám do ní záznamy, protože chci, aby jména všech těch, které mám rád, byla v oné knize. Nepřejete si snad totéž?

Ve 128. oddíle Nauky a smluv se píše: „Neboť my bez [svých předků] nemůžeme být učiněni dokonalými; ani oni bez nás nemohou být učiněni dokonalými.“¹⁵

Rodinná historie je něco více než jen genealogie, pravidla, jména, data a místa. Je to něco více než jen zaměření se na minulost. Rodinná historie rovněž zahrnuje přítomnost, protože vytváříme vlastní historii. Zahrnuje i budoucnost, neboť tvoříme budoucí historii skrze své potomky. Například mladá matka, která vypráví dětem

rodinné příběhy a ukazuje jim fotografie, pracuje na rodinné historii.

Práce na rodinné historii a chrámová práce, podobně jako přijímání svátosti, účast na shromáždění, čtení písem a osobní modlitby, mají být běžnou součástí našeho osobního uctívání Boha. To, jak naše mládež i další členové zareagovali na prorocké výzvy, je inspirující a dokládá to, že tuto práci *mohou a mají* vykonávat *všichni* členové *jakéhokoli* věku.

Starší Quentin L. Cook vysvětlil: „[Nyní již] máme nauku, chrámy a technické prostředky.“¹⁶ Konání této práce je nyní mnohem snazší a je omezeno jen počtem členů, kteří ji budou považovat za prioritu. Tato práce i nadále vyžaduje čas a oběti, ale mohou ji vykonávat *všichni* a relativně snadno v porovnání se situací před pouhými několika lety.

Církev, aby členům pomohla, shromažďuje záznamy a poskytuje potřebné nástroje, takže většinu této práce lze dělat doma nebo ve sborovém domě a v chrámu. Většina překážek byla odstraněna. Ať již máte o této práci z minulosti *jakoukoli* představu, všechno je dnes jinak!

Existuje ale jedna překážka, kterou Církev odstranit nedokáže.

Je to osobní zdráhání se tuto práci vykonávat. Je jen zapotřebí jednoho rozhodnutí a trochy úsilí. Nevyžaduje to žádný velký objem času. Jen trochu času na pravidelné bázi – a výsledkem bude radost z této práce. Rozhodněte se učinit onen krok, naučit se, co je potřeba, a požádat druhé o pomoc. Oni vám pomohou! Ze jmen, která najdete a vezmete do chrámu, se stanou záznamy, z nichž bude vytvořena ona „kniha“.¹⁷

Dokonce i přes dramatický nárůst počtu členů, kteří se do této práce zapojují, zjišťujeme, že poměrně málo členů Církve pravidelně bádá a vykonává chrámové obřady za své příbuzné.¹⁸ *Je proto zapotřebí, abychom upravili své priority.* Nebojujte s touto změnou, přijměte ji! Změna je součástí velkého plánu štěstí.

Tuto práci je potřeba vykonat – nikoli kvůli Církvi, ale kvůli našim zesnulým předkům a kvůli sobě. My i naši zesnulí předkové potřebujeme razítka do svého duchovního pasu.

K onomu „stmelení“¹⁹ našich rodin napříč generacemi může dojít jedinečně v chrámu, skrze pečeticí obřady. Postup je jednoduchý: *prostě najděte jméno a vezměte ho do chrámu.* Časem budete schopni pomoci ostatním dělat totéž.

Až na několik málo výjimek toto zvládne každý – *každý!*

Tuto práci doprovázejí hmatatelná požehnání. Mnozí rodiče i vedoucí si dělají starosti ohledně současné situace ve světě a toho, jaký to má dopad na rodiny a mládež.

Starší David A. Bednar slíbil: „Vyzývám mladé členy Církve, aby poznávali a pocítovali ducha Eliášova. ... Slibuji vám, že budete ochraňováni před stále silnějším vlivem protivníka. Když se budete s láskou účastnit této svaté práce, budete ochraňováni v mládí i po celý život.“²⁰

Bratři a sestry, je čas sundat pouzdro ze sekyrky a pustit se do práce. Nesmíme obětovat své oslavení ani oslavení své rodiny kvůli méně důležitým zájmům.

Toto je dílo Boží, které mají vykonávat členové i nečlenové, mladí i staří, muži i ženy.

Na závěr budu citovat první verš jedné náboženské písně, ale změním v něm jedno slovo:

*„Povstaňte, vy [Svatí] Boží!
Odhodte vše, co je méně důležité.
Věnujte srdce, duši, mysl i sílu
a služte Králi králů.“²¹*

Oním Králem je Ježíš Kristus! Vydávám o Něk svědectví ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz 2. Nefi 2:22–25; 9:18; Mosiáš 2:41.
2. Viz Průvodce k písmům, „Plán vykoupení“; scriptures.lds.org.
3. Články víry 1:3.
4. Viz Nauka a smlouvy 107:22.
5. Viz Nauka a smlouvy 107:23.
6. Viz Nauka a smlouvy 107:24.
7. Viz Nauka a smlouvy 107:25–26.
8. Viz Průvodce k písmům, „První předsednictvo“, „Apoštol“, „Sedmdesátník“; scriptures.lds.org.
9. *Příručka 2: Správa Církve* (překlad vybraných kapitol, 2010), 2.2.

10. Alma 42:8.
11. Boyd K. Packer, „Svědectví“, *Liahona*, květen 2014, 95.
12. Spencer W. Kimball, „Living the Gospel in the Home“, *Ensign*, May 1978, 101.
13. Viz Thomas S. Monson, „Hastening the Work“, *Liahona*, June 2014, 4–5; Henry B. Eyring, „The Promise of Hearts Turning“, *Liahona*, July 2014, 4–5; Russell M. Nelson, „It All Starts with Love“ (video), lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/it-all-starts-with-love; Russell M. Nelson, „Adding ‘Family’ to Family History Work“ (video), lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/adding-family-to-family-history-work; Russell M. Nelson, „Generace spojené láskou“, *Liahona*, květen 2010, 91–94; Richard G. Scott, „Radost z přinášení vykoupení mrtvým“, *Liahona*, listopad 2012, 93–95; Quentin L. Cook, „Kořeny a ratolesti“, *Liahona*, květen 2014, 44–48; David A. Bednar, „Srdce dětí se obrátí“, *Liahona*, listopad 2011, 24–27; Neil L. Andersen, „A Classroom of Faith, Hope, and Charity“ (proslov k učitelům náboženství Církevního vzdělávacího systému), lds.org/broadcasts; Neil L. Andersen, „Find Our Cousins!“ (proslov na konferenci rodinné historie RootsTech, 8. února 2014), lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins.
14. Nauka a smlouvy 128:24.
15. Nauka a smlouvy 128:18.
16. Quentin L. Cook, *Liahona*, květen 2014, 47.
17. Nauka a smlouvy 128:24.
18. Viz Quentin L. Cook, *Liahona*, květen 2014, 47.
19. Nauka a smlouvy 128:18.
20. David A. Bednar, „Srdce dětí se obrátí“, *Liahona*, listopad 2011, 26, 27.
21. „Rise Up, O Men of God“, *Hymns*, č. 324.

Starší Hugo E. Martinez
Sedmdesátník

Naše osobní služba

Pokud si máme být vědomi potřeb těch, kterým můžeme nějak pomáhat, musíme se nechat vést láskou Ježíše Krista.

V Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů dostáváme příležitosti ke službě a je to pro nás osobním požehnáním. Od té doby, co jsem se stal členem Církve, jsem sloužil mnoha způsoby. Jak říkával bratr Udine Falabella, otec staršího Enriqua R. Falabelly: „Ten, kdo nějak slouží, se k něčemu hodí; ten, kdo nijak neslouží, není k ničemu.“ Tato slova si musíme uchovávat v mysli i v srdci.

Když při své službě hledám vedení, nacházím útěchu v myšlence, že Spasitel se zaměřuje na jednotlivce a na rodiny. Láska a pozornost, které Pán věnuje jednotlivcům, mě naučily, že si uvědomuje velikou cenu každého dítěte Nebeského Otce a že je nezbytné, abychom zajistili, aby bylo o každého jednotlivce postaráno a aby byl posilován skrze evangelium Ježíše Krista.

V písmech čteme:

„Pamatujte, cena duší je veliká v očích Božích. ...

A pakliže budete pracovat po všechny dny své ... a přivedete jen jednu duši ke mně, jak veliká bude radost vaše s ní v království mého Otce!“¹

Cena každé duše je pro Boha veliká, protože jsme Jeho děti a máme potenciál stát se takovými, jako je On.²

Pokud si máme být vědomi potřeb těch, kterým můžeme nějak pomáhat,

musíme se nechat vést láskou Ježíše Krista. Učení Pána Ježíše Krista nám ukazuje cestu. A takto naše osobní služba začíná – všímáme si potřeb druhých a poté je uspokojujeme. Sestra Linda K. Burtonová, generální prezidentka Pomocného sdružení, řekla: „Nejprve si všimněte, pak služte.“³

Velkým příkladem této zásady je president Thomas S. Monson. Když v lednu roku 2005 předsedal

konferenci vedoucích kněžství na Portoriku, předvedl nám, jak Spasitel a Jeho služebníci poskytují osobní službu. Na konci tohoto nádherného shromáždění se president Monson začal zdravit se všemi přítomnými vedoucími. Náhle si všiml, že jeden z nich vše pozoroval zpovzdálí, kde stál zcela sám.

President Monson poodešel od ostatních a šel si s oním bratrem promluvit. José R. Zayas mu s dojetím řekl, že je to zázrak, že k němu přistoupil, a odpověď na modlitby, které on a jeho manželka Yolanda pronesli před shromážděním. Řekl presidentu Monsonovi, že jeho dcera je vážně nemocná a že má u sebe dopis, který manželka chtěla, aby mu předal. Bratr Zayas manželce řekl, že to nebude možné, protože president Monson bude příliš zaneprázdněn. President Monson si příběh vyslechl a požádal o dopis, který si v tichosti přečetl. Poté si dal dopis do kapsy

u saka a řekl bratru Zayasovi, že se o jejich žádost postará.

Takto se této rodiny dotkl skrze svého služebníka náš Pán, Ježíš Kristus. Věřím, že Spasitelova slova v podobenství o milosrdném Samaritánovi se týkají i nás: „Jdi, i ty učíš též.“⁴

21. září 1998 zasáhl Portoriko hurikán Georges, který napáchal nesmírné škody. Se sestrou Martinezovou a našimi pěti dětmi se nám podařilo tuto mocnou bouři a její větry o síle hurikánu přežít díky tomu, že jsme zůstali doma. Museli jsme však přečkat dva týdny bez tekoucí vody a bez elektřiny.

Když nám došly zásoby vody, bylo obtížné získat další. Nikdy nezapomenu na bratry, kteří nám posloužili tím, že nám tuto drahocennou tekutinu poskytl, ani na láskyplnou službu sester.

Germán Colón přijel k našemu domu v dodávce, ve které měl velkou plastovou nádrž s vodou. Udělal to, jak sám řekl, protože: „Vím, že máte malé děti, které potřebují vodu.“ O pár dnů později naložili bratři Noel Muñoz a Herminio Gómez tři velké nádrže s vodou na nákladní auto. Objevili se nečekaně před naším domem, naplnili nám všechny dostupné lahve pitnou

vodou a pozvali naše sousedy, aby si je naplnili také.

Naše modlitby byly zodpovězeny skrze jejich osobní službu. Tváře oněch tří bratří odrážely lásku, kterou Ježíš Kristus pociťuje ke každému z nás, a jejich služba – jinými slovy, jejich osobní služba – nám do života přinesla mnohem více než jen pitnou vodu. Pro každého syna a každou dceru Boží je nezbytné, aby věděli, že se lidé zajímají o jejich blaho a starají se o ně.

Svědčím vám o tom, že Nebeský Otec a náš Pán Ježíš Kristus každého z nás jednotlivě a osobně znají. Proto nám poskytují to, co potřebujeme, abychom mohli dosáhnout svého božského potenciálu. Na cestu umísťují ty, kteří nám pomohou. Když se poté stáváme nástrojem v Jejich rukou, jsme schopni sloužit a pomáhat těm, které nám ukazují skrze zjevení.

Takto Pán Ježíš Kristus dosáhne ke všem dětem Nebeského Otce. Dobrý pastýř shromažďuje všechny své ovce. Shromažďuje je jednu po druhé, když správně používají svou mravní svobodu jednání – poté, co uslyší hlas Jeho služebníků a dostane se jim od nich pomoci. Poté poznají Jeho hlas

a budou Ho následovat. Takováto osobní služba je nedílnou součástí dodržování smluv křtu.

Podobně, jsme-li dobrým příkladem učedníka Ježíše Krista, je to naším nejlepším doporučujícím dopisem pro ty, s nimiž se můžeme podělit o Jeho evangelium. Když otevřeme ústa, abychom se podělili o znovu-zřízené evangelium Ježíše Krista, stáváme se „Jeho pomocnými pastýři, jejichž úkolem je vyživovat ovce Jeho pastviny a beránky Jeho stáda“;⁵ stáváme se „slabými a prostými“⁶ „[rybáři] lidí“⁷.

Naše osobní služba se netýká pouze lidí žijících na této zemi. Můžeme pracovat také pro mrtvé – pro ty, kteří žijí v duchovním světě a kteří během smrtelného života neměli příležitost obdržet spásné obřady evangelia Ježíše Krista. Můžeme si také vést deník a psát rodinnou historii, abychom srdce žijících obrátili k jejich bližním – a stejně tak k jejich předkům. Jde o to, abychom propojili svou rodinu, generaci po generaci, věčnými svazky. A když tak činíme, stáváme se vysvoboditeli na hoře Sionu.⁸

Máme zvláštní příležitost být nástrojem v Jeho rukou. Můžeme jím být

ve svém manželství, ve své rodině, s přáteli a s bližními. To je naše osobní služba jakožto pravých učedníků Ježíše Krista.

„A shromáždění budou před něj všickni národové. I rozdělí je na různě, jedny od druhých, tak jako pastýř odděluje ovce od kozlů.

A postaví ovce zajisté na pravici své, kozly pak na levici.

Tedy dí Král těm, kteříž na pravici jeho budou: Podtež požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa.

Nebo jsem lačněl, a dali jste mi jísti; žíznul jsem, a dali jste mi pítí; hostem jsem byl, a přijímali jste mne;

Nah, a přioděli jste mne; nemocen jsem byl, a navštívili jste mne; v žaláři jsem seděl, a přicházeli jste ke mně.

Tedy odpovědí jemu spravedliví, řkouce: Pane, kdy jsme tě vídali lačného, a krmili jsme, neb žíznivého, a dávali jsme pítí?

Aneb kdy jsme tě viděli hostě, a přijali jsme, neb nahého, a přioděli jsme?

Aneb kdy jsme tě viděli nemocného neb v žaláři, a přicházeli jsme k tobě?

A odpovídaje Král, dí jim: Amen pravím vám: Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“⁹

Abychom tak činili, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 18:10, 15; zvýraznění přidáno.
2. Viz Průvodce k písmům, „Duše“; scriptures.lds.org.
3. Linda K. Burtonová, „Nejprve si všimněte, pak služte“, *Liahona*, listopad 2012, 78.
4. Lukáš 10:37.
5. Alexander B. Morrison, „Nourish the Flock of Christ“, *Ensign*, May 1992, 13.
6. Nauka a smlouvy 1:23.
7. Matouš 4:19.
8. Viz Abdiáš 1:21.
9. Matouš 25:32–40.

Starší Larry S. Kacher
Sedmdesátník

Nezahrávej si s posvátnými věcmi

[Posuzujte] svá rozhodnutí tím, že si budete pokládat otázku: „Jsou má rozhodnutí pevně zakořeněna v úrodné půdě evangelia Ježíše Krista?“

Bratři a sestry, rozhodnutí, jež činíme v tomto životě, značně ovlivňují směr našeho života věčného. Naše rozhodnutí ovlivňují viditelné i neviditelné síly. To jsem osobně poznal před pěti lety způsobem, za který jsem téměř draze zaplatil.

S rodinou a přáteli jsme cestovali po jižním Ománu. Rozhodli jsme se odpočinout si na pláži na pobřeží Indického oceánu. Krátce po našem příjezdu se naše 16letá dcera Nellie zeptala, zda může doplatit k tomu, co považovala za písčiny ostrůvek. Všiml jsem si zvlhčené vody, a tak jsem jí řekl, že tam poplavu nejdřív já, protože jsem se obával nebezpečných proudů.

Po chvíli plavání jsem zavolal na manželku, zda už jsem poblíž ostrůvku. Odpověděla: „Už jsi dávno za ním.“ Nevědomky jsem se dostal do pastí zpětného proudu,¹ který mě rychle unášel na moře.

Nevěděl jsem, co si počít. Napadlo mě jen obrátit se a plavat zpět ke břehu. A přesně to bylo špatné rozhodnutí. Cítil jsem se bezmocný. Síly, na něž jsem neměl nejmenší vliv, mě unášely dál na moře. A co bylo

ještě horší, manželka, která důvěřovala mému rozhodnutí, plavala za mnou.

Bratři a sestry, myslel jsem si, že velmi pravděpodobně nepřežiji a že svým rozhodnutím přivodím smrt i manželce. Po velkém úsilí a díky tomu, co považuji za božský zásah, jsme se nohama najednou dotkli písčitého dna a mohli jsme dojít do bezpečí ke svým přátelům a dceři.

V tomto pozemském životě je mnoho proudů – některé jsou bezpečné, jiné ne. President Spencer W. Kimball učil, že v našem životě jsou mocné síly podobné neviditelným proudům v oceánu.² Tyto síly jsou skutečné. Nikdy je nemáme ignorovat.

Dovolu mi vyprávět vám o jiném proudu, o božském proudu, který se pro mě stal velkým požehnaním. Byl jsem do Církve obrácen. Před mým obrácením bylo mým životním přáním lyžovat, a tak jsem se po střední škole přestěhoval do Evropy, abych tuto touhu naplnil. Po několika měsících zdánlivě ideálního života jsem měl pocit, že mám odjet. V té době jsem nerozuměl zdroji tohoto pocitu, ale rozhodl jsem se ho následovat. Skončil

jsem v utažském Provu s několika dobrými přáteli, kteří byli stejně jako já členy jiné církve.

V Provu jsem se setkal s lidmi, kteří žili úplně jinak než já. Přitahovalo mě to k nim, i když jsem nevěděl proč. Zprvu jsem tomu odolával, ale záhy jsem pociťoval pokoj a klid, které jsem dříve nepoznal. Začal jsem tento jiný proud přijímat – proud, který mi přinesl poznání o milujícím Nebeském Otci a Jeho Synu Ježíši Kristu.

V roce 1972 jsem se dal se svými přáteli pokřtít. Tento nový proud, který jsem se rozhodl následovat, evangelium Ježíše Krista, dal mému životu směr a smysl. Neobešlo se to ale bez překážek. Všechno pro mě bylo nové. Občas jsem se cítil ztracený a zmatený. Přátelé i rodina mi kladli otázky a způsobovali těžkosti.

Musel jsem se rozhodnout. Některé jejich otázky vyvolávaly pochyby a nejistotu. Bylo to důležité rozhodnutí. Kde jsem měl najít odpovědi? Mnozí se mě snažili přesvědčit o tom, že dělám chybu – „zpětné proudy“ se mě snažily unášet od onoho pokojného proudu, který se pro mě stal úžasným zdrojem štěstí. Velmi jasně jsem pochopil zásadu, že existuje „protiklad ve všech věcech“ a že je důležité jednat sám za sebe a nepřenechávat svou svobodu jednání druhým.³

Ptal jsem se sám sebe: „Proč bych se měl odvracet od něčeho, co mi přináší tak velký klid?“ Jak Pán připomněl Oliveru Cowderymu: „Nevnesl jsem pokoj do myslí tvé ohledně této záležitosti?“⁴ Já jsem prožil něco podobného. Proto jsem se s ještě větším odhodláním obrátil na milujícího Nebeského Otce, na písmo a na blízké přátele.

Přesto jsem mnoho otázek zodpovědět nedokázal. Jak jsem měl vyřešit onu nejistotu, kterou ve mně tyto otázky vyvolaly? Než abych jim

umožnil zničit pokoj a štěstí, které mi vstoupily do života, rozhodl jsem se je na čas odložit a důvěřovat tomu, že Pán mi ve svém čase vše zjeví. Našel jsem útěchu v Jeho slovech určených Proroku Josephovi: „Vizte, vy jste malé děti a vy nemůžete snést všechny věci nyní; vy musíte růsti v milosti a v poznání pravdy.“⁵ Rozhodl jsem se neopustit to, o čem jsem věděl, že je pravdivé, tím, že bych se vydal do neznámého a pochybného proudu – potenciálního „zpětného proudu“. Jak učil president N. Eldon Tanner, poznal jsem, že „je mnohem moudřejší a lepší, když člověk přijme prosté pravdy evangelia ... a s vírou přijme to, čemu ... nerozumí“.⁶

Znamená to, že neexistuje prostor pro upřímné otázky? Zeptejte se onoho mladého chlapce, který hledal útočiště v posvátném háji, aby poznal, do které církve má vstoupit. Vezměte

do ruky Nauku a smlouvy a vězte, že většina toho, co bylo zjeveno v tomto inspirovaném záznamu, je výsledkem pokorného hledání pravdy. Joseph zjistil: „Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádej jí od Boha, kterýž všechněm dává ochotně ..., i budeť dána jemu.“⁷ Upřímnými otázkami a hledáním božských odpovědí se učíme „řádku za řádkou, předpis za předpisem“,⁸ a tím rosteme v poznání a moudrosti.

Otázkou není: „Existuje prostor pro čestné a upřímné otázky?“, ale spíše: „Kde budu hledat pravdu, když vyvstanou otázky?“ „Budu natolik moudrý, že se budu pevně držet toho, o čem vím, že je pravdivé, navzdory několika otázkám, které mohu mít?“ Svědčím o tom, že existuje božský zdroj – Ten, který zná všechny věci, konec od počátku. Všechny věci jsou před Ním přítomné.⁹ Písmo svědčí o tom, že Bůh „nekrácí

po křivých stezkách, ... ani se neodchyluje od toho, co pravil¹⁰.

Na naší cestě smrtelností si nikdy nesmíme myslet, že naše rozhodnutí ovlivňují jen nás. Nedávno mě navštívil jeden mladý muž. Vyzařovalo z něho cosi dobrého, ale pocítil jsem, že není v Církvi plně aktivní. Vyprávěl mi, že vyrůstal v rodině zaměřené na evangelium, ale pak byl jeho otec mamince nevěrný, což vedlo k rozvodu, a to přimělo všechny jeho sourozence k tomu, aby o Církvi začali pochybovat a odpadli. Bylo mi těžko u srdce, když jsem mluvil s tímto mladým otcem, který nyní kvůli rozhodnutím svého otce vychovával drahocenné děti mimo dosah požehnání plynoucích z evangelia Ježíše Krista.

Jiný muž, kterého znám, kdysi věrný člen Církve, měl otázky ohledně určité nauky. Než aby požádal o odpovědi Nebeského Otce, rozhodl se spoléhat pouze na vodítka ze světských zdrojů. Jeho srdce se vydalo nesprávným směrem a on usiloval o pocty druhých. Jeho pýcha byla možná uspokojena, alespoň dočasně, ale byl odříznut od nebeských mocí.¹¹ Namísto toho, aby našel pravdu, ztratil svědectví a vzal s sebou mnoho členů své rodiny.

Tito dva muži byli chyceni do pasti neviditelnými zpětnými proudy a strhli s sebou mnoho dalších.

Na druhé straně myslím na LaRuea a Louise Millerovy, rodiče mé manželky, kteří, ačkoli neměli moc světského majetku, se rozhodli učít své děti čisté nauce znovuzřízeného evangelia a každý den podle ní žít. Díky tomu požehnali své potomstvo plody evangelia a nadějí na věčný život.

Ve své rodině zavedli určitý styl života, kdy respektovali kněžství, kde láska a soulad přebývaly v hojnosti a kde se jejich život řídil zásadami evangelia. Louise a LaRue – bok po boku – dávali najevo, co to znamená žít podle vzoru Ježíše Krista. Jejich děti jasně viděly, který životní proud přináší pokoj a štěstí. A podle toho se také rozhodovaly. President Kimball učil: „Dokážeme-li vytvořit ... silný a stabilní proud, který plyne směrem k našemu cíli spravedlivého života, my i naše děti jím můžeme být unášeni navzdory protivětrům těžkostí, zklamání [a] pokušení.“¹²

Záleží na našich rozhodnutích? Ovlivňují pouze nás? Jsme pevně zakotvení ve věčném proudu znovuzřízeného evangelia?

Občas mě pronásleduje jedna představa. Co kdybych onoho zářivého dne, kdy jsme odpočívali na břehu Indického oceánu, řekl své dceři Nellie: „Ano, jdi si zaplavat. Doplav až k písčitému ostrůvku.“ Nebo

co kdyby se i ona řídila mým příkladem a nedokázala by doplatit zpět? Co kdybych musel žít s tím, že kvůli mému příkladu by ji zpětný proud zanesl na moře a ona se již nevrátila?

Jsou proudy, které se rozhodneme následovat, důležité? Záleží na našem příkladu?

Nebeský Otec nám požehnal nadpozemským darem Ducha Svátého, aby nás vedl při našich rozhodnutích. Slibuje nám inspiraci a zjevení, pokud jsme hodni je přijmout. Vyzývám vás, abyste tohoto božského daru využívali a abyste posuzovali svá rozhodnutí tím, že si budete pokládat otázku: „Jsou má rozhodnutí pevně zakořeněna v úrodné půdě evangelia Ježíše Krista?“ Vyzývám vás, abyste učinili jakékoli potřebné změny, ať malé, či velké, abyste zajistili věčná požehnání plynoucí z plánu Nebeského Otce pro sebe i pro své blízké.

Svědčím o tom, že Ježíš Kristus je náš Spasitel a Vykupitel. Svědčím o tom, že smlouvy, které s Ním uzavíráme, jsou posvátné a svaté. S posvátnými věcmi si nesmíme nikdy zahrávat.¹³ Kež zůstaneme vždy věrní, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Zpětný proud: „Slapový proud, který proudí opačným směrem než jiný slapový proud nebo proudy a který na moři způsobuje mohutné vlny.“ (Dictionary.com)
2. Viz Spencer W. Kimball, „Ocean Currents and Family Influences“, *Ensign*, Nov. 1974, 110–113.
3. Viz 2. Nefi 2:11, 16.
4. Nauka a smlouvy 6:23.
5. Nauka a smlouvy 50:40.
6. N. Eldon Tanner, Conference Report, Oct. 1968, 49.
7. Jakub 1:5.
8. Nauka a smlouvy 98:12.
9. Viz Mojžíš 1:6.
10. Nauka a smlouvy 3:2.
11. Viz Nauka a smlouvy 121:35–37.
12. Spencer W. Kimball, *Ensign*, Nov. 1974, 110.
13. Viz Nauka a smlouvy 6:12.

Starší David A. Bednar
Kvorum Dvanácti apoštolů

Pojďte a vizte

Církev Ježíše Krista vždy byla, je a bude misionářskou církví.

Mé poselství je určeno obzvláště těm, kteří nejsou členy Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Budu se věnovat zásadní otázce, kterou si mnozí z vás mohou klást: „Proč mi Svatí posledních dnů tak dychtivě vyprávějí o tom, čemu věří, a vybízí mě, abych se dozvěděl něco o jejich Církvi?“

Modlím se o to, aby mi Duch Páně pomohl efektivně předat odpověď na tuto důležitou otázku a aby vám pomohl jí jasně porozumět.

Božské pověření

Oddaní učedníci Ježíše Krista vždy byli, jsou a budou odvážnými misionáři. Misionář je následovník Krista, který o Něm svědčí jakožto o Vykupiteli a hlásá pravdy Jeho evangelia.

Církev Ježíše Krista vždy byla, je a bude misionářskou církví. Jednotliví členové Spasitelovy Církve přijali posvátný závazek pomáhat naplňovat božské pověření, které dal Pán svým apoštolům, jak je to zaznamenáno v Novém zákoně:

„Protož jdouce, učte všechny národy, kritíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého,

Učíce je zachovávatí všecko, což jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa. Amen.“ (Matouš 28:19–20.)

Svatí posledních dnů berou tuto zodpovědnost učit všechny lidi ve všech národech o Pánu Ježíši Kristu a Jeho znovuzřízeném evangeliu vážně. Věříme, že tutéž Církev, kterou Spasitel založil v dávných dobách, ustavil znovu na zemi v posledních dnech. Součástí Jeho dnešní Církve jsou nauky, zásady, kněžská pravomoc, obřady a smlouvy Jeho evangelia.

Když vás vybízíme, abyste s námi šli na shromáždění nebo se učili s misionáři na plný úvazek, nesnažíme se vám prodat nějaký produkt. Jako členové Církve nezískáváme odměny nebo bonusové body v jakési nebeské soutěži. Neusilujeme o prosté zvýšení

počtu členů Církve. A co je nejdůležitější, nesnažíme se vás přinutit věřit tomu, čemu věříme my. Vybízíme vás, abyste si vyslechli znovuzřízené pravdy evangelia Ježíše Krista, abyste mohli studovat, přemítat, modlit se a zjistit sami pro sebe, zda je to, o co se s vámi dělíme, pravdivé.

Někteří z vás mohou říci: „Ale já už v Ježíše věřím a řídím se Jeho učením“ nebo: „Nejsem si jist, zda Bůh opravdu existuje“. Naše pozvání nejsou snahou zlehčovat vaše náboženské tradice nebo životní zkušenosti. Vezměte vše, o čem víte, že je pravdivé, dobré a chvályhodné – a vyzkoušejte naše poselství. Tak jak Ježíš pokynul dvěma svým učedníkům: „Podte a vizte“ (Jan 1:39), vás i my vyzýváme, abyste přišli a podívali se, zda znovuzřízené evangelium Ježíše Krista nerozšíří a neobohatí to, čemu již nyní věříte, že je pravdivé.

Vskutku pocítujeme posvátnou zodpovědnost za to, abychom přinesli toto poselství každému národu, pokolení, jazyku a lidu. A přesně to nyní děláme prostřednictvím armády čítající dnes více než 88 000 misionářů na plný úvazek, kteří pracují ve více než 150 suverénních státech po celém světě. Tito pozoruhodní muži a ženy pomáhají členům naší Církve naplňovat božsky danou a osobní zodpovědnost, kterou má každý z nás – hlásat věčné evangelium Ježíše Krista. (Viz NaS 68:1.)

Víc než jen duchovní povinnost

Naše dychtivost hlásat toto poselství však nepramení jen ze smyslu pro duchovní povinnost. Naše touha dělit se s vámi o znovuzřízené evangelium Ježíše Krista je spíše odrazem toho, jak jsou pro nás tyto pravdy důležité. Myslím, že to, proč se vám tak otevřeně snažíme objasnit, v co věříme, dokáží nejlépe popsat pomocí zážitku, který

jsme s manželkou měli před mnoha lety se dvěma našimi syny.

Jednou večer jsme se Susan stáli doma u okna a pozorovali své dva malé synky, jak si venku hrají. Během jejich dobrodružné hry se mladší z nich při malé nehodě lehce zranil. Ihned jsme rozpoznali, že se ne jedná o vážný úraz, a rozhodli jsme se nespěchat mu hned na pomoc. Chtěli jsme zpovzdálí sledovat, zda některá z rodinných diskusí o bratrské laskavosti padla na úrodnou půdu. Co se stalo pak, bylo velmi zajímavé a poučné.

Starší bratr utěšoval toho mladšího a opatrně mu pomohl dojít zpátky do domu. Se Susan jsme si stoupli ke kuchyni, abychom viděli, co bude dál, a byli připraveni zasáhnout, kdyby mělo dojít k další fyzické újmě nebo kdyby bezprostředně hrozila nějaká vážná nehoda.

Starší bratr přitáhl židli ke kuchyňskému dřezu. Vylezl na ni, pomohl nahoru svému bratrovi, pustil vodu a začal odřenou paži svého bratříčka

vydatně polévat prostředkem na mytí nádobí. Snažil se co nejméně zbavit odřeninu špíny. Reakci jeho bratříčka na tuto proceduru lze adekvátně popsat jedině těmito slovy ze svatých písem: „A budou mít příčinu ke kvílení a k pláči a k nářku a k skřípění zubů.“ (Mosiáš 16:2.) Ten chlapec opravdu kvílel!

Když mu bratr paži umyl, opatrně mu ji osušil ručníkem. Kvílení nakonec ustalo. Starší bratr pak vylezl na kuchyňskou linku, otevřel skříňku a našel novou tubu hojivé masti. I když bratříčkova odřenina nebyla nijak hluboká ani velká, starší bratr mu po celé délce zraněné paže nanesl skoro všechnu mast z tuby. Bratříček už znovu křičet nezačal, neboť hojivé účinky masti se mu zamlouvaly více, než nakolik dokázal ocenit čistící účinky prostředku na nádobí.

Starší bratr se znovu vrátil ke skřínce, v níž našel mast, a našel tam novou krabičku sterilních obvazů. Ty pak vybalil a důkladně ovázal bratříčkovi paži odshora až dolů – od zápěstí

až k lokti. Když byla krize zažehnána a mýdlové bubliny, mast a obaly od obvazů byly po celé kuchyni, oba chlapci seskočili ze židle s velkým a veselým úsměvem na tváři.

To, co se stalo pak, je nanejvýš důležité. Zraněný bratr posbíral zbylé obvazy a téměř prázdnou tubu s masťou a zamířil s nimi zpátky ven. Rychle vyhledal své kamarády a začal jim mazat paže masťou a ovinovat je obvazy. Upřímnost, nadšení a rychlost jeho reakce na nás se Susan hluboce zapůsobily.

Proč to ten chlapec udělal? Povšimněte si prosím, že okamžitě a intuitivně chtěl svým přátelům dopřát totéž, co pomohlo jemu, když se zranil. Toho chlapečka nebylo zapotřebí nutit, vyzývat, nabádat nebo vybízet k činu. Jeho touha podělit se byla přirozeným důsledkem nanejvýš užitečného a prospěšného osobního prožitku.

Mnozí z nás dospělých se chováme úplně stejně, když nalezneme léčbu nebo medikament na úlevu od bolesti,

jíž jsme dlouho trpěli, nebo když nám něčí rada umožní čelit překážkám s odvahou a vyrovnávat se s těžkostmi s trpělivostí. Podělit se s ostatními lidmi o to, co pro nás má velký význam nebo co nám pomáhá, není vůbec nic neobvyklého.

Toto je obzvláště zjevné v záležitostech, které mají velký duchovní význam nebo dopad. Například jeden příběh v knize písem známé jako *Knihy Mormonova* popisuje sen, který měl za dávných dob prorok a vůdce jménem Lehi. Středobodem Lehiova snu je strom života – který je znázorněním „[lásky] Boží“, jež je „nejvíce žádoucí ze všech věcí“ a „nejradostnější pro duši“. (1. Nefi 11:22–23; viz také 1. Nefi 8:12, 15.)

Lehi vysvětlil:

„A stalo se, že jsem vykročil a pojedl z jeho ovoce; a shledal jsem, že je nadmíru sladké, sladší než vše, co jsem kdy ochutnal. Ano, a spatřil jsem, že jeho ovoce je bílé a že převyšuje veškerou bělost, jakou jsem kdy viděl.

A když jsem pojedl z jeho ovoce, naplnilo to mou duši nesmírně velikou radostí; pročez, počal jsem si přát, aby má rodina z něho pojedla také.“ (1. Nefi 8:11–12; zvýraznění přidáno.)

Největším projevem lásky Boha k Jeho dětem je smírná oběť a Vzkříšení Pána Ježíše Krista a Jeho působení ve smrtelnosti. Ovoce onoho stromu lze považovat za symbol požehnání plynoucích ze Spasitelova Usmíření.

Když Lehi pojedl z ovoce stromu a zažil velikou radost, byla jeho okamžitou reakcí hlubší touha podělit se o to se svou rodinou a sloužit jí. A tak, když se obrátil ke Kristu, obrátil se zároveň s láskou a službou k ostatním.

Další důležitá příhoda v *Knize Mormonově* popisuje, co se stalo muži jménem Enos poté, co Bůh vyslyšel a zodpověděl jeho upřímnou a naléhavou modlitbu.

Řekl:

„A duše má hladověla; a já jsem poklekl před svým Tvůrcem a volal jsem k němu v mocné modlitbě a v úpěnlivé prosbě za svou vlastní duši; a po celý den jsem k němu volal; ano, a když přišla noc, stále ještě jsem pozvedal svůj hlas vysoko, až dosáhl nebes.

A přišel ke mně hlas řka: Enosi, tvoje hříchy jsou ti odpuštěny a ty budeš požehnán.

A já, Enos, jsem věděl, že Bůh nemůže lháti; pročez, moje vina byla zahlazena.

A já jsem pravil: Pane, jak se to stalo?

A on mi pravil: Pro tvou víru v Krista, kterého jsi nikdy předtím neslyšel ani neviděl. ... Pročez hled, víra tvá tě uzdravila.

Nyní, stalo se, že *když jsem uslyšel tato slova, počal jsem pocítovati touhu*

po blahu svých bratří, Nefitů; pročez, vylil jsem za ně celou svou duši Bohu.“ (Enos 1:4–9; zvýraznění přidáno.)

Když se Enos obrátil k Pánu „s celým úmyslem srdce“ (2. Nefi 31:13), prohloubil se zároveň jeho zájem o blaho jeho rodiny, přátel a bližních.

Trvale platné ponaučení, které získáváme z těchto dvou příběhů, spočívá v tom, jak je důležité zažít ve vlastním životě požehnání plynoucí z Usmíření Ježíše Krista, jež jsou předpokladem k upřímné a opravdové službě, která je něčím mnohem více než jen tím, že něco „děláme jen ze setrvačnosti“. Podobně jako Lehi, Enos a náš malý chlapec v příběhu, který jsem vyprávěl, pocítujeme i my jako členové Církve Ježíše Krista Svätých posledních dnů tu a tam úzkost spojenou s duchovní nejistotou a hříchem. Rovněž pocítujeme očištění,

klid svědomí, duchovní uzdravení a obnovu a vedení, které lze získat jedině tím, že se naučíme zásadám Spasitelova evangelia a budeme podle nich žít.

Usmíření Ježíše Krista nám poskytuje čisticí prostředek nutný k tomu, abychom se stali znovu čistými a neposkvrněnými; utišující balzám k uzdravení duchovních ran a k odstranění viny; a ochranu, jež nám umožňuje zůstat věrnými v časech dobrých i zlých.

Absolutní pravda existuje

Vám, členové rodin a přátelé, kteří nejste členy Církve Ježíše Krista Svätých posledních dnů, jsem se pokusil vysvětlit základní důvody toho, proč jsme misionáři.

Ve světě, jenž v čím dál větší míře pohrdá pravdou a zavrhuje ji, existuje absolutní pravda. V budoucnu „každé koleno [poklekně]“ a „každý jazyk [vyzná], že Ježíš Kristus jest Pánem v slávě Boha Otce“. (Filipenským 2:10–11.) Ježíš Kristus je s absolutní jistotou Jednorozený Syn Nebeského Otce. Jako členové Jeho Církve svědčíme o tom, že On žije a že Jeho Církev byla znovuzřízena ve své plnosti v těchto posledních dnech.

To, že vás vyzýváme, abyste si něco zjistili o našem poselství a vyzkoušeli ho, pramení z pozitivního vlivu, který má evangelium Ježíše Krista na náš život. Někdy můžeme ve své snaze působit neohrabaně, ukvapeně, či dokonce neodbytně. Prostě jen toužíme podělit se s vámi o pravdy, jež jsou pro nás nejcennější.

Jako jeden z apoštolů Páně vám z celé síly své duše vydávám svědectví o Jeho božskosti a o tom, že On skutečně žije. A vyzývám vás: „Podte a vizte“ (Jan 1:39), v posvátném jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

President Thomas S. Monson

Než se opět sejdeme

Kéž všichni přemítáme o pravdách, které jsme slyšeli, a kéž nám tyto pravdy pomohou stát se ještě statečnějšími učedníky.

Bratři a sestry, prožili jsme spolu dva nádherné dny naplněné inspirovanými poselstvími. Duch, kterého jsme během těchto konferenčních zasedání pocítovali, se dotkl našeho srdce a posílil naši víru. Nyní, na závěr, děkujeme našemu Nebeskému Otci za Jeho mnohá požehnání.

Hudba, kterou jsme si během jednotlivých zasedání vyslechli, byla povznášející a inspirující. Modlitby, které zde zazněly, nás pozvedly blíže k nebi.

Jménem celé Církve bych rád z celého srdce poděkoval Bratřím, kteří byli na této konferenci uvolněni ze svého povolání. Budou nám chybět. Jejich přínos k dílu Páně je ohromný a budou jím ovlivněny mnohé generace, které teprve přijdou.

Kéž se vrátíme domů s odhodláním v srdci, že budeme o trošku lepšími lidmi, než jsme byli v minulosti. Kéž jsme trošku laskavější a ohleduplnější. Kéž podáváme pomocnou ruku nejen ostatním členům naší Církve, ale také

Linda K. Burtonová

Generální presidentka Pomocného sdružení

lidem, kteří nejsou naší víry. Kéž jim, kdykoli se s nimi budeme setkávat, dáváme najevo, že si jich vážíme.

Jsou lidé, kteří každý den zápolí s obtížemi a překážkami. Projevme o ně zájem a podejme jim pomocnou ruku. Pokud se budeme o sebe navzájem starat, bude nám požehnáno.

Kéž pamatujeme na starší lidi a na ty, kteří nemohou vycházet z domu. Když si uděláme čas na to, abychom je navštívili, budou vědět, že je máme rádi a vážíme si jich. Kéž dokážeme naplňovat své pověření „[pomáhat] slabým, [pozdvihovat] ruce, které jsou skleslé, a [posilovat] kolena zemdlená“.¹

Kéž jsme čestnými a bezúhonnými lidmi, kteří se vždy a za všech okolností snaží dělat to, co je správné.

Kéž jsme věrnými následovníky Krista a příkladem spravedlivosti, a staneme se tak „[světlem] na světě“.²

Bratři a sestry, děkuji vám za vaše modlitby v můj prospěch. Posilují mě a pozvedají, zatímco se z celého srdce a ze všech sil snažím konat Boží vůli a sloužit Jemu a sloužit vám.

Nyní, když se loučíme s touto konferencí, prosím o to, aby na každém z vás spočinula požehnání nebes. Kéž se vy, kteří jste daleko od domova, vrátíte domů v bezpečí a shledáte, že je tam všechno v pořádku. Kéž všichni přemítáme o pravdách, které jsme slyšeli, a kéž nám tyto pravdy pomohou stát se ještě statečnějšími učedníky, než jakými jsme byli, když tato konference začala.

Než se opět za šest měsíců sejdem, prosím o to, aby na vás a na nás všech spočinula požehnání Páně, a to činím v Jeho svatém jménu – ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána a Spasitele – amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 81:5.
2. Filipenským 2:15.

Připraveny způsobem, jaký nebyl nikdy znám

Kéž se kapku po kapce připravíme, abychom ve způsobilosti přijaly spásné obřady a z celého srdce dodržovaly smlouvy s nimi spojené.

Když se naše nejmladší dcera vrátila první den domů ze školy, zeptala jsem se jí: „Jak to šlo?“

Odpověděla: „Dobře.“

Druhý den ráno, když jsem ji budila do školy, si však založila ruce a rezolutně prohlásila: „Už jsem ve škole byla!“ Očividně jsem ji *nepřipravila* nebo jsem jí nevysvětlila, že škola není jednorázová záležitost, ale že je třeba, aby tam chodila pět dní v týdnu po mnoho, mnoho let.

Když se zamýšlíme nad zásadou připravenosti, představme si následující scénu. Jste v celestiální místnosti chrámu a sledujete, jak je dovnitř a ven uctivě uváděno několik nevěst a ženichů, kteří čekají, až budou oddáni na čas a celou věčnost. Do celestiální místnosti vstoupí nevěsta, ruku v ruce se svým milým. Je oblečena do jednoduchých, ale krásných chrámových šatů a její tvář zdobí klidný, pokojný a vřelý úsměv. Je nádherně upravená, ale nijak to neodvádí pozornost.

Usedne, rozhlédne se a náhle ji přemohou emoce. Zdá se, že pláče z úcty a respektu, jež pocituje jak k místu,

kde se nachází, tak k posvátnému obřadu, který ji a její životní lásku čeká. Svým chováním jako by říkala: „Jsem tak vděčná, že jsem dnes v Pánově domě, připravena vstoupit na věčnou cestu s milovaným věčným společníkem.“ Zdá se, že je *připravena* na mnohem více než jen na tuto událost.

Naše milá dospívající vnučka mi nedávno na polštáři nechala vzkaz, kde mimo jiné stálo: „Jednou z věcí, jež na mě zapůsobí, když vstoupím do chrámu, je pokojný duch lásky, který tam přebývá. ... Lidé mohou chodit do chrámu, aby získali inspiraci.“¹ Má pravdu. V chrámu můžeme obdržet inspiraci a zjevení – a také moc zvládat protivenství života. To, čemu se ona o chrámu učí díky tomu, že pravidelně pomáhá přinášet jména ze své rodiny na chrámové křty a konfirmace, ji připravuje na to, aby obdržela další chrámové obřady, smlouvy a požehnání jak pro sebe, tak pro ty na druhé straně závoje.

Starší Russell M. Nelson učil: „Tak jako jsou chrámy připraveny pro lidi, musejí se lidé připravit na chrám.“²

Když si nyní znovu čtu v Knize Mormonově o veliteli Moronim, připomíná mi to, že jedním z jeho největších úspěchů byla jeho pečlivá příprava Nefitů na to, aby dokázali odolat děsivému lamanitskému vojsku. Svůj lid připravil tak dobře, že čteme: „Vizte, k ... naprostému úžasu [Lamanitů] na ně ... *byli [Nefité] připraveni způsobem, jaký nebyl nikdy ... znám.*“³

Slova „připraveni způsobem, jaký nebyl nikdy ... znám“ mě opravdu zaujala.

Jak se můžeme lépe připravit na posvátná požehnání chrámu? Pán učil: „A opět, dám vám vzor ve všech věcech.“⁴ Zamysleme se nad vzorem z písem, jenž nám může pomoci dobře se připravit. Moroniova příprava na nepřitele vyžadovala důslednou a věrnou píli; a tento vzor ji bude vyžadovat také.

Snad nikdy mě neomrzí nádherné Spasitelovo podobenství o pěti moudrých a pěti pošetilých pannách. Ač toto podobenství hovoří o připravenosti na Druhý příchod našeho

Spasitele, můžeme ho vztáhnout i na připravenost na požehnání chrámu, která mohou být duchovní hostinou pro ty, již se dobře připraví.

V Matoušovi 25 čteme:

„Tehdy podobno bude království nebeské desíti pannám, kteréžto vzavše lampy své, vyšly proti ženichovi.

Pět pak z nich bylo opatrných, a pět [pošetilých]. ...

[Ty] opatrné pak vzaly olej v nádobkách svých s lampami svými.

A když prodlíval ženich, zdřímaly všechny a [usnuly].

O půlnoci pak stal se křik: Aj, ženich jde, vyjděte proti němu.

Tedy vstaly všechny ty panny, a ozdobily lampy své.

[Pošetilé] pak opatrným řekly:

Udělte nám oleje svého, nebo lampy naše hasnou.

I odpověděly ty opatrné, řkouce: Aby se snad nám i vám [nedostalo]. Jděte raději k prodavačům, a kupte sobě.

A když odešly kupovati, přišel ženich, a které hotovy byly, vešly s ním na svadbu. I zavřiny jsou dvře.

Potom pak přišly i ty druhé panny, řkouce: Pane, pane, otevři nám.

A on odpověděv, řekl: Amen, pravím vám, neznám vás.“⁵

Myslím, že není nikdo, zvláště má-li citlivé srdce, komu by nebylo líto oněch pošetilých mladých žen. A některé z nás by těm druhým rády řekly: „Nemohly byste se prostě podělit, aby mohly mít radost všechny?“ Zamyslete se však nad tím. Tento příběh vyprávěl Spasitel a On nazývá oněch pět „moudrými“ a těch druhých pět „pošetilými“.

Uvažujeme-li o tomto podobenství jako o vzoru pro přípravu na chrám, vezměme v potaz slova proroka posledních dnů, který učil, že „o olej duchovní připravenosti se nelze podělit“.⁶ President Spencer W. Kimball pomohl objasnit, proč se pět „moudrých“ panen nemohlo podělit o olej ze svých lamp s „pošetilými“, když řekl: „Účast na shromáždění svátosti přidává olej do našich lamp, kapku po kapce v průběhu let. Půst, rodinná modlitba, domácí učení, ovládnání tělesných choutek, kázání evangelia,

studium písem – každý skutek oddanosti a poslušnosti je kapkou, která se ukládá do naší zásoby. Laskavé skutky, placení obětí a desátků, cudné myšlenky a skutky ... – toto také významně přispívá k oleji, kterým můžeme uprostřed noci naplnit svou vyhořelou lampu.⁷

Vidíte ten vzor připravenosti, kapku po kapce, jenž nám může pomoci, zatímco přemýšlíme o tom, jak se připravovat pilněji na přijetí posvátných obřadů pro sebe i pro druhé? Které další malé a prosté věci můžeme dělat, abychom přidaly vzácné duchovní kapky oleje do své lampy přípravy?

Od staršího Richarda G. Scotta se učíme, že „osobní způsobilost je základní podmínkou k tomu, abychom se mohli těšit z požehnání chrámu. ... Způsobilý charakter se nejlépe zformuje životem naplněným důslednými správnými rozhodnutími zaměřenými na Mistrovo učení.“⁸ Mám ráda slovo *důsledný*. Být důsledný znamená být stálý, neměnný a spolehlivý. Je to skvělý popis zásady způsobilosti!

Biblický slovník nám připomíná: „Pouze domov lze přirovnat k chrámu, pokud jde o posvátnost.“⁹ Odpovídá náš domov nebo byt tomuto popisu? Nedávno k nám domů přišla jedna mladá žena z našeho sboru. Věděla jsem, že se její bratr právě vrátil z misie, a tak jsem se zeptala, jaké to je mít ho zase doma. Řekla, že je to skvělé, ale že ji občas žádá, aby ztlumila hudbu. „A to to ani není *špatná* hudba!“ řekla. Může být užitečné občas se ujistit, zda je náš domov místem, kde jsme připraveny pocítovat Ducha. Připravíme-li svůj domov, aby byl místem, kde je Duch vítán, budeme připraveny při vstupu do domu Páně cítit se více „jako doma“.

Budeme-li se připravovat, abychom vstoupily do chrámu způsobile,

a budeme-li věrní chrámovým smlouvám, Pán nám udělí množství požehnání.¹⁰ Má dobrá přítelkyně Bonnie Oscarsonová nedávno otočila jeden verš z písem, když řekla: „Kde je mnoho požadováno, tam bude mnohem více dáno.“¹¹ Naprosto souhlasím! Vzhledem k tomu, že do chrámu přicházíme přijmout *věčná* požehnání, nemá nás překvapit, že jsou od nás vyžadována vyšší měřítka, chceme-li získat na tato požehnání nárok. Starší Nelson učil: „Chrámu je dům Páně, a proto kritéria pro vstup stanovil On. Člověk tam vstupuje jako Jeho host. Mít chrámové doporučení představuje drahocennou výsadu a hmatatelnou známku poslušnosti Boha a Jeho proroků.“¹²

Sportovci světové úrovně či doktorskí na univerzitách věnují přípravě hodiny, dny, týdny, měsíce, a dokonce roky. Jsou od nich vyžadovány každodenní kapky přípravy, aby dosáhli až na vrchol. I od těch, kteří chtějí získat nárok na oslavení v celestiálním království, se očekává, že budou žít podle vyššího měřítka poslušnosti, jehož dosáhneme uplatňováním ctnostné poslušnosti den za dnem a kapku za kapkou.

Dodáváme-li olej do své duchovní lampy důsledně a pilně, kapku po kapce, bude naše lampa díky těmto malým a prostým skutkům připravena a může hořet úžasnou přípravou.¹³ Můj milý manžel, jenž je prezidentem kůlu, nedávno řekl, že téměř vždy dokáže

poznat, zda je někdo připraven a způsobilý vstoupit do chrámu, protože když se přijde ucházet o chrámové doporučení, „rozzáří celou místnost“.

V zasvěcovací modlitbě chrámu Kirtland Prorok Joseph Smith požádal Pána, „aby všichni lidé, kteří vstoupí na práh Pánova domu, mohli pociťovati moc tvou ..., aby mohli růsti v tobě a obdržeti plnost Ducha Svatého ... a býti připraveni, aby získali každou nutnou věc“.¹⁴

Modlím se o to, aby navštěvování chrámu pro nás bylo něčím mnohem více než jen jednorázovou událostí. Kéž se kapku po kapce připravíme, abychom ve způsobilosti přijaly spásné obřady a z celého srdce dodržovaly smlouvy s nimi spojené. Budeme-li to dělat, vím, že získáme nárok obdržet slíbená požehnání plnosti Ducha Svatého a Pánovu moc ve svém domově i v osobním životě. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Osobní dopis Aydie Kaylie Melo adresovaný Lindě K. Burtonové, 31. srpna 2014.
2. Russell M. Nelson, „Připravte se na požehnání chrámu“, *Liahona*, říjen 2010, 41.
3. Alma 49:8; zvýraznění přidáno; viz také verše 6–7.
4. Nauka a smlouvy 52:14.
5. Matouš 25:1–2, 4–11; Joseph Smith Translation, Matthew 25:12 (v anglickém vydání Bible poznámka pod čarou a u Matouše 25:12).
6. Marvin J. Ashton, „A Time of Urgency“, *Ensign*, May 1974, 36.
7. Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 256.
8. Richard G. Scott, „Přijměte požehnání chrámu“, *Liahona*, červenec 1999, 29.
9. Bible Dictionary, „Temple“.
10. Nauka a smlouvy 104:2.
11. Bonnie L. Oscarson, „Greater Expectations“, (satelitní vysílání pro Semináře a instituty náboženství, 5. srpna 2014); lds.org/broadcasts; viz také Lukáš 12:48; Nauka a smlouvy 82:3.
12. Russell M. Nelson, „Osobní příprava pro získání chrámových požehnání“, *Liahona*, červenec 2001, 38.
13. Viz Nauka a smlouvy 33:17.
14. Nauka a smlouvy 109:13, 15.

Jean A. Stevensová

První rádkyně v generálním předsednictvu Primárek

Boží dcery smlouvy

Když se dcery Boží zaměří na chrám a na své posvátné smlouvy, Bůh jim může žehnat osobním a mocným způsobem.

Drahé sestry, s láskou vás zdravím. Ať už jste kdekoli na světě, doufám, že právě teď pociťujete lásku, již k vám osobně Pán chová, a že Duch vám v srdci svědčí o poselství písně tohoto nádherného sboru. Připojuji se k nim se svým svědectvím: já vím, že žije Spasitel a že každou z nás miluje.

Dnes večer se scházíme jako Boží dcery smlouvy. Náš věk, životní situace ani rysy osobnosti nás nemohou rozdělovat, neboť především patříme Jemu. Uzavřely jsme smlouvu, že budeme vždy pamatovat na Jeho Syna.

Moc této zvláštní smlouvy se mi vryla do srdce před třemi týdny na jednom křestním shromáždění. Předemnou sedělo osm krásných dětí naplněných uctivým očekáváním, protože již konečně nastal jejich velký den. Když jsem se však dívala na jejich rozzařené tváře, neviděla jsem pouhou skupinku dětí. Místo toho jsem je viděla tak, jak myslím, že je vidí Pán – každého zvlášť. Viděla jsem Emmu a Sophii a Iana a Logana a Adena a Williama a Sophii a Micaha. Každá smlouva křtu se uzavírá individuálně. Každé z dětí v bílém bylo připraveno uzavřít svou první smlouvu s Bohem a toužilo po tom vši silou svého osmi-letého srdce.

Vzpomeňte si na den svého vlastního křtu. Ať už si pamatujete spoustu detailů, či jen pár věcí, snažte se nyní pociťovat důležitost smlouvy, kterou jste individuálně uzavřely. Poté, co jste byly osloveny svým jménem, jste byly ponořeny do vody a vystoupily z ní jakožto Boží dcera – dcera smlouvy, která si přeje být nazývána jménem Jeho Syna a slibuje, že Ho bude následovat a dodržovat Jeho přikázání.

Smlouvy s Bohem nám pomáhají zjistit, kým ve skutečnosti jsme. Osobně nás s Ním spojují, přičemž pociťujeme svou hodnotu v Jeho očích

a své místo v Jeho království. Způsobem, který nemůžeme plně pochopit, nás každou jednotlivě zná a miluje. Zamyslete se nad tím – každá z nás má v Jeho srdci důležité místo. Jeho přáním je, abychom si zvolily cestu, jež nás dovede zpět k Němu domů.

Přestože je smlouva křtu nezbytná a důležitá, je pouhým začátkem – bránou, jíž vstupujeme na cestu k věčnému životu. Na cestě před námi jsou chrámové smlouvy, jež máme uzavřít, a obřady kněžství, jež máme přijmout. Jak nám připomíná starší David A. Bednar: „Když stojíme ve vodách křtu, hledíme k chrámu.“¹

K tomu, abychom byly připraveny získat věčný život, nestačí pouze tyto smlouvy uzavřít, ale musíme je také věrně dodržovat. To je naší nadějí, cílem a radostí.

Byla jsem očitým svědkem moci smluv, když jsem sledovala své spravedlivé rodiče, kteří milovali evangelium a žili podle něj. Měla jsem výsadu jasně vidět svou drahou matku se každý den rozhodovat jako Boží

dcera smlouvy. Už od malička odrážela její rozhodnutí její priority a poukázovala na to, že je pravou učednicí Ježíše Krista. Viděla jsem pokoj, moc a ochranu, které jí vstupovaly do života, když na své cestě uzavírala a dodržovala posvátné smlouvy. Její život zde na zemi odrážel její lásku ke Spasiteli a touhu následovat Ho. Chci se řídit jejím příkladem.

Společný život mých rodičů začal neobvykle. Psal se rok 1936. Měli spolu vážný vztah a plánovali se vzít, když můj otec dostal dopis s výzvou, aby sloužil jako misionář na plný úvazek v Jihoafrické republice. Psalo se v něm, že pokud je způsobilý a ochotný sloužit, má kontaktovat svého biskupa. Hned jste pochopily, že proces povolávání na misii byl v tehdejší době velmi odlišný! Otec dopis ukázal své milé, Helen, a společně se bez váhání rozhodli, že na misii sloužit bude.

Dva týdny před tatínkovým odjezdem se s ním maminka každý den setkávala na pikniku v parku Memory

Grove poblíž centra Salt Lake City. Během jednoho takového oběda, poté, co maminka usilovala skrze modlitbu a půst o vedení, řekla svému milovanému Claronovi, že pokud o to stále stojí, provdá se za něj, ještě než odjede. V raných dobách Církve bývali někdy muži povolávání sloužit na misii a zanechávali doma manželku a rodinu. Stejně tomu bylo s mými rodiči. Se svolením jeho vedoucích kněžství se rozhodli, že se vezmou, než odjede na misii.

V chrámu Salt Lake získala maminka své obdarování a poté je prezident David O. McKay oddal na čas a na celou věčnost. Byl to skromný začátek. Neměli při této příležitosti žádné fotografie, krásné svatební šaty, květiny ani žádnou svatební hostinu. Zaměřili se pouze na chrám a na své smlouvy. Tyto smlouvy pro ně znamenaly vše. Pouhých šest dnů po svatbě si plačky dali sbohem a můj otec odjel do Jižní Afriky.

Jejich manželství bylo však něčím více než jen hlubokou láskou jednoho

Las Piñas, Filipíny

k druhému. Rovněž milovali Pána a toužili Mu sloužit. Posvátné chrámové smlouvy, které uzavřeli, jim dodávaly sílu a moc, které jim pomohly překonat dva roky odloučení. Na účel života a zaslíbená požehnání, jichž se dostává těm, kteří věrně dodržují své smlouvy, se dívali z perspektivy věčnosti. Všechna tato požehnání daleko předčila jejich krátkodobou obět a odloučení.

I když se jistě nejednalo o jednoduchý způsob, jak začít manželský život, ukázalo se, že je to ideální způsob, jak položit základ věčné rodiny. Když přišly děti, dozvěděli jsme se, na čem rodičům záleží nejvíce. Byla to jejich láska k Pánu a neochvějná oddanost v dodržování smluv, které uzavřeli. Přestože oba moji rodiče již zemřeli, jejich příklad spravedlivosti je pro naši rodinu stále požehnáním.

Příklad toho, jak žili, se odráží ve slovech sestry Lindy K. Burtonové: „Nejlepší způsob, jak posilovat rodinu, stávající či budoucí, je dodržovat smlouvy.“²

Jejich přiděl těžkostí a zkoušek však nebyl vyčerpán. Tři roky poté, co se otec vrátil z misie, zuřila 2. světová válka, a tak, jako mnozí jiní, vstoupil do armády. Mimo domov strávil další čtyři roky, zatímco sloužil v námořnictvu na bitevních lodích v Pacifiku.

Opětne odloučení bylo pro rodiče těžké. Ale tyto dny plné osamělosti,

obav a nejistoty byly pro mou matku rovněž doprovázeny našeptáváním Ducha, který hovořil o věčných zaslíbeních a o útěše a pokoji uprostřed bouře.

Navzdory překážkám prožila maminka bohatý život naplněný štěstím, radostí, láskou a službou. V tom, jak žila, se odrážela její láska ke Spasiteli. Byla pozoruhodně spojena s nebem a měla dar a schopnost mít ráda každého okolo sebe a žehnat mu. Její víra v Boha a naděje v Jeho zaslíbení se odrážejí ve slovech presidenta Thomase S. Monsona o chrámu, kdy řekl: „Žádná obět není příliš velká, žádná cena příliš vysoká, žádné úsilí příliš těžké, [abychom] těchto požehnání dosáhli.“³

Maminku ve všech obdobích jejího života posilovala a žehnala její láska k Pánu a smlouvy, které s věrností uzavřela a dodržovala.

Váš příběh se bude v podrobnostech bezpochyby od toho jejího lišit. Ale zásady z jejího života se týkají nás všech. Když se dcery Boží zaměří na chrám a na své posvátné smlouvy, Bůh jim může žehnat osobním a mocným způsobem. Tak jak je moje matka příkladem pro mě, tak vaše rozhodnutí věřit a dodržovat smlouvy zanechá bohatý odkaz víry těm, kteří přijdou po vás. Nuže, drahé sestry, jak můžeme získat přístup k moci a požehnáním plynoucím z chrámových

smluv? Co můžeme udělat již nyní, abychom se na tato požehnání připravily?

Během svých cest jsem zjistila, že odpověď na tuto otázku se skrývá v životě sester nejrůznějšího věku, které žijí v nejrůznějších podmínkách.

S Mary jsem se setkala krátce po jejích osmých narozeninách. Jako mnozí jiní, i ona nadšeně pracuje na rodinné historii a zadala více než 1 000 jmen pro chrámovou práci. Mary se nyní připravuje na požehnání plynoucí ze vstupu do chrámu, až jí bude 12 let.

Brianně je 13 let a těší ji práce na rodinné historii a v chrámu. Přijala výzvu týkající se chrámu od staršího Neila L. Andersena.⁴ Připravila pro chrámovou práci stovky jmen a sama se spolu se svou rodinou a přáteli účastní vykonávání křtů. Při tomto posvátném díle se Briannino srdce neobrací jen k jejím pozemským otcům, ale také k jejímu Nebeskému Oci.

Přestože je Anfissa časově vytížená mladá dospělá žena, která pracuje a studuje, najde si každý týden čas na to, aby šla do chrámu. Když slouží v domě Páně, usiluje o zjevení a nachází pokoj.

Káťa, jedna milá sestra z Ukrajiny, chová k chrámu hlubokou lásku. Než byl postaven chrám v Kyjevě, obětovala jednou za rok spolu s dalšími členy své odbočky 36 hodin na cestu autobusem do Německa, aby tam mohla navštívit chrám. Tito oddaní Svatí se cestou modlili, studovali písmo, zpívali náboženské písně a povídali si o evangeliu. Káťa mi řekla: „Když jsme konečně dorazili do chrámu, byli jsme připraveni přijmout to, co se nám Pán chystal dát.“

Pokud máme přijmout všechna požehnání, která nám Bůh tak štědře nabízí, musí naše pozemské putování vést do chrámu. Chrámy jsou projevem Boží lásky. Vyzývá nás, abychom přišli, učili se od Něj, pociťovali Jeho lásku a přijali obřady kněžství nutné k tomu, abychom s Ním mohli na věky žít. Každou smlouvu uzavíráme individuálně. Pánu záleží na každé mocné změně srdce. A ta vaše bude mít nesmírný význam pro vás. Neboť když vejdem do Jeho svatého domu, můžeme být ozbrojeni Jeho mocí, může na nás spočívat Jeho jméno a sláva Jeho být kolem nás a Jeho andělé o nás mohou pečovat.⁵

Vydávám vám své zaručené svědectví, že náš milující Otec v nebi žije. Právě skrze Jeho milovaného Syna Ježíše Krista se naplňuje každá naděje, každé zaslíbení a každé požehnání chrámu. Kéž máme dost víry na to, abychom důvěřovaly Jemu a Jeho smlouvám, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. David A. Bednar, „Uchovávejte jméno a postavení úctyhodně“, *Liahona*, květen 2009, 98.
2. Linda K. Burtonová, „Hledají se ruce a srdce k urychlení práce“, *Liahona*, květen 2014, 123.
3. Thomas S. Monson, „Svatý chrám – maják světu“, *Liahona*, květen 2011, 92.
4. Viz templechallenge.lds.org.
5. Viz Nauka a smlouvy 109:22.

Neill F. Marriottová

Druhá rádkyně v generálním předsednictvu Mladých žen

Podělte se o své světlo

Musíme stát pevně ve víře a pozvedat hlas, abychom hlásaly pravou nauku.

Dnes bych chtěla mluvit o dvou našich důležitých zodpovědnostech: zaprvé – důsledně vnášet do svého života světlo evangelia, a zadruhé – dělit se o toto světlo s druhými.

Jste si vědomy své důležitosti? Každá z vás – právě nyní – je cennou a nezbytnou součástí plánu spasení Nebeského Otce. Máme na starost práci. Známe pravdu znovuzřízeného evangelia. Jsme připraveny tuto pravdu hájit? Musíme podle ní žít; musíme se o ni dělit. Musíme stát pevně ve víře a pozvedat hlas, abychom hlásaly pravou nauku.

V *Liahoně* ze září 2014 starší M. Russell Ballard píše: „Potřebujeme více oněch zřetelných a vlivných hlasů

žen a jejich víry. Potřebujeme, aby si osvojily nauku a rozuměly tomu, čemu věříme, aby mohly vydávat svědectví o pravdě všech věcí.“¹

Sestry, vy posilujete mou víru v Ježíše Krista. Sleduji váš příklad, naslouchám vašemu svědectví a pociťuji vaši víru od Brazílie až po Botswanu! Kamkoli jdete, nesete si s sebou okruh svého vlivu. Lidé kolem vás to vnímají – od vaší rodiny až po kontakty ve vašem mobilním telefonu a od přátel na sociálních sítích až po ty, které dnes večer sedí vedle vás. Souhlasím se sestrou Harriet Uchtdorfovou, která napsala: „V čím dál tím temnějším světě jste jasným a nadšeným majákem, když skrze to, jak žijete, ukazujete, že evangelium je radostná zpráva.“²

President Thomas S. Monson zdůraznil: „Pokud chcete předávat světlo druhým, musíte sami zářit.“³ Jak v nás může neustále zářit toto světlo pravdy? Někdy se cítím jako slabá žárovka. Jak se můžeme víc rozzářit?

Písma učí: „To, co je od Boha, je světlo; a ten, kdo přijímá světlo a zůstává v Bohu, přijímá více světla.“⁴ Musíme zůstávat v Bohu, jak praví písma. Musíme jít ke zdroji světla – k Nebeskému Otci, k Ježíši Kristu a k písmům. Můžeme jít i do chrámu, neboť víme, že uvnitř chrámu vše poukazuje na Krista a Jeho velikou smírnou oběť.

Pomyslete na to, jaký vliv mají chrámy na své okolí. Zkrášlují centra měst; září z vysokých kopců. Proč zkrášlují a září? Protože, jak se píše v písmech, „pravda svítí“⁵ a v chrámech je přítomna pravda i věčný záměr – stejně jako ve vás.

V roce 1877 president George Q. Cannon řekl: „Každý chrám ...

oslabuje na zemi moc Satana.“⁶ Věřím, že kdekoli je na zemi postaven chrám, tam zahání temnotu. Účelem chrámu je sloužit lidstvu a umožnit všem dětem Nebeského Otce, aby se k Němu mohly vrátit a žít s Ním. Nejsou snad naše záměry podobné záměrům těchto zasvěcených budov – domů Páně? Neboli sloužit druhým, pomáhat zahánět temnotu a vrátit se do světla Nebeského Otce?

Posvátná chrámová práce prohloubí naši víru v Krista a my pak můžeme mít lepší vliv na víru druhých. Skrze vyživujícího ducha chrámu se můžeme učit, že Spasitelovo Usmíření v našem životě skutečně působí, že má moc a že z něj plyne naděje.

Před několika lety čelila naše rodina velké zkoušce. Šla jsem do chrámu a upřímně se tam modlila o pomoc. Pocítila jsem okamžik pravdy. Jasně jsem vnímala, jaké mám slabosti, a byla jsem otřesena. V tomto duchovně poučném okamžiku jsem

viděla pyšnou ženu, která si dělá vše po svém, což nutně není po způsobu Páně, a připisuje si zásluhy za každý takzvaný úspěch. Věděla jsem, že se dívám na sebe. V srdci jsem zvolala k Nebeskému Otci: „Já nechci být taková, ale jak se mám změnit?“

Skrze čistého ducha zjevení v chrámu jsem byla poučena, jak bezvýhradně potřebuji Vykupitele. Okamžitě jsem se v mysli obrátila ke Spasiteli Ježíši Kristu a pocítila jsem, jak má úzkost mizí a v srdci mi klíčí velká naděje. On byl mou jedinou nadějí a jen k Němu jsem toužila přilnout. Bylo mi jasné, že sebestředná přirozená žena „je nepřítelem Boha“⁷ i lidí ve své sféře vlivu. Toho dne jsem v chrámu zjistila, že má pyšná povaha se může změnit jedině Usmířením Ježíše Krista a že budu moci konat dobro. Silně jsem vnímala Jeho lásku a věděla jsem, že mě bude učit Duchem a změní mě, pokud Mu bez jakýchkoli výhrad dám své srdce.

Stále bojuji se slabostmi, ale důvěřuji božské pomoci plynoucí z Usmíření. Toto ryzí ponaučení jsem získala díky tomu, že jsem vstoupila do svatého chrámu a hledala pomoc a odpovědi. Do chrámu jsem vstupovala s břemenem, a odcházela s vědomím, že mám všemohoucího Spasitele, jenž k nám chová bezvýhradnou lásku. Ulehčilo se mi a měla jsem radost, protože jsem obdržela Jeho světlo a přijala Jeho plán, který pro mě má.

Chrámy rozmístěné po celém světě mají každý zvnějšku jedinečný vzhled a podobu, ale uvnitř všech se nacházejí totéž věčné světlo, záměr a pravda. V 1. Korintským 3:16 čteme: „Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste, a Duch Boží v vás přebývá?“ I my, jakožto dcery Boží, jsme stejně jako chrámy rozmístěné po celém světě a každá z nás má, stejně jako ony, jedinečný vzhled a vnější podobu.

I v nás je, stejně jako v chrámech, duchovní světlo. Toto duchovní světlo je odrazem světla Spasitelova. Druhé lidi bude tento jas přitahovat.

Máme na zemi své role – od dcery, matky vedoucí a učitelky až po sestru, živitelku, manželku a mnohé další. Každá je významná. Každá role bude mít morální moc, pokud se v našem životě budou odrážet pravdy evangelia a chrámové smlouvy.

Starší D. Todd Christofferson řekl: „Matka může mít za každé situace vliv, kterému se nevyrovná žádný jiný člověk ani žádný jiný vztah.“⁸

Když byly naše děti malé, měla jsem pocit, že jsem s manželem Davidem spolukapitán lodi, a představovala jsem si našich 11 dětí jako flotilu lodiček pohupujících se kolem nás v přístavu a připravujících se na vyplutí na širé moře světa. Společně s Davidem jsme denně pocítovali potřebu podívat se na Pánův kompas a zjistit, kudy bude nejlepší s naší malou flotilou plout.

Trávila jsem celé dny běžnými věcmi, jako bylo skládání prádla, čtení dětských knížek či vaření večere. Občas si v přístavu svého domova neuvědomujeme, že se prostými, důsledně prováděnými skutky, k nimž patří i rodinná modlitba, studium písem a rodinný domácí večer, uskutečňují veliké věci. Ale já svědčím o tom, že právě tyto skutky mají věčný význam. Je velkou radostí, když se z těchto lodiček – našich dětí – stanou silné námořní lodě naplněné světlem evangelia a připravené „[vstoupit] do služby Boží“.⁹ Právě malými skutky víry a služby může většina z nás vytrvat v Bohu a nakonec přinést věčné světlo a slávu své rodině, přátelům a známým. Opravdu si s sebou nesete okruh vlivu!

Zamyslete se nad vlivem, který může mít víra dívky ve věku Primárek na její rodinu. Víra naší dcery byla

pro rodinu požehnáním ve chvíli, kdy se nám v lunaparku ztratil malý syn. Běhali jsme sem a tam a horečně ho hledali. Nakonec mě naše desetiletá dcera zatahala za rukáv a řekla: „Mami, neměli bychom se pomodlit?“ Měla pravdu! Shromáždili jsme se s rodinou uprostřed davu přihlížejících a pomodlili se, abychom své dítě našli. A našli jsme ho. Všem dívkám z Primárek chci říci: „Připomínejte pro sím stále rodičům, aby se modlili!“

Letos v létě jsem měla tu výsadu navštívit tábor 900 mladých žen na Aljašce. Hluboce na mě zapůsobily. Přijely na tábor připravené po duchovní stránce tím, že si přečetly Knihu Mormonovu a naučily se nazpaměť slova dokumentu „Žijící Kristus – svědectví apoštolů“. Třetího večera pobytu na

táboře se všech 900 mladých žen postavilo a společně odrecitovalo celý tento dokument slovo od slova.

Obrovský sál se naplnil Duchem a já jsem si přála se k nim připojit. Ale nešlo to. Nezaplatila jsem daň v podobě toho, abych se to naučila nazpaměť.

Začala jsem se nyní učit slova „Žijícího Krista“, jako tyto sestry, a díky jejich vlivu, když si znovu a znovu opakuji svědectví apoštolů o Kristu, více dodržuji smlouvu svátosti, že budu na Spasitele vždy pamatovat. Svátost pro mě získává hlubší význam.

Letos o Vánocích bych chtěla dát Spasiteli jako dárek to, že se do 25. prosince naučím dokument „Žijící Kristus“ nazpaměť a vstúpím si ho pevně do srdce. Doufám, že budu

moci mít na druhé dobrý vliv – podobně jako ho měly sestry z Aljašky na mě.

Dokážete se v následujících slovech dokumentu „Žijící Kristus“ najít? „Naléhavě všechny žádal, aby následovali Jeho příklad. Kráčel stezkami Palestiny, uzdravoval nemocné, navracel zrak slepým a křísil mrtvé.“¹⁰

My, sestry v Církvi, nekráčíme stezkami Palestiny a neuzdravujeme nemocné, ale můžeme se modlit a používat uzdravující lásku Usmíření na nemocné, napjaté vztahy.

I když jako Spasitel nezpůsobíme, aby slepí prohlédli, můžeme svědčit o plánu spasení těm, kteří jsou slepí duchovně. Můžeme otevřít oči jejich porozumění tomu, že pro věčné smlouvy je nutná kněžská moc.

Nebudeme křísit mrtvé, jako to dělal Spasitel, ale můžeme mrtvým požehnat tím, že najdeme jejich jména pro chrámovou práci. Pak je vskutku pozvedneme z jejich duchovního vězení a nabídneme jim cestu věčného života.

Svědčím o tom, že máme žijícího Spasitele, Ježíše Krista, a skrze Jeho moc a světlo budeme schopny zahánět temnotu světa, propůjčit hlas pravdě, kterou známe, a mít vliv na druhé, aby k Němu přišli. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. M. Russell Ballard, „Men and Women and Priesthood Power“, *Liahona*, Sept. 2014, 36.
2. Harriet R. Uchtdorf, *The Light We Share* (2014), 41.
3. Thomas S. Monson, „Neboť jsem byl slepý, ale nyní vidím“, *Liahona*, červenec 1999, 69.
4. Nauka a smlouvy 50:24.
5. Nauka a smlouvy 88:7.
6. George Q. Cannon, v: *Příprava na vstup do svatého chrámu* (brožurka, 2002), 36.
7. Mosiáš 3:19.
8. D. Todd Christofferson, „Mravní síla žen“, *Liahona*, listopad 2013, 30.
9. Nauka a smlouvy 4:2.
10. „Žijící Kristus – svědectví apoštolů“, *Liahona*, duben 2000, 2.

President Dieter F. Uchtdorf

Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Žijme podle evangelia s radostí

Důvěřujte ve spásnou moc Ježíše Krista; dodržujte Jeho zákony a příkázání. Jinými slovy – žijte podle evangelia s radostí.

Milované sestry, drahé přítelkyně a požehnané učednice Ježíše Krista, je mi ctí, že mám příležitost být s vámi při zahájení další generální konference Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. V příštím týdnu se První předsednictvo spolu s Dvanácti apoštolů setká se všemi generálními autoritami a generálními vedoucími pomocných organizací a v sobotu a v neděli pak proběhnou další zasedání naší celosvětové generální konference. Jsem velmi vděčný prezidentu Thomasu S. Monsonovi, prorokovi Božímu naší doby, že mě požádal, abych jménem Prvního předsednictva promluvil k sestram Církve.

Když jsem přemýšlel o tom, co bych mohl říci, vzpomněl jsem si na ženy, jež formovaly můj život a pomáhaly mi procházet výzvami smrtelnosti. Jsem vděčný za svou babičku, jež se před několika desetiletími rozhodla vzít svou rodinu na mormonské shromáždění svátosti. Jsem vděčný za sestru Ewigovou, starší svobodnou paní v Německu, jejíž jméno v němčině znamená „sestra Věčná“. To od ní babička dostala toto odvážné a nádherné pozvání. Jsem velmi vděčný za

svou maminku, která provedla své čtyři děti vřavou 2. světové války. Také myslím na naši dceru, vnučky a budoucí generace spravedlivých žen, které po nás jednoho dne přijdou.

A samozřejmě budu navždy vděčný své manželce Harriet, jež mě okouzila jako dospívající dívka, nesla ta nejtěžší břemena naší mladé rodiny jako matka, stojí při mně jako manželka a miluje a opatruje naše děti, vnoučata a pravnoučata. Byla a je silou našeho domova v časech dobrých i zlých. Vnáší sluneční svit do života všech, kteří ji znají.

Nakonec jsem velmi vděčný vám všem, milionům věrných sester nejrůznějšího věku po celém světě, jež toho tolik děláte pro budování království Božího. Jsem vám vděčný za bezpočet způsobů, jimiž inspirujete lidi kolem sebe, pečujete o ně a žehnáte jim.

Dcery Boží

Těší mě, že mohu být mezi tolika dcerami Božími. Když zpíváme píseň „Jsem dítě Boží“, její slova nám pronikají do srdce. Přemítání o této pravdě – že jsme děti nebeských rodičů¹ – nás naplňuje vědomím o našem původu, účelu a určení.

Je dobré pamatovat na to, že jste vždy dítě Boží. Tato znalost vám pomůže projít těmi nejtěžšími obdobími v životě a bude vás inspirovat k vykonání pozoruhodných věcí. Je však také důležité pamatovat na to, že skutečnost, že jste dcery věčných rodičů, není pocta, kterou jste si zasloužily nebo kterou můžete někdy ztratit. Dcerou Boží zůstanete navždy a na věky. Váš Nebeský Otec má pro vás vysoké cíle, ale *samotný* božský původ vám nezaručí vaše božské dědictví. Bůh vás sem poslal proto, abyste se připravovaly na budoucnost nádhernější než cokoli, co si dokážete představit.

Požehnání, jež Bůh slibuje věrným, jsou velkolepá a inspirující. Patří mezi ně „trůny, království, knížectví a moci, panství, veškeré výšiny a hlubiny“.² A k získání těchto nepředstavitelných požehnání je zapotřebí něčeho více než jen duchovního rodného listu nebo „průkazu člena klubu Děti Božích“.

Ale jak je tedy můžeme získat? Spasitel zodpověděl tuto otázku v naší době:

„Pokud se neřídíte zákonem mým, nemůžete dosáhnouti této slávy.

Neboť těsná je brána a úzká je cesta, která vede k oslavení. ...

Přijměte, tudíž, můj zákon.“³
Z tohoto důvodu hovoříme o kráčení po cestě učenictví.

Hovoříme o poslušnosti Božích přikázání.

Hovoříme o žití podle evangelia s radostí a s celým srdcem, mocí, myslí a duší.

Bůh ví něco, co my ne

Přesto některým z nás poslušnost Božích přikázání nepřipadá pokaždé zrovna jako něco radostného. Přiznejme si to: některá nám mohou připadat obtížnější a méně přitažlivá – přikázání, k nimž přistupujeme se stejným nadšením jako dítě sedící před talířem zdravé, ale nenáviděné zeleniny. Zatínáme zuby a nutíme se jim vyhovět, abychom mohli přejít k příjemnějším činnostem.

Možná si v takových okamžicích klademe otázku: „Je opravdu třeba dodržovat *všechna* Boží přikázání?“

Moje odpověď na tuto otázku je jednoduchá:

Domnívám se, že Bůh ví něco, co my ne – věci, jejichž pochopení přesahuje naše schopnosti! Náš Otec v nebi je věčná bytost, jejíž zkušenosti, moudrost a inteligence jsou nekonečně větší než ty naše.⁴ A co víc, Bůh k nám chová věčnou lásku a soucit

a zaměřuje se na jeden požehnaný cíl – uskutečnit naši nesmrtelnost a věčný život.⁵

Jinak řečeno, On nejen *ví*, co je pro vás nejlepší; On si také *dychtivě přeje, abyste si volily* to, co je pro vás nejlepší.

Budete-li tomuto v srdci věřit – budete-li opravdu věřit, že velkým posláním našeho Nebeského Otce je povznést a oslavit Jeho děti a že On ví nejlépe, jak to udělat, připadá vám pak rozumné přijmout a dodržovat Jeho přikázání, a to i ta, jež nám připadají obtížná? Nemáme si snad vážít sloupů osvětlení, které nám dal, aby nás vedly tmou a zkouškami smrtelnosti? Označují cestu zpět do našeho nebeského domova! Volíte-li si cestu Nebeského Otce, kladete tím božský základ pro svůj osobní pokrok jakožto dcery Boží a ten vám bude žehnat po celý život.

Myslím, že součástí našeho problému je představa, že Bůh má všechna svá požehnání zamčená v nějakém velkém oblaku v nebi a že nám je nedá, dokud se nebudeme řídit nějakými přísnými, autoritářskými požadavky, jež stanovil. Přikázání však taková vůbec nejsou. Nebeský Otec na nás ve skutečnosti neustále vylévá požehnání. Náš strach, pochybnosti

a hříchy jim však, podobně jako deštník, brání v tom, aby dosáhla až k nám.

Jeho přikázání jsou láskyplné návody a božská pomoc, jež nám pomáhají zavřít onen deštník, tak aby nás nebeská požehnání mohla zkrápět.

Musíme přijmout skutečnost, že přikázání Boží nejsou jen dlouhým seznamem dobrých nápadů. Nejsou to „tipy pro život“ z internetového blogu nebo motivační citáty z nástěnky Pinterestu. Jsou to božské rady, založené na věčných pravdách, a dané proto, aby přinesly „pokoj v tomto světě a věčný život ve světě, který přijde“.⁶

A tak máme na vybranou. Na jedné straně jsou názory světa s jeho neustále se měnícími teoriemi a spornými motivy. Na druhé straně je Boží slovo pro Jeho děti – Jeho věčná moudrost, Jeho spolehlivé sliby a Jeho láskyplné pokyny, jak se vrátit do Jeho přítomnosti ve slávě, lásce a vznešenosti.

Rozhodnutí je na vás!

Stvořitel moří, píščin a nekonečných hvězd vám právě dnes podává ruku! Nabízí vám skvělý návod na štěstí, klid a věčný život!

Abyste získaly na tato velkolepá požehnání nárok, musíte se pokorit, používat víru, vzít na sebe jméno Kristovo, vyhledávat Ho ve slovech i v činech a odhodlaně „stát jako svědkové Boží za všech dob a ve všech věcech a na všech místech“.⁷

Proč poslušnost?

Jakmile pochopíte skutečnou povahu Boha a Jeho přikázání, pochopíte lépe i samy sebe a onen božský účel své existence. Díky tomu se vaše motivace k dodržování přikázání změní a budete ze srdce toužit žít podle evangelia s radostí.

Například ti, kteří účast na církevních shromážděních chápou jako osobní způsob, jak více milovat Boha,

najít klid, pozvednout druhé, vyhledávat Ducha a obnovit svůj závazek následovat Ježíše Krista, mají mnohem bohatší prožitky než ti, kteří tam svůj čas jen prosedí. Sestry, účast na nedělních shromážděních je *velmi důležitá*, ale jsem si celkem jist, že našemu Nebeskému Otci záleží dokonce ještě více na naší víře a pokání než na statistice o účasti.

Nebo jiný příklad:

Jedna osamělá matka dvou malých dětí nedávno dostala plané neštovice. Samozřejmě její děti zanedlouho také onemocněly. Pro tuto mladou matku bylo téměř nemožné dokázat se postarat o sebe i o děti. A kvůli tomu její obvykle dokonalý domov byl neuklizený a plný nepořádku. Ve dřezu se kupilo špinavé nádobí a všude se povalovalo oblečení.

Zatímco se snažila utiřit plačící děti, a do pláče bylo i jí samotné, ozvalo se zaklepání na dveře. Byly to její navštěvující učitelky. Viděly, v jak těžké situaci tato matka byla. Viděly její dům, její kuchyň. Slyšely, jak děti pláčou.

Kdyby se tyto sestry staraly jen o to, aby jako každý měsíc vykonaly předepsanou návštěvu, mohly matce předat talíř domácích sušenek, zmínit, že jim na posledním Pomocném sdružení chyběla, a říci něco ve smyslu: „Dej nám vědět, kdybys něco potřebovala!“ A pak by s dobrou náladou odešly,

spokojené, že mají další měsíc splněno na 100 procent.

Naštěstí tyto sestry byly skutečné Kristovy učednice. Všimly si, co jejich sestra potřebuje, a využily své mnohé talenty a zkušenosti. Uklidily nepořádek, vnesly do domova světlo a čistotu a požádaly další sestru, aby přinesla nějaké velmi potřebné potraviny. Když nakonec všechnu práci dokončily a loučily se, mladé matce tekly slzy – slzy vděčnosti a lásky.

Od toho okamžiku se náhled této mladé matky na navštěvující učení změnil. „Vím,“ řekla, „že nejsem jen bod, který si někdo potřebuje odškrtnout na seznamu povinností.“

Ano, je třeba, aby navštěvující učitelky přicházely věrně každý měsíc, ale nesmějí při tom opomíjet ten nejdůležitější aspekt tohoto přikázání – lásku k Bohu a k bližním.

Pokud na Boží přikázání a na svůj podíl na budování Jeho království pohlížíme jako na položky v seznamu povinností, uniká nám samotná podstata učednictví. Přicházíme o růst, který plyne z radostného života podle přikázání našeho Otce v nebi.

Není třeba, aby putování po cestě učednictví bylo trpkou zkušeností. Je „sladší nade vše, co je sladké“.⁸ Není to břemeno, které nás stahuje dolů. Učednictví pozvedá našeho ducha a povznáší srdce. Inspiruje nás k víře,

naději a pravé lásce. Naplňuje našeho ducha světlem v obdobích temnoty a klidem v obdobích smutku.

Dává nám božskou moc a trvalou radost.

Žijte podle evangelia s radostí

Drahé sestry v evangeliu, ať už vám je 8, nebo 108, přál bych si, abyste skutečně věděly a chápaly jedno:

Jste milovány.

Jste pro své nebeské rodiče vzácné.

Onen nekonečný a věčný Stvořitel světla a života vás zná! Pamatuje na vás.

Ano, Bůh vás miluje i v tento den a navždy bude.

Nečeká na to, že vás bude milovat, až překonáte své slabosti a zlovyky. Miluje vás dnes, přičemž si je plně vědom všech obtíží, s nimiž zápolíte. Je si vědom toho, že se na Něj obracíte v modlitbě plně upřímnosti a naděje. Ví o dobách, kdy jste se držely slábnoucího světla a věřily jste – i uprostřed rostoucí temnoty. Ví o vašem

utrpení. Ví o výčitkách svědomí z toho, co se vám nedaří nebo v čem nejste úspěšné. A přesto vás miluje.

A Bůh ví i o vašich úspěších; i když vám mohou připadat malé, On si jich všímá a váží si každého z nich. Miluje vás za to, že se věnujete druhým. Miluje vás za to, že druhým podáváte pomocnou ruku a pomáháte jim nést jejich těžká břemena – i když vy samy máte těžkosti.

Ví o vás všechno. Vidí vás jasně – zná vás takové, jaké opravdu jste. A miluje vás – dnes i kdykoli jindy!

Domníváte se, že vašemu Nebeskému Otci záleží na tom, zda váš make-up, oblečení, účes nebo nehty jsou dokonalé? Myslíte si, že to, jakou pro Něj máte cenu, se mění podle počtu přátel, které máte na Instagramu nebo Pinterestu? Myslíte si, že chce, abyste si dělaly starosti s tím, když si vás na Facebooku nebo na Twitteru někdo odebere z přátel nebo vás přestane sledovat, a byly kvůli tomu smutné? Myslíte si, že vnější

přitažlivost, velikost oblečení nebo oblíbenost mají sebemenší vliv na vaši hodnotu v očích Toho, kdo stvořil vesmír?

Miluje vás nejen pro to, kým jste právě dnes, ale i pro onu osobu slávy a světla, kterou se se svým potenciálem a touhou můžete stát.

Více než jste si kdy dokázaly představit, si přeje, abyste dosáhly svého určení – návratu se cítí do svého nebeského domova.

Svědčím, že toho lze dosáhnout tak, že své sobecké touhy a nevhodné cíle položíme na oltář oběti a služby. Sestry, důvěřujte ve spásnou moc Ježíše Krista; dodržujte Jeho zákony a přikázání. Jinými slovy – žijte podle evangelia s radostí.

Modlím se o to, abyste v životě prožily obnovenou a ještě širší míru oné nádherné lásky Boží; abyste našly víru, odhodlání a oddanost, jež vám umožní poznávat Boží přikázání, uchovávat je v srdci jako poklad a s radostí žít podle evangelia.

Slibuji vám, že když tak učiníte, objevíte v sobě to nejlepší – to, čím *opravdu* jste. Objevíte, co skutečně znamená být dcerou Věčného Boha, Pána veškeré spravedlivosti. O tom vám vydávám svědectví a zanechávám s vámi své požehnání jako apoštol Páně, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Bůh není jen náš Vládce a Stvořitel; je také náš Nebeský Otec. Všichni muži a ženy jsou doslovně synové a dcery Boží. President Joseph F. Smith učil, že „člověk jako duch byl počat a zrozen z nebeských rodičů a byl vychován do dospělosti ve věčných příbytcích Otce, dříve než přišel na zemi v časném [fyzickém] těle“. (*Učení presidentů Církve: Joseph F. Smith* [2003], 335.)
2. Nauka a smlouvy 132:19.
3. Nauka a smlouvy 132:21–22, 24.
4. Viz Izaiáš 55:9.
5. Viz Mojžíš 1:39.
6. Nauka a smlouvy 59:23.
7. Mosiáš 18:9.
8. Alma 32:42.

Sobral v Brazílii

Rejstřík příběhů v konferenčních proslovech

Niže uvedený seznam vybraných zážitků a příběhů vyprávěných na generální konferenci lze použít při osobním studiu, rodinném domácím večeru nebo při jiných příležitostech k výuce. Číslo odkazuje na první stranu příslušného proslovu.

ŘEČNÍK	PŘÍBĚH
Neil L. Andersen	(28) Neil L. Andersen posiluje svědectví navrátilivšího se misionáře o Josephu Smithovi.
M. Russell Ballard	(89) Vodácký průvodce varuje raftaře, kteří se chystají na sjezd divoké řeky s přejezci, aby za všech okolností zůstali na lodi.
David A. Bednar	(107) Poté, co byl syn Davida A. Bednara ošetřen s drobným poraněním, šel podobně ošetřovat své kamarády.
Linda K. Burtonová	(111) Misionář na plný úvazek zakončuje svou misii s vyříbenějším duchem poté, co věnoval srdce, moc, mysl i sílu Pánovi.
Tad R. Callister	(32) Matka Bena Carsona mu od základu mění život. Libanonská dívka se učí evangeliu od své matky. Tad R. Callister je vyučován evangeliu svými rodiči.
Craig C. Christensen	(50) Několik jáhnů říká, proč obdivují presidenta Monsona. Craig C. Christensen získává svědectví studiem Knihy Mormonovy.
D. Todd Christofferson	(16) Král Jindřich V. říká svým mužům, že každý z nich je pánem své duše. Muž, který se odmítá o sebe postarat, souhlasí s tím, aby ho odvezli na hřbitov.
Quentin L. Cook	(46) Lucy z kresleného příběhu <i>Peanuts</i> vymyslí výmluvy, proč nechytá přilétající míčky. Mladý muž činí rozhodnutí, která nejsou slučitelná s jeho cílem sloužit na misii a uzavřít sňatek v chrámu. Setkání s univerzitním trenérem amerického fotbalu potvrzuje Quentinu L. Cookovi jeho rozhodnutí, že se má řídit radou svého otce.
Dean M. Davies	(53) Církev a její členové na Filipínách zachraňují členy i nečleny po úderu ničivého tajfunu.
Cheryl A. Esplinová	(12) Vedoucí Mladých žen poznává uschoňující moc svátosti. 96letý muž chodí na shromáždění proto, aby mohl přijímat svátost.
Henry B. Eyring	(59) Nově obrácený pomáhá mladému Henrymu B. Eyringovi a jeho bratrovi připravit se na kněžskou službu. Otec a biskup Henryho B. Eyringa v něj projevují důvěru tím, že ho žádají o pomoc. Starší společník pro domácí učení projevuje důvěru v syna Henryho B. Eyringa. (70) Matka Henryho B. Eyringa se modlí, aby Henry v její radě slyšel slovo Boží. Církevní vedoucí v Idahu v USA získávají zjevení, jak pomoci lidem postiženým povodní. Manželka muže, který získává pečeti moc, poznává skrze zjevení, že jejího manžela povolal Bůh.
Eduardo Gavarret	(37) Eduardo Gavarret získává jako misionář na plný úvazek ponaučení o tom, jak se řídit Spasitelovým hlasem. Rodiče a sourozenci 14leté dívky v Uruguayi následují její příklad a vstupují do Církve. Rodiče Eduarda Gavarreta přijímají misionáře a jejich poselství.
Carlos A. Godoy	(96) Aby Carlos A. Godoy mohl obdržet pozeňání zaslíbená v jeho patriarchálním pozeňání, usiluje s podporou své manželky o doplnění vzdělání.
Robert D. Hales	(80) Mladý Robert D. Hales získává svědectví, když se učí o Božstvu od svých rodičů, učitelů, z písem a od Duchu Svatého.
Jeffrey R. Holland	(40) Thomas S. Monson se vrací z Německa v přezůvkách poté, co daroval lidem své boty a náhradní oblek s košilemi.
Larry S. Kacher	(104) Larry S. Kacher je s manželkou unášen zpětným proudem, ale díky božskému zásahu se jim podaří dostat na břeh. Dva muži činí rozhodnutí, která odvádějí jejich rodiny od Církve. Rodiče manželky Larryho S. Kachera žehnají svému potomstvu tím, že žijí podle evangelia a učí mu své děti.
Jörg Klebingat	(34) Jörg Klebingat radí sestře v Ukrajinské misii Kyjev, aby se nenechala ochromit svými slabostmi.
Neill F. Marriottová	(117) Neill F. Marriottová odchází z chrámu s vědomím, že může důvěřovat Spasiteli. Dcera Neill F. Marriottové povzbuzuje svou rodinu poté, co se ztratil jejich malý syn, aby se modlila. Devět set mladých žen na Aljašce přednáší z paměti dokument „Žijící Kristus“.
Hugo E. Martinez	(102) President Monson podává pomocnou ruku otci, jehož dcera je nemocná. Bratři přivážejí vodu rodině Martinezových poté, co na jejich vesnici udeřil hurikán.
Thomas S. Monson	(67) Torpédo zasáhlo kormidlo bitevní lodi <i>Bismarck</i> , a v důsledku toho nebyla loď schopna plout podle stanoveného kurzu. (86) Členové Církve v Kanadě často navštěvují domov jedněch manželů, německých imigrantů, aby mohli pocítit pokojného ducha, který tam panuje.
Russell M. Nelson	(74) Poté, co Russell M. Nelson operoval presidenta Spencera W. Kimballa, obdržel svědectví o tom, že se president Kimball stane prorokem.
Dallin H. Oaks	(25) Manžel, který není členem Církve, se díky trpělivosti a laskavosti své manželky rozhoduje, že se dá pokřtít.
Allan F. Packer	(99) Mladý Allan F. Packer se tak soustředil na sekání dříví, že si zapomněl sundat ze sekyrky pouzdro.
Boyd K. Packer	(6) Žena si uvědomuje, že Spasitel již zaplatil za veliké zlo, jehož se vůči ní kdosi dopustil.
L. Tom Perry	(43) Vnuk presidenta Harolda B. Leeho připomíná své matce důležitost večerní modlitby před spaním.
Lynn G. Robbins	(9) President Boyd K. Packer se ptá Lynna G. Robbinse, kam je obrácen, čímž mu připomíná, že před lidmi zastupuje proroka.
Jean A. Stevensová	(114) Rodiče Jean A. Stevensové se pevně drží svých smluv a své lásky k Pánu. Mladé ženy se připravují na chrámové smlouvy.
Dieter F. Uchtdorf	(56) Muži nesmírně vadí jedna jediná pampeliška v zahradě souseda. Bankovní lupič si potírá obličej citronovou šťávou a domnívá se, že se stane neviditelným. Ve zdánlivě silném sboru se rozvedlo jedenáct manželských párů. (120) Navštěvující učitelky přicházejí pomoci osamocené matce, která se stará o dvě nemocné děti.

President Thomas S. Monson promlouvá na nedělním odpoledním zasedání generální konference.

„Dva nádherné dny naplněné inspirovanými poselstvími“

„Prožili jsme spolu dva nádherné dny naplněné inspirovanými poselstvími,“ řekl president Thomas S. Monson v neděli 5. října 2014 na závěr 184. pololetní generální konference.

Poselství na konferenci se týkala toho, jak je důležité vypěstovat si svědectví, díky němuž budeme schopni zvládnout všechny situace; jít po cestě, kterou kráčel Spasitel, a stát se oddanými učedníky; následovat a podporovat proroky; používat moudře svobodu jednání; a vytvořit z domova místo lásky, bezpečí, příkladu a studia evangelia.

President Monson ve svém úvodním proslvu v sobotu zmínil, že Církev nadále roste. „Je nás nyní více než 15 milionů a náš počet roste,“ řekl. „Naše misionářské úsilí postupuje bez překážek kupředu. Nyní máme ve službě více než 88 000 misionářů, kteří se dělí o poselství evangelia po celém světě.“

Na sobotním odpoledním zasedání byli uvolněni starší Carlos H. Amado

a William R. Walker z Prvního kvora Sedmdesáti a byl jim udělen emeritní status. Starší Arayik V. Minasyan a Gvido Senkans byli uvolněni jako územní sedmdesátníci.

Poprvé na generální konferenci někteří řečníci, jejichž rodným jazykem není angličtina, pronesli proslov ve své mateřštině. Starší Chi Hong (Sam) Wong mluvil kantonsky, starší Eduardo Gavarret a starší Hugo E. Martinez španělsky a starší Carlos A. Godoy portugalsky.

Při každém konferenčním zasedání, které bylo překládáno do více než 90 jazyků a vysíláno ve více než 170 zemích a teritoriích, návštěvníci zaplnili Konferenční centrum s 21 000 místy k sezení i přídavné prostory na Chrámovém náměstí v Salt Lake City v Utahu (USA). Kromě toho byla zasedání dostupná prostřednictvím televize, rozhlasu, satelitního přenosu a internetu – a to i na mobilních zařízeních. Tato konference připomněla 90. výročí rozhlasového vysílání a 65. výročí televizního vysílání konference. ■

Film o Josephu Smithovi je nyní dostupný na videoportálu Hulu

Film vytvořený Církví na počest Proroka Josepha Smitha je nyní dostupný pro miliony lidí. *Joseph Smith – Prorok Znovuzřízení* je film, který líčí život a odkaz Proroka, a nyní ho lze zdarma zhlédnout na internetových stránkách videoslužby Hulu.

Tento film je prvním filmem Církve, který pronikl na tak exkluzivní a významnou distribuční službu, jakou je Hulu, na které mohou přibližně 4 miliony odběratelů na požádání sledovat videa prostřednictvím přehrávače Roku, zařízení Apple TV, Xbox, PlayStation a chytrých telefonů a tabletů, které lze připojit k internetu. Díky dostupnosti na videoportálu Hulu je tento film nejen přístupnější členům Církve, ale také ho může zhlédnout více těch, kteří nejsou členy Církve, a mohou tak získat o Církvi více informací.

Členové, kteří si film pustí a přidají k němu své komentáře a hodnocení, tím mohou druhým pomoci ho snadněji najít. ■

Výstavba chrámů pokračuje

„**A**ž budou všechny již oznámené chrámy postaveny a zasvěceny, budeme mít po celém světě v provozu 170 chrámů,“ řekl president Thomas S. Monson na generální konferenci v říjnu 2014. „Vzhledem k tomu, že se soustředujeme na dokončení chrámů, které již byly oznámeny, neoznamujeme v současnosti žádné nové chrámy. Avšak v budoucnu, až zjistíme potřeby a najdeme pozemky, budou oznámeny chrámy další.“

Poté, co president Monson v září 2014 znovuzasvětil chrám Ogden v Utahu, bylo po celém světě v provozu 143 chrámů Církve.

V květnu 2014 zasvětil president Dieter F. Uchtdorf, druhý rádce v Prvním předsednictvu, chrám Fort Lauderdale na Floridě. 16. listopadu 2014 bude zasvěcen chrám Phoenix v Arizoně a nejméně pět dalších chrámů bude zasvěceno nebo znovuzasvěceno v roce 2015. ■

21. září 2014 byl znovuzasvěcen chrám Ogden v Utahu.

FOTO SARAH JANE WEAVER, CHURCH NEWS

ZDROJE A MATERIÁLY PRO DUCHOVNÍ SLUŽBU JSOU DOSTUPNÉ ČLENŮM RAD

Členové rad kůlů a sborů mají nyní přístup k novým církevním stránkám nazvaným Ministering Resources [Zdroje a materiály pro duchovní službu] na adrese ministering.lds.org. Díky těmto materiálům mohou pomáhat jednotlivcům a rodinám řešit jejich obtížných a citlivých záležitostí. Přístup k těmto materiálům mají prostřednictvím účtu LDS Account všichni ti, kteří v současné době zastávají povolání v radě kůlu nebo sboru.

Zdroje a materiály, které byly dříve dostupné pouze biskupům a presidentům kůlů, byly aktualizovány a rozšířeny o konkrétní pokyny, jak pomáhat obětem týrání či zneužívání; těm, kteří zápolí s nějakou závislostí; nesezdaným těhotným ženám; těm, kteří se potýkají s pornografií; těm, kteří pocítují přitažlivost k osobám stejného pohlaví; a těm, kteří zápolí s finančními těžkostmi a s problémy týkajícími se zaměstnání.

Pod vedením biskupa mohou členové rady sboru používat tyto zdroje a materiály k tomu, aby se společně radili, jak pomáhat jednotlivcům a rodinám žijícím na území jejich sboru. ■

Učení pro naši dobu

O d listopadu 2014 do března 2015 se mají lekce Melchisedechova kněžství a Pomocného sdružení vyučované o čtvrté neděli připravovat z jednoho nebo více proslovů pronesených na generální konferenci v říjnu 2014. V dubnu 2015 je proslovy možné vybírat buď z konference z října 2014, nebo z dubna 2015. Presidenti kůlů a okrsků mají

rozhodnout, které proslovy se v jejich oblasti použijí, nebo mohou tuto zodpovědnost delegovat biskupům a presidentům odboček.

Účastníky lekcí vyučovaných o čtvrté neděli povzbuzujeme, aby si vybrané proslovy prostudovali předem. Konferenční proslovy jsou k dispozici v mnoha jazycích na stránkách conference.lds.org. ■

POMOC DOSTUPNÁ TĚM, KTEŘÍ TRPÍ KVŮLI ZÁVISLOSTI BLÍZKÉHO ČLOVĚKA

Manželští partneři a členové rodiny, kteří trpí kvůli závislosti blízkého člověka, se mohou obrátit na nového on-line průvodce, kde najdou potřebnou pomoc, naději a uzdravení.

Spouse and Family Support Guide [Průvodce pro pomoc manželskému partnerovi a rodině] se nachází na stránkách AddictionRecovery.Ilds.org a má za cíl pomoci manželským partnerům a členům rodiny zhojit rány způsobené chováním blízkých osob, které zápolí se závislostí na drogách, alkoholu, pornografii nebo jiných škodlivých látkách či praktikách. Tento průvodce bude kromě angličtiny v brzké době dostupný také ve španělštině, portugalštině, francouzštině, italštině, němčině, ruštině, čínštině, japonštině a korejštině.

Průvodce je rozdělen na 12 oddílů, které se zaměřují na to, jak dosáhnout uzdravení, posílit naději a najít sílu skrze Ježíše Krista.

Je zde uvedeno i mnoho praktických námětů týkajících se například toho, jak stanovit meze a pravidla, jak diskutovat s blízkým člověkem o závislosti a o uzdravení a jak vhodně reagovat na opětovné upadnutí do závislosti.

Průvodce se používá při diskusích na důvěrných skupinových setkáních pro podporu manželského partnera a rodinných příslušníků, která jsou nabízena oddělením LDS Family Services. Lze ho také používat při osobním studiu nebo ho vedoucí Církve mohou používat při pohovorech a udílení rad. ■

FOTO SCOTT G WINTERTON, DESERET NEWS

Mladí dospělí naslouchají proslovu při zasvěčujícím shromáždění ve středisku Marriott Center na Univerzitě Brigham Younga v utahském Provu (USA).

V lednu vstoupí v platnost změny týkající se zasvěčujících shromáždění pro mladé dospělé

První předsednictvo a Církevní komise pro vzdělávání oznámily změny týkající se četnosti, místa konání a publikování zasvěčujících shromáždění pro mladé dospělé, které vstoupí v platnost v lednu 2015. Přehled změn:

Název: Celosvětové zasvěčující shromáždění pro mladé dospělé – večer s (jméno řečníka).

Četnost: třikrát ročně – druhou neděli v lednu, první neděli v květnu a druhou neděli v září.

Posluchačstvo: k účasti jsou zváni všichni mladí dospělí, sezdaní i svobodní. K účasti jsou zváni i studenti, kteří končí studium na střední škole nebo na jiné srovnatelné vzdělávací instituci.

Místa konání: lednová zasvěčující shromáždění se budou konat na Univerzitě Brigham Younga v Provu (Utah), na BYU-Idaho nebo na BYU-Havaj. Květnová zasvěčující shromáždění se budou konat v Konferenčním centru v Salt Lake City nebo na jiných místech v církevním ústředí. Zářijová zasvěčující shromáždění se budou konat

na různých místech ve Spojených státech.

Publikování: do několika málo dnů od konání každého zasvěčujícího shromáždění bude k dispozici text proslovu, audio a videozáznam v angličtině na stránkách LDS.org a v aplikaci Knihovna evangelia, a to v nové sbírce materiálů nazvané Mladí dospělí. Verze v dalších jazycích budou dostupné později. Shmutí proslovů bude uvedeno v *Liahoně* a další různé citáty z proslovů, citáty s ilustracemi (memy) a vybrané úryvky z videozáznamu budou rovněž publikovány živě a po zasvěčujícím shromáždění prostřednictvím církevních sociálních sítí, včetně sociálních sítí konkrétního řečníka.

Řečníky bude nadále vybírat První předsednictvo z řad generálních autorit a generálních úředníků Církve.

Změny byly oznámeny mladým dospělým na zasvěčujícím shromáždění CVS 2. listopadu 2014 a vedoucím kněžství v dopise Prvního předsednictva datovaném 28. srpna 2014, který obsahoval i rozpis vysílání pro rok 2015. ■

Humanitární organizace LDS Charities poskytuje pomoc

Již od prvních dnů Znovuzřízení jsou členové Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů známi svou odhodlaností nabízet pomocnou ruku trpícím a pozvedat je.

V nedávných letech členové Církve a další lidé díky štědrým darům poskytli programům Církevních humanitárních služeb prostředky potřebné k tomu, aby mohli být požehnáni lidé po celém světě. Jen v roce 2013 pomohly humanitární programy Církve více než 10,5 milionu lidí ve 130 zemích.

Tato pomoc se dotýká nejrůznějších oblastí – od poskytování útěchy a životně důležitých potřeb až po zajišťování čisté vody, školení porodních asistentek a lékařů, což umožňuje zachraňovat život tisícům novorozenců, a poskytování invalidních vozíků. Kromě toho Církev pomáhá při zajišťování péče o zrak a s tím souvisejícího školení, při očkování a rovněž při podpoře komunit v oblasti pěstování výživných potravin.

Pomoc uprchlíkům

Církev věnuje důsledné a značné úsilí tomu, aby pomáhala uprchlíkům a dalším lidem, kteří trpí v důsledku válečných konfliktů a nedostatku potravin. V poslední době:

- Církev darovala tisíce stanů a dodala základní potraviny rodinám v Čadu a postavila studny s ručními pumpami, latríny a sprchy v uprchlických táborech v Burkině Faso.
- V Jordánsku, Sýrii, Libanonu a na kurdském území distribuuje

humanitární organizace LDS Charities potravinové balíčky, příkrývky, zdravotnické potřeby, hygienické balíčky, lůžkoviny a zimní oblečení. V Iráku a na kurdském území byly lidem zraněným ve válce dodány invalidní vozíky a další pomůcky pro zajištění pohyblivosti.

- Ústřední nemocnici v Gaze byla darována léčiva, zdravotnické potřeby a sušené mléko.
- V Izraeli bylo zdravotnickému zařízení darováno ultrazvukové vybavení.
- Na Ukrajině a v Rusku Církev navázala partnerství s rozvojovým programem Spojených národů pro zajištění potravin, lůžkovin, oblečení a osobních hygienických potřeb pro 30 000 lidí, kteří byli během občanských nepokojů vyhnáni z domova.

Humanitární organizace LDS Charities zůstává politicky neutrální a pomáhá lidem jakéhokoli náboženského vyznání.

Pomoc při katastrofách

Církev pomáhá také v případech přírodních katastrof.

- V Sieře Leone a v Libérii Církev zapojila 1 600 místních dobrovolníků do školení ohledně toho, jak se bránit ebolě, a poskytla potraviny a základní hygienické a zdravotnické potřeby.
- Po záplavách způsobených silným monzunovým deštěm v Pákistánu a v Indii Církev poskytla potraviny, hygienické balíčky a zdravotnické potřeby.
- Na Tonze zničil cyklón stovky domů, včetně domů 116 členských rodin. Členové se do opětné výstavby svého domu sami zapojí. Jsou školeni ohledně toho, jak si postavit vlastní přístřeší, a poté jsou žádáni, aby pomohli alespoň čtyřem dalším lidem postavit si to jejich. Církev rovněž pomáhá obnovit pěstování plodin a poskytuje

SARAH JANE WEAVER, CHURCH NEWS

President okrsku v jordánském Ammánu se svou dcerou navštívil uprchlíky.

školení ohledně domácího zahradničení.

- Když v Mexiku zůstaly po hurikánu tisíce poškozených nebo zničených domů, místní vedoucí Církve poskytli členům z postižených oblastí potraviny a vodu a Církev spolupracovala se státními orgány na zajištění potravinových balíčků.

Co můžete dělat vy

Dary věnované do fondu humanitární pomoci umožňují Církvi, aby na krizové situace reagovala okamžitě. Kromě toho mohou členové, ať žijí kdekoli, projevat všem lidem křesťanskou lásku, sloužit jim a chovat se k nim s úctou. Když si všimáme uprchlíků a imigrantů v místě, kde žijeme, nebo těch, kteří procházejí osobní krizí, a nabídneme jim přátelství, projevíme o ně zájem a dáme jim pocítit, že jsou mezi námi vítáni, činíme tak křesťanský skutek, který nikdy nepřijde nazmar.

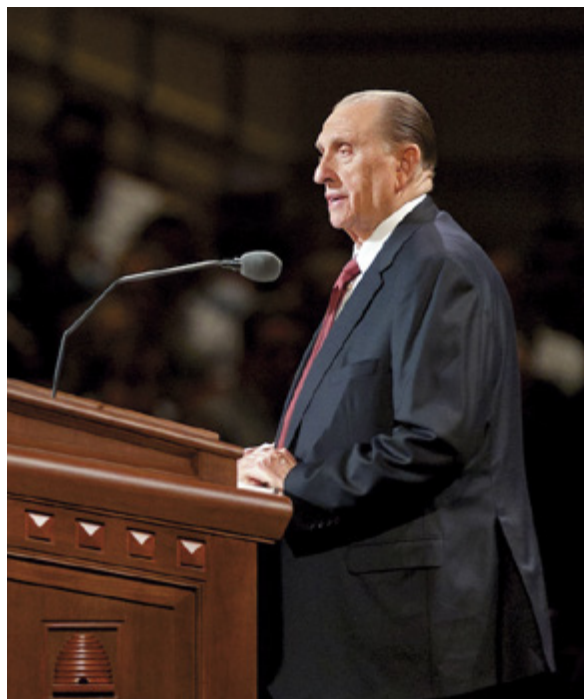
Církev se prostřednictvím své humanitární organizace snaží uvádět do praxe radu presidenta Thomase S. Monsona, že se „můžeme navzájem posilovat; že máme schopnost všimnout si přehlížených. Když máme oči k vidění, uši k slyšení a srdce k vnímání, můžeme nabídnout pomocnou ruku a zachránit druhé.“ („The Call to Serve“, *Liahona*, Jan. 2001, 58.) ■

Posvátná modlitba, Linda Curley Christensenová

*Prorok Joseph Smith o svém zážitku, který měl ve 14 letech v Posvátném háji, napsal:
„Odebral jsem se do lesa ... z rána krásného jasného dne, časně na jaře osmnáct set a dvacet ...
Uprostřed všech svých úzkostí jsem se dosud nikdy nepokusil modlití se nahlas.
... Poté, co jsem se rozhlédl kolem sebe a shledal jsem, že jsem sám, poklekl jsem a počal jsem
Bohu předkládati přání svého srdce.“ (Joseph Smith – Životopis 1:14–15.)*

„Když se budeme snažit učinit Krista středem svého života tím, že budeme poznávat Jeho slova, následovat Jeho učení a kráčet po Jeho cestě, slibuje nám, že se s námi podělí o věčný život, kvůli jehož získání zemřel,“ řekl president Thomas S. Monson během 184. pololetní generální konference Církve. „Neexistuje vyšší cíl než to, že se máme rozhodnout přijmout Jeho učednictví a stát se Jeho učedníky a celý život konat Jeho dílo. Nic jiného, žádné jiné rozhodnutí, z nás nedokáže udělat to, co dokáže On.“

CÍRKEV
JEŽÍŠE KRISTA
SVATÝCH
POSLEDNÍCH DNŮ